LINDA ADAMS

Secretul lui Joe Elliot

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

ALCRIS

Romance

CAPITOLUL 1

Eve Crawford puse motorul la ralanti, lăsând mica barcă roşie să plutească în derivă în voia curentului. Cu o mână şovăitoare pe cârmă, scrută cu îngrijorare norul gros de ceaţă ce învăluia ambarcaţiunea. Îi mai rămâneau de parcurs vreo cinci kilometri şi prin negura aceasta ar fi fost un adevărat rămăşag. Cum să-şi continue drumul fără să se rătăcească sau să aibă vreun accident?

Îşi reproşa amarnic inconştienţa. Ce idee absurdă să vrea să se întoarcă acasă tocmai când izbucnea furtuna! Dar, când plecase de la prietena ei, Julie, din Zwolle, ploaia încetase complet, şi crezuse că furtuna se terminase.

Furtuna, poate. Dar ceaţa nu părea hotărâtă să abandoneze partida. În cel mai bun caz trebuia să treacă mai multe ore pentru ca vizibilitatea să redevină normală pe lacul Toledo Bend.

Burl Crawford, tatăl Evei, lipsea de câteva zile de acasă, şi era mai bine aşa, pentru că şi-ar fi făcut griji văzând că nu se întoarce la timp. Iar cât priveşte prietena ei, Julie, aceasta tocmai plecase cu maşina până la Natchitoches...

Aşadar, nimeni nu ştia că este pierdută pe lac. Cum să iasă din capcana aceasta? Ceaţa, de o densitate neobişnuită, îi impunea un periculos joc de-a baba-oarba; orbeşte, Eve trebuia acum să încerce să ajungă la un mal.

Opri motorul şi rămase nemişcată, pândind cel mai mic zgomot care i-ar fi permis să se orienteze. Înainte să se oprească, făcuse vreo şapte-opt sute de metri spre sud-vest.

Apoi, barca plutise în derivă. Pe ce distanţă? Şi în ce direcţie?

Eve n-ar fi fost în stare să spună.

Era sigură de un singur lucru: trebuia să continue. Pe suprafaţa apei pluteau crengi şi trunchiuri de copaci doborâţi care puteau în orice clipă să facă o breşă în cocă. Era deci urgent să acosteze oriunde şi să lege barca la mal. După aceea, se va descurca într-un fel ca să ajungă acasă, chiar pe jos, dacă va trebui.

Înfruntă ceaţa încă vreo jumătate de oră, evitând în ultima clipă

obstacolele care apăreau ici-colo, asemenea unor fantome care o pândeau să facă o manevră greşită. Braţele o dureau de încordarea cu care ţinea cârma.

Noaptea se lăsa cu rapiditate, făcând vizibilitatea şi mai dificilă. Eve avea un chef nebun să izbucnească în plâns, dar asta n-ar fi ajutat-o cu nimic, dimpotrivă. Trebuia neapărat să se controleze dacă voia să scape teafără şi nevătămată.

Deodată, un şoc zgudui barca, şi se trezi proiectată spre cârmă.

Cu răsuflarea tăiată de spaimă, opri încă o dată motorul şi se căţără pe partea din faţă a bărcii, încercând să constate pagubele. Lovitura fusese provocată de două trunchiuri de copac, dar din fericire nu lăsaseră decât câteva zgârieturi. Se ridică şi-şi dădu pe spate părul ud, încercând să străpungă cu privirea ceaţa deasă.

Tresări la auzul unui lătrat în apropiere. În sfârşit, pământ!

Oftă adânc, de uşurare.

— Hei! E cineva pe aici? strigă ea.

Îi răspunse doar lătratul surd al câinelui invizibil. Orientă barca în direcţia de unde provenea acesta. Curând, putu să sară în apa mai puţin adâncă, şi merse bâjbâind până la mal.

Când sfârşi de legat barca de o rădăcină groasă, animalul, un câine de vânătoare roşcat şi alb, veni spre ea.

— Bună, frumosule, îi spuse Eve. Ştii că tocmai mi-ai salvat viaţa?

În loc de răspuns, câinele scânci şi dădu vesel din coadă.

Chiar în clipa când Eve se pregătea să-l mângâie pe cap, auzi o voce în spatele ei.

— Mă îndoiesc că Rebel a înţeles ce i-ai spus!

Se răsuci repede pe călcâie, căutând să ghicească dincotro venea această voce neliniştitoare ce străpunsese ceaţa. Auzi atunci un zgomot de paşi ce călcau pe frunzele moarte şi pe crengile rupte. Schiţă o mişcare de retragere. În ceaţă, apăru o siluetă înaltă, masculină.

— Ce cauţi aici? întrebă necunoscutul.

— Mă întorceam acasă. M-am rătăcit prin ceaţă, răspunse

Eve cu circumspecţie.

Privirea întunecată a străinului o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se din când în când pe obrajii înroşiţi de frig şi emoţie, pe şuviţele brune lipite de faţă, pe ochii cenuşii...

— Te întorceai acasă? Pe vremea asta? Este o adevărată nebunie! Nu ţi-a spus încă nimeni că trebuie să te fereşti când se lasă ceaţa pe lac?

— Ştiu foarte bine că uneori ceaţa poate fi deasă pe aici, replică ea. Dar când am plecat din Zwole, nu era ceaţă. S-a lăsat într-o clipă!

— Şi unde aveai de gând să mergi?

— La Pine Ridge.

Eve privi în jurul ei, căutând un reper, o indicaţie... Nu. Nu cunoştea locul acesta.

— Se poate spune că te-ai rătăcit de-a binelea. Eşti tot în

Louisiana, dar cel puţin şapte kilometri de Pine Ridge.

— Şapte kilometri! exclamă Eve cu ciudă.

Îşi îndepărtă de pe faţă câteva şuviţe lungi.

— Ei bine, cred că va trebui să mă înarmez cu răbdare.

Îi întoarse spatele străinului şi se urcă din nou în barcă. Să ltă capacul unui scaun şi începu să scotocească în lada de sub el.

Bărbatul n-o pierdea din ochi. Eve era îmbrăcată în nişte blugi albi, uzi până la genunchi după ce mersese prin apă. Era înaltă, suplă – fără îndoială că o considera mai degrabă fragilă, asemenea multor oameni care o vedeau prima oară.

Eve scoase din ladă un impermeabil oliv şi şi-l aruncă pe braţ, apoi se întoarse spre necunoscutul din faţa ei.

— Există case pe aici?

Bărbatul scutură din cap.

— După câte ştiu eu, nu.

— Dar dumneata cum ai venit?

— Călare.

Eve făcu ochii mari, dar nu comentă. Pentru prima oară, îl privi mai atentă pe străin.

Trebuie să fi avut puţin peste treizeci de ani. Avea tenul măsliniu, şi părul pieptănat spre spate era drept şi negru, sau mai degrabă brun

închis. Era cam prea lung şi strălucitor, acoperindu-i ceafa. Umerii şi braţele erau puternice, talia subţire, coapsele musculoase. Înfăţişarea lui în ansamblu dădea impresia de sănătate şi vigoare.

— Cortul meu nu este prea departe de aici. Dacă vrei să vii cu mine... Ai putea aştepta până se împrăştie ceaţa, îi propuse străinul.

Eve nu răspunse, fascinată de chipul lui a cărui frumuseţe virilă era de-a dreptul neobişnuită. Sprâncenele erau groase şi drepte, de un negru de cărbune, ochii căprui, strălucitori.

Nasul, uşor coroiat. Privirea Evei urmări conturul plin şi senzual al buzei inferioare, apoi cicatricea neregulată care marca, pe partea dreaptă, buza superioară... Se înfioră uşor, cuprinsă de o stranie tulburare.

— N-ai de ce să te temi, reluă necunoscutul. Sunt inofensiv,

Rebel poate să-ţi confirme!

Eve îşi dădu seama dintr-o dată că el îi aştepta răspunsul.

Părea să creadă că ei îi era frică, şi gândul acesta o indignă.

— Nu mă îndoiesc. Şi-ţi sunt recunoscătoare că-mi oferi ospitalitatea, declară ea.

Sări cu uşurinţă din barcă şi-l urmă pe străin.

Pădurea deasă ce mărginea lacul era foarte întunecoasă.

Eve avu grijă să-şi potrivească pasul după cel al bărbatului; aligatorii mişunau prin zona aceea. Rebel, câinele, mergea în urma ei, adulmecându-i picioarele, ca pentru a se asigura că stăpânul lui nu se afla în niciun pericol în prezenţa nouvenitei.

După câteva minute, ajunseră într-un luminiş, în mijlocul căruia se înălţa un cort-cupolă roşu, lângă un foc.

Bărbatul desfăcu scaunul pliant pentru Eve, apoi aruncă apa dintr-o găleată din tablă galvanizată, o răsturnă, şi se aşeză pe acest scaun improvizat. Câinele se culcă la picioarele lui.

— Eu mă numesc Eve. Eve Crawford, zise ea înroşindu-se.

I se potriveşte prenumele, se gândi străinul.

Era frumoasă, dar de o frumuseţe calmă şi subtilă. Genul de frumuseţe care se impune încetul cu încetul.

— Mie mi se spune Elliot.

Eve încuviinţă din cap şi-şi feri privirea. Fără voia ei, această intimitate o intimida.

— Eşti... nou venit pe aici?

Mulţi oameni veneau să petreacă iarna pe lângă Toledo

Bend. Lacul se afla la graniţa dintre Texas şi Louisiana şi graţie acestei poziţii meridionale, regiunea se bucura de ierni blânde. Acum însă era aprilie, şi străinul n-avea înfăţişarea obişnuită a unui rezident sezonier.

— Da şi nu, răspunse evaziv acesta. Odinioară, am locuit prin împrejurimi.

Eve nu îndrăzni să insiste.

— Eu şi cu tata avem motelul Pine Ridge de vreo zece ani, îi spuse ea.

O licărire de interes sclipi în ochii căprui ai străinului, aproape nedesluşită în spatele perdelei întunecate a genelor.

— Ce făceai pe lac? Pescuiai?

— Nu. Mă întorceam de la Zwolle, unde m-am dus să-mi văd o prietenă. Este mai simplu să traversezi lacul decât să-l ocoleşti pe autostradă. Se câştigă cel puţin cincisprezece kilometri... Eu cunosc bine lacul, dar n-am mai văzut niciodată o ceaţă ca asta, atât de deasă. Mi-a fost imposibil să mă orientez.

Oarecum stânjenită, Eve se foi în scaun. Focul trosnea vesel, răspândind în aer mireasma plăcută a lemnului ars.

— Ai venit... să-ţi petreci weekendul pescuind?

— Nu. Eu nu pescuiesc.

Nu era de mirare. Omul nu corespundea imaginii obişnuite a unui pescar. Purta un tricou negru cu inscripţia „Harley-Davidson”. Pe coapsa dreaptă, blugii decoloraţi aveau o mică ruptură triunghiulară. Cizmele negre de cowboy îi completau ţinuta, cu tălpile şi tocurile murdare de un strat gros de noroi.

— Mă ocup de puii de aligator, reluă el.

Eve ridică din sprâncene.

— Faci braconaj?

— Aş zice mai degrabă că mă aflu aici pentru a-i surprinde pe braconieri, spuse bărbatul pe un ton ironic.

Zâmbetul lui oblic se mai lărgi. Părea să-l amuze acest joc de-a ghicitoarea, aerul perplex al Evei.

— De fapt, nu aceasta este meseria mea. Dar am un vechi prieten care este poliţist federal şi am venit să-i dau o mână de ajutor.

Eve se simţi uşurată să afle că Elliot nu era unul dintre acei oameni care omorau sau mutilau animalele sălbatice. Nu locuia în regiune, dar trăise aici odinioară. Şi era prieten cu un poliţist federal. Era o fişă de identitate cam subţirică pentru un om cu care împarţi intimitatea unui foc de tabără în luminişul acesta pierdut din adâncul pădurii...

Eve îi aruncă o privire piezişă. Licăririle flăcărilor îi accentuau asprimea trăsăturilor, dar nu simţea nicio teamă. Îi plăcea omul acesta.

— Crezi că o să se ridice curând ceaţa? întrebă ea.

— Poate. Dar asta n-o să te ajute prea mult. O să înceapă ploaia.

— De unde ştii?

Elliot ridică din umeri şi zâmbi puţin arogant în faţa uimirii ei.

— Ştiu, atâta tot. Mi-a spus Rebel.

Câinele roşcat cu alb dormea, cu botul sprijinit de cizmele stăpânului său.

— Ai familie, Elliot?

Zâmbetul bărbatului dispăru subit. Se aplecă, luă un grătar de fier şi-l puse peste foc, apoi puse pe el un ibric albastru. Un puf fin brun îi acoperea dosul mâinilor şi braţelor. Eve remarcă faptul că nu purta verighetă – dar bineînţeles, acest lucru nu dovedea nimic.

— Nu mă am decât pe mine, zise el în sfârşit, cu o tristeţe greu stăpânită care o tulbură.

Elliot ridică ochii. Eve îl privea cu un aer grav şi surprins în acelaşi timp, obligându-l fără să-şi dea seama să recunoască trista realitate. Era singur. În toate înţelesurile cuvântului. Şi într-o măsură în care această fermecătoare persoană nici nu-şi putea imagina.

— Îţi este foame, domnişoară? întrebă el.

— Ei bine... Dacă ai ceva la îndemână...

— Tocmai mă pregăteam să-mi fac mâncarea când Rebel te-a auzit.

Eve îşi puse impermeabilul pe speteaza scaunului şi se ridică.

— Dă-mi voie mie s-o prepar, îi propuse ea. Am talente de bucătăreasă.

Chipul lui Elliot se destinse şi, fascinată, Eve zări umbra unui zâmbet înflorindu-i pe buze. De unde o fi avut această cicatrice? Oricum, rana care o cauzase nu-i afectase şi dinţii.

Aceştia erau foarte albi, ca un şirag de perle, plăcuţi la vedere.

Ca şi întreaga lui înfăţişare, de altfel...

— Talente de bucătăreasă? Nu te lauzi?

Un zâmbet larg lumină faţa Evei, făcând să-i strălucească minunaţii ochi cenuşii. Păreau să vadă totul. Elliot se întrebă cu oarecare îngrijorare ce-or fi ghicit în privinţa lui.

— Am început să gătesc pe la zece ani, să ştii!

Argumentul era convingător. Elliot se ridică la rândul lui.

— Lada frigorifică se află lângă cort. Ia de acolo tot ce-ţi trebuie, zise el.

— Doar n-ai adus toate lucrurile acestea venind călare!

— Nu. Folosesc un jeep ca să-mi transport proviziile, mărturisi Elliot zâmbind.

— Tabăra rămâne instalată aici în permanenţă?

— Din când în când mai schimb locul.

În timp ce-l asculta pe Elliot, Eve examina conţinutul lăzii.

Scoase un pachet învelit într-o hârtie albă care, după forma şi mirosul caracteristic, trebuie să fi fost şuncă afumată. Alese apoi garnitura. Elliot îi întinse două crăticioare şi în clipa următoare, Eve pusese la prăjit ceapă şi cartofi într-una din ele, şi şunca în cealaltă.

Elliot se aşeză din nou pe găleata răsturnată, îşi întinse picioarele şi le încrucişă nonşalant.

— Spune-mi, ai învăţat să găteşti atât de tânără din necesitate sau de plăcere? întrebă el.

— Şi una şi alta, răspunse Eve.

Privirea lui Elliot n-o mai deranja, şi chiar se mira că se simţea în siguranţă în acest loc izolat.

— Mama a murit pe când eram doar o fetiţă. Nu-mi amintesc de ea. Tata a fost cel care m-a învăţat să gătesc. Îmi trăgeam un scaun şi mă urcam pe el ca să-l privească gătind mâncarea.

— Ai fraţi sau surori?

„Totuşi, este ciudat, se gândi Eve. Omul acesta mă supune unui adevărat interogatoriu, iar el se eschivează de la toate întrebările mele!”

— Mai am un frate, mai mare ca mine. S-a însurat anul trecut şi s-a mutat de aici. Îi simt foarte tare lipsa.

Elliot fu emoţionat de accentul de sinceritate care emana din această confidenţă. Nu te puteai înşela: Eve iubea oamenii. Părea să fie foarte ataşată de familia ei. De multă vreme Elliot nu mai întâlnise o femeie ca ea.

— Pun pariu că ai mai gătit la un foc de tabără, spuse el, observându-i cu plăcere gesturile precise.

Mâinile Evei erau delicate, pielea fină. Întreaga ei fiinţă degaja o impresie de blândeţe. Elliot remarcă amuzat că şi

Rebel deschisese ochii şi o privea şi el cu interes.

— Aşa este. Adeseori am făcut camping cu fratele meu.

— Şi apoi, s-a sfârşit, din moment ce el a plecat? spuse

Elliot.

— Aşa credeam. Şi iată că o fac din nou! răspunse Eve zâmbind.

Prin luminiş, începură să plutească miresme apetisante de cartofi prăjiţi, şuncă şi cafea. Corul broaştelor chemau ploaia, în timp ce focul licărea vesel.

Elliot scoase două farfurii, pe care Eve le umplu copios. Se aşezară, cu farfuriile puse în echilibru pe genunchi.

— De cât timp erai pe lac când te-a reperat Rebel?

— De cel puţin patruzeci de minute. Probabil că de la plecare am luat-o într-o direcţie greşită.

Tăcură amândoi ca să-şi savureze mâncarea. În timp ce mânca, Eve îi aruncă priviri discrete lui Elliot. Muşchii braţelor lui, o impresionau un pic şi-i aţâţau curiozitatea.

— Vii din vestul Texasului, nu-i aşa?

— Se poate spune şi aşa. Locuiesc la Fort Worth. Dar m-am născut nu departe de aici.

Un orăşean în mijlocul pădurii! Ce căuta aici? Cu siguranţă, nu venise

din Fort Worth tocmai până aici ca să-i urmărească pe braconieri.

Cafeaua, reîncălzită de mai multe ori de dimineaţă până acum, abia de mai putea fi băută, dar Elliot remarcă faptul că Eve o înghiţea cu stoicism, fără să schiţeze vreo strâmbătură.

— Cum ai ghicit de unde vin? întrebă el.

— După felul cum îl pronunţi pe „r”.

— În Louisiana nu se pronunţă aşa?

— Nu. Nu chiar. Poate că te-ai născut aici, dar se vede treaba că nu te-ai întors de multă vreme!

— Mmm... Bine gândit, recunoscu Elliot.

Eve preferă să schimbe subiectul, în ciuda dorinţei de a afla mai multe despre acest bărbat atât de puţin vorbăreţ.

— Ia te uită! Începe vântul, spuse ea. Poate va alunga ceaţa.

— Poate. Dar aduce ploaie.

Eve se întunecă.

— Asta-i o veste proastă. Dacă va continua tot aşa, n-o să mai ajung niciodată acasă! Şi dacă aş încerca să plec pe jos? Aş putea să vin mâine să-mi iau barca?

— Îţi dai seama cumva în ce loc te afli, domnişoară? Eşti în mijlocul mlaştinilor pline de şerpi.

Eve oftă, descurajată.

— Ştiu foarte bine asta, recunoscu ea. Dar mă simt atât de neputincioasă...

— Ştie cineva că ai plecat cu barca?

— Pritena mea din Zwolle. Dar a plecat şi ea acum din oraş.

Elliot îşi încrucişă braţele la piept şi împinse cu vârful cizmei un lemn în foc.

— N-ar fi trebuit să-mi spui asta.

— De ce? întrebă Eve, mirată. Acesta este adevărul, şi eu n-am obiceiul să mint, să ştii!

— Poate că greşeşti având încredere în mine. De unde poţi să ştii că nu sunt un individ periculos?

Brusc, Elliot se aplecă înainte şi cuprinse cu o mână gâtul

Evei, dar fără să facă nicio presiune, mărginindu-se doar să pună degetele pe pielea ei mătăsoasă.

— Ar fi de-ajuns un gest...

— Ştiu foarte bine că n-ai face niciodată un asemenea lucru, murmură Eve.

Un miros uşor de fum se degaja din degetele aspre ale lui

Elliot. Ea remarcă dintr-o dată că atingerea acestora, uşor neliniştitoare, nu-i displăcea.

— Eşti sigură?

O licărire ciudată sclipea în ochii texanului; Eve înţelese că voia s-o încerce, nimic altceva.

Elliot simţi pulsul fetei bătând din ce în ce mai iute sub degetele sale, şi-i fu ruşine. Făcuse gestul acesta doar din joacă, nu ca s-o sperie. Îşi desfăcu degetele şi mângâie uşor pielea înroşită. Eve se înfioră la această mângâiere neaşteptată.

— Nu mi-ai răspuns, spuse Elliot pe un ton blând.

— Ei bine... Sunt un bun psiholog. Ştiu pur şi simplu că eşti un om cinstit.

Elliot făcu o mutră sceptică şi-şi lăsă mâna să cadă.

— Dacă crezi cu adevărat asta...

Eve zâmbi.

— N-o să reuşeşti să mă sperii. Nu-i cazul să mai încerci.

Pentru prima oară, Eve îl văzu pe Elliot izbucnind în râs.

— Dar am reuşit! Ţi-a fost frică, zise el pe un ton satisfăcut.

Eve nu răspunse. În fond, era mai bine ca Elliot să atribuie bătăile inimii ei fricii, decât adevăratei cauze, tulburătoarei emoţii care o cuprinsese.

Deodată, câinele se ridică dintr-un salt şi scânci uşor, apoi adulmecă aerul şi dispăru în pădure.

— Ce a păţit? întrebă Eve,

În loc de orice răspuns, picături mari de apă începură să se zdrobească de pământul deja umed al luminişului.

— Vezi: Rebel mă previne întotdeauna, chiar înainte să înceapă ploaia, spuse Elliot.

Eve se ridică şi-şi puse repede impermeabilul.

— Aş face mai bine să mă întorc la barcă. Am acolo o prelată. Mă voi adăposti sub ea.

Ploua din ce în ce mai tare. În timp ce vorbea, Eve vedea picăturile de apă care se agăţau de pielea bronzată a lui Elliot, şi petele de umezeală se lărgeau din ce în ce mai mult pe tricoul lui.

— S-a întunecat, spuse el. Va trebui să te conduc prin pădure cu lanterna mea şi n-am niciun chef.

Eve ridică din umeri.

— Adineauri, am spus că eşti un om cinstit. Este adevărat că n-am spus şi galant.

Elliot zâmbi şi-i puse o mână protectoare pe umăr.

— În cazul acesta, îţi voi fae o propunere dintre cele mai cinstite. Să ne adăpostim amândoi în cortul meu.

Alăturând cuvintelor şi gestul, texanul ridică pânza care masca intrarea în cort, îi făcu semn Evei să intre, apoi o urmă şi el.

Eve se aşeză pe salteaua pneumatică aflată în cort, şi Elliot se ghemui lângă deschizătura îngustă, privind ploaia de afară.

Aceasta cădea în rafale. În imposibilitate de a face ceva –

ceea ce nu-i era deloc pe plac – Eve asculta răpăiala ploii pe pânza cortului.

— Cortul tău este bine etanşeizat? întrebă ea, privind îngrijorată păturile dinăuntru.

— Are un acoperiş dublu. Dar dacă plouă mult, apa s-ar putea infiltra dedesubt.

Eve încuviinţă din cap. I se întâmplase de mai multe ori să trebuiască să se culce pe o saltea de camping udă.

— Nu-i o noapte ideală pentru a-i hărţui pe braconieri, zise ea.

Elliot se aşeză turceşte, cu braţele pe genunchi.

— Da... Aşa este. Dar nu prea aveam ce face acasă, aşa că...

— Unde locuieşti?

— La casa Marshall. Poate că o ştii.

— Da, o ştiu.

Bătrâna casă se ridica într-un loc izolat, departe de drumurile mai frecventate, la mai bine de cincisprezece kilometri de Pine Ridge. Ultima oară când trecuse prin apropiere, cu multe luni în urmă, casa era nelocuită.

— Îmi amintesc bine de familia Marshall. A trecut multă vreme de când au murit, spuse ea.

— Erau bunicii mei.

— Oh!... Cred că îţi lipsesc mult, răspunse Eve, un pic stânjenită.

Îi veni în minte o amintire înduioşătoare şi zâmbi.

— Într-o primăvară, doamna Marshall m-a invitat să vin să culeg mure din grădina ei. I-am lăsat şi ei două kilograme din „recolta” mea, şi după vreo două zile, a venit şi ne-a adus o enormă tartă cu fructe. Bunicii tăi erau nişte oameni adorabili.

— Erau foarte drăguţi, aşa este, murmură Elliot.

Tristeţea din glasul lui strânse inima Evei. Bineînţeles, omul acesta era pentru ea un necunoscut, dar evocarea bunicilor lui îl afectase profund, şi suferinţa lui n-o putea lăsa indiferentă.

— Dar tu, domnişoară? Mi-ai spus că, împreună cu tatăl tău, ţineţi un motel în regiune.

Înainte să-i răspundă, Eve îşi scoase impermeabilul. În cort era cald şi umed.

— Da, îl ajut pe tata în afacerea aceasta.

— Dă-mi voie să ghicesc: pun pariu că eşti încă necăsătorită, dar logodită, că vrei să te măriţi şi să ai mulţi copii.

— Nu. Nimic din toate astea. N-am întâlnit încă persoana care să mă intereseze într-atât încât să-mi fac planuri de căsătorie. Şi apoi, îmi doresc foarte mult să merg la universitate.

Elliot îşi trecu o mână prin păr.

— De ce nu te-ai dus până acum?

— Când mi-am termint studiile secundare, fratele meu era deja la universitate. Tata n-ar fi făcut faţă nevoilor a doi studenţi. Acum însă, cu ajutorul unei burse, cred că planul meu se va realiza în sfârşit.

Cu un zâmbet discret în colţul buzelor, Elliot se întinse pe o parte,

sprijinit într-un cot. Poziţia îi scotea în evidenţă muşchii braţelor. Privirea Evei alunecă încet de la braţe către pieptul lui pe care-l bănuia la fel de puternic sub ţesătura tricoului. Mai cunoscuse bărbaţi bine făcuţi, dar niciodată atât de misterioşi şi fascinanţi ca acesta. Ce-l făcea oare să fie atât de diferit de alţii?

— Aşadar, vrei să-ţi continui studiile. Şi după aceea, cum ai de gând să-ţi foloseşti cunoştinţele?

Evei îi fu ciudă că se înroşi din nou, ca o adolescentă. Îşi ridică privirea.

— Ei bine, aş vrea să devin avocat, îi explică ea. Oh! Nu unul din acei avocaţi fără scrupule care îşi racoleacă clienţii dintre victimele accidentelor! Nu. Aş vrea să devin avocat al acuzării, în scopul de a ajuta victimele năpăstuite să-şi găsească dreptatea.

Elliot nu-i răspunse. La lumina portocalie a focului pe cale de a se stinge, care mai lumina încă slab interiorul adăpostului, Eve observă că trăsăturile lui se aspriseră.

— Vrei deci să intri în sistemul judiciar, spuse el în sfârşit.

Cred că nu ştii prea bine despre ce vorbeşti.

— Ba da, dimpotrivă! Ştii că sunt puţine femei care fac această meserie, dar destule ca să fie luate în serios şi...

Elliot îi întrerupse protestele.

— Nu pun la îndoială capacităţile tale, domnişoară. Spun doar că această meserie te-ar face să fii nefericită.

Eve nu se putu abţine să zâmbească, amuzată de tonul autoritar al texanului.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva? Mă cunoşti doar de puţină vreme...

Cu un aer îngândurat, Elliot îşi trecu palma peste obrajii umbriţi de o barbă în devenire.

— Este adevărat, dar înţeleg ce simţi. Am cunoscut pe cineva care era ca tine. Îşi imagina şi el că va putea schimba lucrurile. Dar până la urmă, toată lumea i-a întors spatele.

— Eşti teribil de pesimist!

— Faptele ne obligă să devenim aşa.

Elliot se ridică din nou ca să arunce o privire prin deschizătură.

— S-ar zice că ploaia are de gând să cadă toată noaptea!

Spuse el.

Consternată, Eve se apropie şi ea de intrarea cortului.

Ploaia se abătea fără încetare în bălţile care aproape că acopereau deja luminişul.

— Cum o să mai ajung acasă? murmură ea.

De multă vreme, Elliot nu se mai aflase în preajma unei femei. Un uşor parfum de trandafiri se degaja de pe pielea şi din părul Evei. Fără să vrea, texanul se simţi cuprins de o emoţie neaşteptată... Cu siguranţă, pentru că nu era obişnuit să se afle în preajma unor astfel de femei, se gândi el.

— Ei bine, domnişoară, am impresia că va trebui să dormi aici, noaptea asta.

CAPITOLUL 2

Cu răsuflarea tăiată, Eve simţi că un frig glacial îi cuprindea corpul. Nu reuşea să-şi desprindă privirea de cea a lui Elliot.

— Să dorm... aici... cu tine? Imposibil. Trebuie neapărat să mă întorc acasă.

Reacţia ei îl amuză pe Elliot.

— Adevărat? Şi cum crezi că vei reuşi? Făcând opt kilometri pe jos pe potopul ăsta? Sau întorcându-te pe lac noaptea, pe ploaie şi pe ceaţă? Barca ta din fibră de sticlă va rezista poate la vreo două trunchiuri de copac plutitoare, dar nu mai mult.

— Dar te-aş deranja prea mult! protestă Eve. O să mă întorc la barcă, şi voi dormi sub prelată.

Vocea ei trăda o panică surdă, şi Elliot simţi nevoia s-o liniştească. Fu uimit să simtă renăscându-i-se acel reflex protector pe care-l crezuse definitiv pierdut. Iată că o tânără care se numea Eve i-l reaprindea...

— Ştiu că ai dreptate, reluă ea, dar...

— Haide! Tocmai mi-ai spus că eşti sigură că, în prezenţa mea, nu te simţi în pericol.

Eve oftă adânc.

— Ştiu, dar...

— Nu mă crezi?

— Ba da...

— Bine. În cazul acesta, ne-am înţeles. Locul cel mai sigur pentru tine, este aici, cu mine.

Evei i se păru că aceste cuvinte sună ciudat. Avusese mai mulţi prieteni, dar niciunul dintre ei nu-şi manifestase vreodată grija de a o proteja. Oare, de data aceasta, situaţia era de aşa natură, sau era de fapt caracterul lui Elliot care-l îndemna să se poarte atât de amabil.

Cu un zâmbet resemnat, Eve se întoarse şi se aşeză pe un capăt al saltelei.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Elliot.

El regretă imediat că se depărtase de el. I se păruse foarte plăcut s-o

simtă alături. Dar poate era mai bine aşa. Dacă Eve ar fi rămas lângă el, n-ar fi rezistat ispitei de a o săruta. Şi lucrul acesta poate că ar fi speriat-o, iar după aceea i-ar fi fost teribil de greu s-o mai convingă să rămână...

Nu. Nu trebuia să dea atenţie frumuseţii ei, blândeţii ei, fermecătoarei ei sincerităţi. În felul acesta, după ce Eve

Crawford va pleca, o va uita foarte repede.

— Ştii, nu mă port întotdeauna ca un gentleman, dar pot să reuşesc dacă-mi dau silinţa cu adevărat.

Eve n-ar fi putut spune că simţea teamă, ci mai degrabă o tulburare, plăcută şi agasantă totodată. Atribui acest sentiment prezenţei alături de ea, într-un spaţiu limitat, a acestui bărbat viril.

Un zâmbet uşor pulutea pe buzele lui Elliot. Cicatricea subţire atrase atenţia Evei. Rana care o provocase trebuie să fi tăiat profund pielea, dar urma rămasă nu-i urâţea cu nimic chipul. Dimpotrivă, îi dădea chiar un aer dezinvolt care-i venea foarte bine.

— În Texas, toţi bărbaţii sunt gentlemani, nu-i aşa?

Spuse ea.

— Mi-ar plăcea şi mie să cred asta, domnişoară. Dar nu-i chiar aşa, răspunse Elliot cu un zâmbet ironic.

Fata îşi dădu pe spate părul ud care o deranja, dar n-avea nimic cu ce să-l prindă.

— De câtă vreme eşti în zonă? întrebă ea.

— Aici, în estul Texasului? Oh, nu ştiu precis. De vreo şase-şapte luni.

— Îţi place?

— Este un loc ca oricare altul.

— Nicidecum! Pădurile de pin din zonă sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată, protestă ea.

— Este adevărat. Am vrut doar să spun că pentru mine, toate locurile sunt la fel.

— Îmi vine greu să te cred. Fort Worth nu poate fi comparat cu Tolendo Bend.

Elliot veni şi se întinse lângă Eve pe saltea.

— Oamenii fac ca un loc să fie deosebit de altul, îi explică el.

— De ce n-ai venit niciodată la Pine Ridge?

— Pentru că n-aveam niciun motiv.

Fata îşi adună genunchii sub bărbie.

— Chiar dacă nu pescuieşti, ar trebui să vii să guşti mâncărurile noastre. Sunt faimoase.

Elliot îşi plecă privirea.

— În privinţa mâncărurilor, obişnuiesc să mă descurc.

— Dar este îngrozitor să mănânci singur! Mâncarea îşi pierde toată savoarea, când eşti singur în faţa farfuriei!

Exclamă Eve.

Un zâmbet uşor ironic înflori pe buzele texanului.

— Cum vei face când te vei duce la facultatea de drept? Cu cine vei mânca, dacă n-o să fii căsătorită?

Eve râse, amuzată.

— Ei bine, îmi voi face mulţi prieteni. În felul acesta, voia avea mereu pe cineva în preajmă.

— Iubeşti oamenii, după cum se vede.

— Dar... evident! Tu nu-i iubeşti?

— Nu pe toţi, răspunse Elliot.

Eve observă că expresia feţei i se întunecase. Urmă o tăcere prelungită

— Cu siguranţă, nu eşti atât de dur pe cât vrei să mă faci să cred, Elliot.

— Greşeşti, domnişoară Eve.

— Aşadar, vrei să spui că eşti un om dur... Eşti, poate, greu de cunoscut... Sau greu de suportat? Greu de trezit dimineaţa?

Dacă-i aşa, ai încredere în mine. Îţi voi pregăti o cafea care te va trezi cu siguranţă, îţi garantez.

Eve constată cu satisfacţie că gluma ei îl amuzase pe Elliot.

— Apropo, ar fi trebuit să aducem cafetiera aici. Nici n-am avut timp să termin de făcut cafeaua.

— Nici nu-i prea bună. Este prea tare, şi reîncălzită... Am făcut-o dimineaţă devreme, zise el.

Eve îşi întinse picioarele în faţă. Partea de jos a blugilor începea în sfârşit să se usuce. Îngândurată, îşi trecu mâinile peste ţesătura încă

umedă.

— Erai deja aici, aseară?

Elliot încuviinţă.

— Cred că te simţi foarte singur.

— Îl am pe Rebel, cu care mai vorbesc... Da, vorbeşte. În limbajul câinilor, fireşte, îi explică el zâmbind.

Eve simţi că el ocoleşte răspunsul, dar insistă:

— La Fort Worth... cu ce te ocupai? Ce făceai?

— Mâncam, dormeam, munceam.

— Întotdeauna eşti aşa? întrebă Eve, uşor agasată...

— Nu. Nu cu toată lumea. Tu ştii deja mai multe lucruri despre mine decât cei mai mulţi dintre oamenii care mă cunosc.

În sinea ei, Eve se simţi măgulită.

— Aşadar, cu ce te ocupai acolo?

Elliot îşi pipăi partea stângă a pieptului, în căutarea unui pachet de ţigări, apoi se lăsă păgubaş.

— Lucram pentru municipalitatea din Fort Worth, spuse el.

Eve înţelese că era mai bine să schimbe subiectul.

— Observ că eşti un vechi fumător. Cumva prezenţa mea aici face să-ţi fie insuportabilă lipsa de nicotină?

Elliot evită să răspundă. De la sosirea Evei, se simţea nervos, tulburat mai mult decât ar fi fost cazul.

— M-am lăsat de fumat de mai bine de un an, dar din când în când, mai am chef să fumez câte o ţigară.

— Vorbesc prea mult. Scuză-mă. Am să tac. În felul acesta, te vei putea relaxa şi vei uita de gustul tutunului. Eu voi asculta zgomotul ploii.

Eve închise ochii. Întins, cu mâinile încrucişate pe piept,

Elliot se străduia să nu se mai gândească la Eve, dar zadarnic.

Prezenţa ei atât de aproape îi tulbura mintea şi simţurile cu o violenţă neaşteptată, neliniştitoare, poate chiar periculoasă...

Nu se mai putu abţine şi aruncă o privire fugară spre ea.

Avea ochii închişi, genele lungi şi brune. Pielea feţei era de o rară fineţe, iar părul...

De obicei, Elliot prefera blondele. Dar părul Evei i se împrăştiase pe umeri în valuri somptuoase, şi cu siguranţă că era foarte mătăsos la mângâiere...

Gândul acesta îl duse pe texan cu mult timp în urmă.

Cunoscuse o femeie care avea şi ea un păr frumos, dar blond, mai puţin mătăsos, şi coafat într-un mod sofisticat. Rebecca...

Îl străbătu un fior neplăcut. Când lucrurile începuseră să meargă prost, Rebecca îşi dezvăluise adevărata fire. El ştia că nu toate femeile erau ca ea. Dar plecarea ei îl făcuse să sufere mult – ca şi atitudinea prietenilor, de altfel, care-i întorseseră şi ei spatele.

Elliot încercă să alunge aceste amintiri neplăcute. Îşi trecu mâna peste faţă. Nu. Tânăra care stătea aşezată liniştită lângă el nu semăna deloc cu Rebecca.

Deodată, Eve deschise ochii.

— Cred că ploaia este pe cale să se potolească.

Pierdut în gândurile lui, Elliot nu fusese atent la zgomotul aversei. Se aşeză şi privi afară.

— Cred că ai dreptate, confirmă el.

— Slavă Domnului! Voi putea să mă întorc acasă.

— N-o să pleci nicăieri.

— Dar dacă vremea se ameliorează...

— Ploaia va începe din nou. Mi-a spus Rebel. Şi dacă, în momentul acela, te vei afla în mijlocul lacului... În plus, ceaţa va persista până mâine dimineaţă.

Elliot se ridică repede şi ieşi din cort.

— Dar... unde te duci? strigă Eve dinăuntru.

— Să-ţi fac o cană de cafea. Sunt un gentleman, nu uita, zise el.

Eve se grăbi să-l însoţească. Ploaia se transformase într-o burniţă fină, al cărei zgomot era amplificat de frunzişul copacilor. Eve simţi abătându-i-se peste umeri ca o mantie de umiditate.

— Nu-i nevoie să faci cafea, Elliot. Pot să mă lipsesc de ea.

Şi apoi, priveşte, focul s-a stins.

— Tocmai de aceea voi face altul.

Elliot dădu la o parte prelata grea de plastic albastru care acoperea o grămadă de lemne, la câţiva metri de cort. Cu braţele încărcate de crengi, veni spre vatra încercuită de pietre.

În timp ce Eve pregătea cafeaua, lemnele, stropite abundent cu petrol de Elliot, se aprinseră uşor, şi curând se auzi trosnetul plăcut al crengilor arse. După ce flăcările mai scăuzră în intensivitate, Elliot puse grătarul peste foc, şi Eve aşează cafetiera deasupra.

— Te străduieşti mult ca să-mi faci o cafea, spuse ea zâmbind.

— Dacă n-aş face-o, ai spune: texanul ăsta habar n-are ce înseamnă ospitalitatea!

— Mă întreb dacă asta te-ar derajna prea mult, replică ea.

Trecuse multă vreme de când pe Elliot nu-l mai preocupa părerea oamenilor despre el. Dar cu siguranţă, Eve ar fi fost dezamăgită dacă l-ar fi cunoscut aşa cum era, şi fără să ştie de ce, n-avea niciun chef să-i displacă.

— Texanul are o anumită reputaţie şi vreau să-l reprezint cu demnitate, declară el.

Înghenunche lângă foc, săltă capacul cafetierei şi puse o crenguţă deasupra.

— De ce faci asta? întrebă Eve.

— Ca să nu dea cafeaua în foc.

— Credeam că este un fel de ritual magic.

— Supraveghează bine cafetiera, domnişoară Eve, spuse

Elliot râzând. Vei vedea că şmecheria mea este eficientă.

Scaunul pliant era ud. Eve se duse să-şi ia impermeabilul şi acoperi scaunul înainte să se aşeze. Elliot şterse şi el găleata ce ţinea loc de scaun cu o cârpă veche şi o puse lângă foc.

Aerul serii, mai răcoros, făcea căldura focului deosebit de plăcută. Eve aşteptă răbdătoare să fiarbă cafeaua. Elliot scoase un briceag din buzunarul blugilor şi începu să cioplească o bucată de lemn.

— Unde o fi câinele? întrebă Eve. Cred că e ud leoarcă!

— Oh! Nu-ţi face griji pentru Rebel. Câinii de vânătoare ştiu să găsească adăposturi bune. Cred că s-a făcut ghem în vreo scorbură.

— Îl aveai pe Rebel şi la Fort Worth?

— Ar fi o adevărată cruzime să ţii în oraş un câine ca el. Ar pieri, ar muri, dacă nu l-ai lăsa să alerge prin pădure.

— Şi tu eşti ca el?

Un zâmbet în colţul gurii lumină chipul lui Elliot.

— Am impresia că vei fi o bună avocată, domnişoară.

— Am spus asta pentru că îmi dai impresia că ţii mult la libertatea ta, îi explică Eve roşind.

Privirea lui Elliot se îndreaptă spre foc, captivat de dansul flăcărilor.

— Orice om are uneori nevoie să trăiască şi pentru el însuşi.

De aceea am venit aici.

Cuvintele lui Elliot o cufundară pe Eve într-o profundă nedumerire. Ce voia să spună? Ce lăsase oare în urma lui la

Fort Worth? O femeie, poate. Dorinţa ei de a afla era prea puternică.

— Ai o motocicletă Harley? întrebă ea, arătând cu degetul inscripţia de pe pieptul lui Elliot.

— Da. Dar a rămas în garajul meu, la Fort Worth.

Aşadar, îşi păstrase un domiciliu acolo, şi deci şi unele legături. Atunci de ce părăsise toate astea cu şase-şapte luni în urmă? Eve îşi continuă cu abilitate interogatoriul:

— Aveam un prieten care poseda o motocicletă, o marcă străină. N-avea suficienţi bani să-şi ofere un Harley.

— Oh! Nici eu nu sunt bogat. A fost doar un chilipir. Am prins ocazia.

Apa începea să fiarbă, şi aroma de cafea se simţea deja, împrăştiată de căldura focului. Aşa cum o prevenise Elliot, mica lui şmecherie împiedică lichidul să dea pe dinafară. El luă cafetiera de pe foc, aruncă crenguţa şi-şi puse la loc în buzunar briceagul. Eve goli cănile pline cu apă de ploaie, le umplu cu cafea, şi-i întinse una lui Elliot.

— Unde ai învăţat să faci camping?

— Cu bunicul meu, Marshall. Punea capcane pe aici. Eu nu mă desprindeam de el şi făceam tot felul de prostii. M-a învăţat multe, şi nu doar braconajul.

— Şi tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut, răspunse Elliot cu un zâmbet ironic.

Ne-a abandonat, pe mine şi pe mama, când eram doar un bebeluş.

— Mama ta ştie de ce v-a părăsit?

— Da. Nu ne mai voia, pur şi simplu. Reprezentam pentru el o povară, prea multe responsabilităţi de asumat.

Eve îl observa pe Elliot pe furiş, în timp ce-şi sorbea cafeaua. Nu părea să-l deranjeze faptul că vorbea despre tatăl lui, ca şi cum ar fi acceptat de multă vreme ideea dezertării lui.

— Mama ta mai trăieşte?

— Da. La San Diego, în California. N-o văd prea des. S-a recăsătorit. Ne scriem şi ne telefonăm din când în când. Este fericită, şi asta îmi este de-ajuns.

Eve oftă.

— Mi-aş dori ca mama să mai fi trăit, murmură ea. Când privesc fotografiile cu ea, mă întreb ce fel de femeie o fi fost.

Tata pretinde că am acelaşi caracter ca ea, dar asta nu-mi spune prea multe.

— Şi tatăl tău?

Eve zâmbi, înduioşată.

— Este un bărbat voinic, lat în spate, şi cu părul roşcat. Aş putea spune că este un tip prietenos, în afară de cazul în care-l enervează cineva.

Elliot zâmbi, şi tăcură amândoi, îngânduraţi. Texanul rupse primul tăcerea.

— Ştii să faci o cafea bună.

— Este uşor, cu un foc bun.

Elliot dădu din cap, şi Eve înţelese că prezenţa ei nu-l deranja pe acest singuratic.

— Câţi ani ai, domnişoară Eve?

— Douăzeci şi cinci.

— Oh! Eşti deja o „fată bătrână”, spuse Elliot pe un ton ironic.

— Dar tu?

Texanul schiţă o mică grimasă.

— Treizeci şi unu.

— Întotdeauna le întrebi câţi ani au pe femeile pe care le întâlneşti?

— De obicei, nu le întreb nimic.

— Eşti primul bărbat pe care-l întreb de vârstă, se grăbi să adauge Eve, descumpănită de acest ciudat răspuns.

— De ce? întrebă Elliot, vizibil amuzat.

— Pentru că, în cazul tău, n-am fost în stare să ghicesc, mărturisi fata.

Elliot îşi trecu o mână peste faţă. O şuviţă brună îi căzuse peste ochiul drept. Evei i se păru irezistibil şi simţi o bruscă dorinţă de a-l săruta.

— Ar trebui să-ţi termini cafeaua, zise brusc Elliot. Va reîncepe în curând să plouă.

De data aceasta, Eve nu-şi mai pierdu timpul să-l întrebe de unde ştie şi se ridică imediat. Elliot luă cafetiera şi cele două căni înainte de a o urma în cort. Aici, băură în tihnă restul de cafea, ascultând ropotul unei noi averse pe pânza cortului.

Focul fu foarte repede stins, cufundându-i într-un întuneric complet.

Pe pipăite, Elliot aprinse lampa.

— Ei bine, cred că acum ar trebui să încercăm să dormim.

Poate că până mâine dimineaţă, ploaia va înceta.

— Ia tu salteaua, Elliot. Impermeabilul meu făcut sul va ţine foarte bine loc de pernă.

— Nu. Am două pături. Ia una dintre ele. Am însă doar o pernă. O s-o împărţim cumva... Dacă tot nu-ţi este frică de mine, bineînţeles!...

Nu, Evei nu-i era frică de Elliot. Mai degrabă de ea însăşi se temea ca nu cumva, atât de aproape de el fiind, să cedeze unui impuls iraţional. Ardea de dorinţa de a-l săruta, ceea ce era deja o nebunie. Aşa că-şi interzise să mai viseze. La urma urmei, bărbatul acesta era un străin, chiar dacă bătăile dezordonate ale inimii o făceau să creadă altceva.

Nu se mai aflase niciodată într-o situaţie asemănătoare, drept care nu prea ştia ce să spună. Elliot era mai în vârstă, mai seducător, mai sigur pe el decât ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Simţea că el avea deja acea bogăţie interioară a omului care trecuse prin multe, şi poate că şi suferise mult.

Elliot stinse lampa, şi întunericul îi ascunse chipul de privirile Evei.

— Numai de nu şi-ar da seama Rebel că dormi împreună cu mine în cort! Ar fi îngrozitor de jignit. I-am explicat de mai multe ori că aici nu este loc pentru doi.

— Eu nu-i voi spune nimic, promit!

Eve făcu tot ce-i stătu în putinţă ca să se relaxeze. N-avea de ce să se teamă. Elliot nu va încerca să profite de situaţie. Cu siguranţă, va continua, până la plecarea ei, să se poarte drăguţ şi înţelegător. Se simţi uşurată la gândul acesta... dar şi un pic dezamăgită, ceea ce o lăsă perplexă.

— Îţi mulţumesc, Elliot, că împarţi cortul cu mine.

Texanul se răsuci pe o parte şi, în ciuda întunericului, ea ştiu că o priveşte. O cuprinse un val de emoţie, exagerată după părerea ei.

— Pentru un gentleman texan, este o nimica toată, răspunse el.

Eve închise ochii. În ciuda eforturilor ei, respiraţia îi era sacadată, în vreme ce Elliot părea absolut calm şi relaxat. Se gândi cu ciudă că pe el nu-l deranja cu nimic situaţia, în vreme ce ea se simţea atât de tulburată de prezenţa lui.

La urma urmei, nu era de mirare: ea n-avusese niciodată prea mult succes la bărbaţi. Probabil că şi Elliot prefera seducătoarele, sau poate femeile mărunţele şi foarte feminine.

Poate că avea chiar şi o prietenă la Fort Worth, şi... „Adormi o dată, Eve. Dormi şi uită acest bărbat de alături”, îi ordonă brusc o voce interioară.

— Noapte bună, Elliot, şopti ea.

— Noapte bună, domnişoară Eve.

CAPITOLUL 3

Eve se trezi tresărind la auzul unui zgomot. Deschise ochii.

Înima îi bătea cu putere.

Făcu un efort să-şi amintească unde se află şi totul îi veni în minte dintr-o dată. Lacul. Ceaţa. Elliot.

Abia în clipa aceea îşi dădu seama că mâinile ei se odihneau pe pieptul texanului şi că se ghemuise lângă el!

— Totul e-n regulă, murmură Elliot. Este Rebel, care mănâncă cina noastră.

Eve clipi des, dar era prea întuneric ca să-i distingă faţa.

Mâinile lui Elliot îi cuprinseseră talia, într-un gest a cărui familiaritate o şocă... în mod plăcut.

— Îmi... îmi pare rău, bâigui ea îndepărtându-se de el.

— Îţi pare rău? De ce?

— Pentru că... am uitat de ce parte a patului trebuia să dorm.

— Dar eu nu mă plâng!

Eve era descumpănită de cuvintele lui Elliot, şi de senzaţia trupului său, atât de aproape de al ei. Niciodată nu mai dorise astfel de bărbat, şi dorinţa aceasta părea s-o fi sleit de toate puterile. Totuşi, ardea de dorinţa de a-i mângâia pieptul musculos, de a-i săruta misterioasa cicatrice de pe buze.

— Elliot...

Degetele texanului, aspre şi puternice cum era el însuşi, urcară de-a lungul spatelui ei, se strecurară în păr şi-i cuprinse ceafa.

— Nu-ţi voi face niciun rău, şopti el.

Fizic nu, evident, se gândi Eve. Avea încredere în el. Dar, fascinată de farmecul ciudat al acestui bărbat, era mai puţin sigură că-şi va putea controla propriile sentimente.

Nimic însă n-ar fi putut s-o împiedice să se lase sărutată.

Texanul o strânse la piept. Buzele lui, calde, puternice, seducătoare, se contopiră cu ale ei...

Se rostogoliră amândoi pe saltea, şi Elliot se lipi de Eve.

Aceasta se simţi dintr-o dată mică, neînsemnată. Degetele li se împreunară, şi Elliot îi imobiliză mâinile. Simţea sub hainele fetei forme plăcute, şi se imagină îmbrăţişând acest trup gol, cu pielea fină ca mătasea. Gândul acesta îi aţâţă şi mai mult dorinţa, şi mângâierile lui deveniră din ce în ce mai îndrăzneţe.

Când simţi braţele Evei încolăcindu-se după gâtul lui într-un gest de abandon, Elliot îşi dădu seama că se îndreptau amândoi pe o cale fără întoarcere, şi, dintr-o dată, vraja se risipi.

Ştia, în adâncul sufletului său, că nu se va mulţumi să facă dragoste cu Eve doar o dată. Momentul acesta marca intrarea ei în universul lui. Or, acest lucru era imposibil. În viaţa lui exista o umbră, o pată care murdărea totul, şi care ar distruge viaţa Evei aşa cum i-o distrusese pe a lui. Femeia aceasta era prea blândă, prea dulce, prea preţioasă pentru el încât s-o conducă spre un asemenea coşmar.

Foarte încet, se depărtă de ea. Glasul Evei răsună în întuneric, şovăitor.

— Elliot? Ce se întâmplă?

Texanul respiră profund. Niciodată, cu siguranţă, inima lui nu bătuse mai puternic, chiar şi pe străzile întunecate ale oraşului unde pericolul şi moartea pândeau la fiecare pas.

Cum era posibil ca prezenţa unei femei să-l tulbure într-o asemenea măsură?

Îşi trecu o mână tremurătoare peste faţă, luptându-se cu dorinţa de a o cuprinde pe Eve din nou în braţe.

— Nu... nu voiam ca lucrurile să meargă atât de departe...

Dincolo de un simplu sărut, spuse el.

— Dar... Nu eşti tu vinovat de ceea ce s-a întâmplat! Eu sunt cea care...

— N-are importanţă! exclamă el brusc.

Frustrată şi dezamăgită totodată, Eve se regăsi foarte repede. De ce regreta texanul ce se întâmplase? Îi trecu prin minte un gând.

— Iubeşti pe altcineva! aruncă ea fără să stea pe gânduri.

Uimit de francheţea fetei, Elliot întoarse brusc capul spre ea.

— Nu iubesc pe nimeni, replică el.

Amărăciunea lui Elliot şi tonul lui tranşant o surprinseră pe

Eve, dar n-o descurajară. De la prima privire, presimţise că bărbatul acesta îi va tulbura viaţa.

— Oh! O iubeşti pe mama ta, totuşi! zise ea pe un ton aparent vesel.

Îl auzi pe Elliot oftând profund, ca şi cum încordarea pe care o acumulase îl părăsea dintr-o dată.

— Da, îmi iubesc mama, fireşte. Este singura persoană pe care o iubesc.

Singura... Eve se întrebă ce o fi vrut să spună. Voia să-i dea de înţeles că n-o dorea pe ea? Era greu de crezut. Simţise doar arzând în el pasiunea şi dorinţa ca o flacără.

— De ce...

— Ascultă, Eve, nu trebuie să aştepţi nimic de la mine. Nu mă cunoşti cum sunt în realitate.

— Asta apreciez, nu crezi?

Cu un gest brusc, Elliot ridică pânza de la intrare şi privi luminişul cufundat în întuneric. Continua să plouă. Eve îşi spuse cu tristeţe că dacă vremea i-ar fi permis, ciudatul ei tovarăş ar fi lăsat-o deja singură în cort.

— Oricum, o femeie nu trebuie să facă dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunoaşte.

— Nu-mi stă în obicei! ripostă Eve, indignată.

Elliot nu fu surprins de această mărturisire de inocenţă. De la bun început bănuise că Eve nu avusese niciodată vreo aventură serioasă. Dar nu va abuza de împrejurări; avea deja destule griji ca să-şi mai adauge alte remuşcări!

— Întinde-te şi dormi, Eve. N-am să te mai supăr.

— Şi dacă eu aş vrea să facem dragoste?

— Asta n-ar schimba nimic.

Eve simţea că Elliot trebuie să fi avut dreptate, dar nu reuşea să-şi potolească furtuna care-i răscolea simţurile. Nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de puternică. Dacă măcar

Elliot i-ar fi adus un argument credibil, poate că frustrarea ar fi fost mică.

— Ai noroc, Elliot, că te mulţumeşti cu tine însuţi, că n-ai nevoie de nimeni.

— N-am nevoie de nimeni! exclamă furios texanul printre dinţi. Am avut, odinioară, nevoie de alţii în jurul meu. Numai că, vezi tu, toţi m-au lăsat baltă.

Amărăciunea care răzbătea din vorbele lui o impresionă pe

Eve. Era evident că-i trezise nişte amintiri neplăcute. Tăcu, stânjenită, încercând zadarnic să analizeze situaţia. Totul se petrecuse atât de repede...

Trecură câteva minute interminabile.

— Îmi pare sincer rău, murmură ea în sfârşit.

— Oh! Nu-ţi face griji pentru mine. Eu ştiu de multă vreme că nu poţi să te încrezi în nimeni. Când apar probleme, unii sunt victimele evenimentelor în timp ce alţii îşi continuă liniştiţi drumul fără să arunce măcar o privire celorlalţi. Aşa-i viaţa.

— Şi tu din care categorie faci parte? Cea a celor indiferenţi?

Elliot lăsă să cadă pânza cortului.

— Nu, Eve. Din cea a victimelor.

Ea tresări.

— N-aveai de gând să-mi faci vreun rău. Asta mi-ai spus adineauri, nu-i aşa, Elliot?

— Da. Şi din acest motiv n-am făcut dragoste cu tine.

Să facă dragoste. Da, despre asta ar fi fost vorba între ei, dincolo de contactul pur fizic. Şi totuşi, Eve ezita în sinea ei să numească dragoste ceea ce simţea acum. La urma urmei, doar se sărutaseră de câteva ori! Dar inima ei bătea prea puternic încât să poată să se înşele, şi nu rezistă nevoii de a-i mărturisi.

— Ştii, Elliot... nu m-am simţit niciodată atât de bine; vreau să spun, atât de bine ca adineauri, cu tine. Niciodată. Cu nimeni. Aş fi vrut atât de mult să nu se sfârşească...

În întuneric, Elliot închise ochii. Sinceritatea Evei îl chinuia. De ce a trebuit să se întâmple toate astea, de ce a trebuit ca această femeie să-i iasă în cale, să înnopteze în cortul lui din mijlocul pădurii, să fie cât pe ce să-şi piardă capul din cauza ei, când se credea pentru totdeauna vindecat, incapabil să mai încerce emoţii atât de puternice?

— Nu spune aşa ceva, bombăni el.

Nu gândea însă astfel. În adâncul sufletului, era fericit că

Eve îi atribuise un loc special în inima ei. Întâlnirea lor o marcase şi pe ea la fel de mult.

— Eu spun întotdeauna ce gândesc, Elliot. Şi apoi, îmi doream atât de mult să ştii...

— Acum trebuie să dormi, Eve. Mâine, vei uita toate astea, zise el pe un ton ce nu admitea replică.

Deşi n-avea niciun chef să doarmă, Eve se întinse şi închise ochii. Se gândi cu amărăciune că probabil Elliot va uita repede cele câteva minute pe care le petrecuse în braţele ei.

Cunoscuse probabil multe femei... Destinul o condusese însă spre Elliot, şi pentru Eve, noaptea aceasta era un început, ca şi cum zorile se iveau din adâncul ceţii.

*

* *

Dimineaţa, când Eve se trezi, o plăcută aromă de cârnaţi fripţi şi cafea caldă îi gâdilă nările.

Deschise ochii, şi-i închise imediat. Trebuia să iasă, să înfrunte privirea lui Elliot. Să se prefacă bine că nu acordă nicio importanţă evenimentelor de noaptea trecută.

Când se hotărî în sfârşit să iasă din cort, îl găsi pe Elliot lângă foc, mâncând o omletă. Se îmbrăcase în nişte blugi curaţi, cu aceleaşi cizme ca în ajun, şi o cămaşă în carouri care, deschisă neglijent, lăsa să i se vadă pieptul bronzat.

— Bună dimineaţa Eve, spuse el.

Privirile li se întâlniră şi Eve zâmbi veselă, uitând de toate temerile.

Îi răspunse la salut, apoi se întinse, cu faţa spre cer.

Printre nori, începea să apară un pic de senin. Ceaţa se risipise, lăsând în urma ei o umiditate pătrunzătoare. De acum, nimic n-o mai împiedica pe Eve să se întoarcă acasă.

Dar, în mod ciudat, nu mai avea aceeaşi grabă să plece, ca în ajun.

— Totul este gata. Sper că-ţi este foame, spuse el.

— Îmi este o foame de lup!

După ce-şi făcu o toaletă sumară la malul lacului, Eve se întoarse la cort. Cu farfuria în mână, se alătură lui Elliot lângă foc.

— S-ar spune că furtuna s-a sfârşit.

— Da... Vei putea să te întorci acasă.

Deodată, Eve îşi dădu seama că n-avea niciun chef să-l părăsească pe Elliot. După ce se va întoarce la Pine Ridge, nimic nu va mai fi ca înainte. Imaginea texanului, singur în luminiş împreună cu câinele său, îi va dăinui mereu în minte.

Privirea i se îndreptă spre chipul lui. Poate că Elliot se simţea uşurat să ştie că va pleca. Se mai gândea oare la momentul de tandreţe pe care-l împărtăşiseră, noaptea trecută? Totul se petrecuse atât de repede... Ea-l sărutase fără să se gândească, într-un elan pornit din adâncul fiinţei ei.

— Eşti un bun bucătar, Elliot. Dacă vei vrea vreodată să mai faci şi altceva în afara supravegherii aligatorilor, vei putea oricând să vii să lucrezi la restaurant.

— De fapt, nu-mi place să gătesc. O fac doar din necesitate, răspunse Elliot zâmbind.

Pentru prima oară, Eve se întrebă care era meseria lui.

Lucra pentru municipalitate, spusese el, dar era foarte vagă informaţia.

— Când te întorci la Fort Worth? întrebă ea.

Elliot ridică din umeri, cu ochii aţintiţi în farfurie.

— Nu ştiu. Poate că niciodată.

Eve făcu ochii mari. Răspunsul acesta evaziv nu corespundea deloc impresiei de siguranţă pe care o emana de obicei. Era oare posibil să nu aibă niciun scop în viaţă?

— Dar... credeam că ai o casă acolo...

— Mmm...

Eve tăcu, jenată. Era evident că Elliot considera că nu era treaba ei să ştie toate astea. Îşi termină repede masa şi, fireşte, schimbă subiectul.

— Mulţumesc pentru acest excelent mic dejun, Elliot.

Acum, este timpul să plec. Tatăl meu este plecat, şi trebuie să-l înlocuiesc la motel.

Elliot, cu un nod în gât, o văzu punându-şi farfuria şi cana lângă foc. Credea că se va simţi mai bine după ce Eve va pleca.

Acum însă, nu-şi mai dorea s-o vadă plecând. Cât de tristă şi goală va fi viaţa lui fără ea... Îşi va relua existenţa solitară, ca înainte. Dar va mai putea, oare?

Texanul strânse pumnii şi se mustră în sinea lui. Fir-ar să fie! Viaţa lui doar nu se va opri aici! Singurătatea devenise a doua lui natură. Se va descurca foarte bine singur, şi chiar că nu avea nevoie de nimeni, mai ales de o femeiuşcă delicată cum era Eve Crawford!

— Te voi conduce până la barcă, zise el ridicându-se.

— Oh! Eşti foarte amabil, dar nu este nevoie.

— Vreau să fiu sigur că totul este în regulă.

Elliot îi făcu semn Evei, să-l urmeze, şi pătrunseră în pădure. Barca se afla mai departe de tabără decât îşi imaginase

Eve, şi merseră o bună bucată de drum, cu Rebel pe urmele lor.

Furtuna lăsase bălţi de apă peste tot şi pantofii Evei plescăiau la fiecare pas. Crengile pe care le agăţau în trecere lăsau să cadă de pe ele picături mari de apă care le udau hainele.

Ajunsă lângă barcă, Eve îşi aruncă impermeabilul pe banchetă şi desfăcu funia cu care legase barca de mal.

— Totul ţi se pare în ordine? Nu intră apă pe undeva? N-a fost furat nimic? întrebă Elliot.

— Nu. Totul este în ordine! răspunse Eve după o scurtă inspecţie.

Ca să nu-şi ude blugii, începu să-i suflece, dezvelindu-şi încetul cu încetul frumoasele picioare. Amintirile din noaptea trecută îi năvăliră în minte lui Elliot, şi preferă să-şi întoarcă privirea.

— Ei bine, nu ne mai rămâne decât să ne spunem la revedere, zise Eve pe un ton prefăcut detaşat.

Elliot îi zâmbi.

— Mă bucur că aventura ta pe lac se termină cu bine. Pe viitor, încearcă să nu mai porneşti cu barca atât de târziu seara.

— N-avea grijă. Asta mi-a folosit drept lecţie.

Eve nu reuşea să-şi desprindă privirea de chipul lui Elliot.

Cum va putea să-i uite parfumul, gustul sărutărilor, atingerea pielii?

— Sper că vei veni să mă vezi la Pine Ridge. Rareori lipsesc de acasă.

„Nu. Nu voi veni”, se gândi Elliot. Ar fi fost o greşeală s-o revadă, şi pentru ea şi pentru el.

— Nu ies prea mult în lume...

— Greşeşti! lansă Eve cu o veselie forţată. Ţi-ar plăcea cu siguranţă. Ia-l şi pe Rebel cu tine. Tata are o slăbiciune pentru astfel de câini.

Ideea aceasta puţin demodată de a fi prezentat tatăl ei îl amuză pe Elliot. Comportamentul Rebeccăi, sau al celorlalte femei pe care le cunoscuse până acum, era absolut opus acestor convenienţe. Erau directe, reci, blazate... Cuvintele acestea îi veneau în minte de fiecare dată când se gândea la fostele lui prietene. Dar putea el oare să le judece? Fort Worth era departe de Toledo Bend, şi toate astea aparţineau trecutului. Fără voia lui, meseria îl obligase să se învârtească într-un mediu deosebit... şi în fond, ce rost avea să mai răscolească toată această drojdie?

— Pe curând, poate. Cine ştie?

— Chiar sper. Te voi aştepta, zise Eve.

Îşi puse mâna pe obrazul texanului.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Elliot.

În lumina dimineţii, Eve distingea clar paietele brune, verzi şi aurii care dădeau ochilor lui Elliot frumoasa lor culoare căpruie. Inima începu să-i bată nebuneşte. Atrasă irezistibil, făcu un pas înainte şi buzele li se întâlniră.

Apoi, Eve îi întoarse spatele şi porni cu un pas hotărât spre barcă.

Motorul demară din prima încercare, şi barca se îndepărtă uşor de mal unde, în picioare alături de câinele său, Elliot o privea plecând. Când nu mai erau decât două mici siluete, Eve se hotărî să accelereze.

— La revedere, Elliot! strigă ea.

Texanul ridică mâna în semn de adio, dar ea abia o văzu, fiindcă ochii îi erau plini de lacrimi.

*

* *

Motelul-restaurant din Pine Ridge se afla pe malul vestic al lacului. Grupul de clădiri albe cu tâmplărie verde-închis se afla pe un pinten de pământ care înainta în ape ca un deget încovoiat. Pini imenşi umbreau peluza şi parcarea. Ici-colo, tufe de azalee înflorite formau pete de culoare în acest sipet de verdeaţă.

Burl Crawford, tatăl Evei, întreţinea perfect clădirile, fiind unul dintre cele mai frumoase moteluri din regiune. Laculbaraj de la Toledo Bend nu era prea potrivit pentru ambarcaţiuni de plăcere sau sporturi nautice. Obstacole ascunse, trunchiuri plutitoare şi, pe alocuri, proliferarea algelor erau tot atâtea capcane. Ceea ce-i asigura renumele, era pesuitul. Cu vreo cincisprezece ani în urmă, lacul fusese unul dintre cele mai bogate în peşte din întreg sudul. De atunci, reputaţia lui mai scăzuse, pentru că pescuitul excesiv decimase populaţia de bibani şi crapi.

Motelul continua totuşi să atragă un număr destul de mare de pescari pasionaţi, şi chiar familii întregi veneau să-şi petreacă vacanţa aici, atrase de climatul blând din estul

Texasului. Acest lucru era de-ajuns ca să facă să prospere o afacere de familie.

Burl şi Eve locuiau într-un bungalou aflat la vreo sută de metri în spatele motelului. În seara asta, Eve împăturea lenjeria pe o msă din dreptul ferestrei spălătoriei. În depărtare, un bărbat şi o femeie urcau planul înclinat al debarcaderului acoperit, care ducea la chei. Fasciculul luminos al lanternei lor dansa pe pământ.

Din nou, cum i se mai întâmplase adeseori de două zile încoace, Eve se întreba dacă Elliot s-o mai fi aflând în tabăra lui.

Zgomotul produs de o lovitură înfundată în maşina de spălat o făcu să tresară şi se întoarse brusc.

— Oh! Tată! M-ai speriat. Aşadar, te-ai întors?

Burl izbucni într-un râs sănătos şi robust, asemeni înfăţişării lui.

— M-au gonit din Galvestone, draga mea. Mi-au spus că oraşul nu este îndeajuns de mare pentru mine.

Râzând şi ea cu poftă, Eve se aruncă de gâtul tatălui său şi-l sărută pe obraz.

— Şi... câte femei înlăcrimate ai lăsat în urma ta?

— Aaa... Era o roşcată fermecătoare...

— Adevărat?

Burl scutură din cap.

— Ei bine, nu, draga mea. Mă întreb cum aş fi putut să-mi consacru măcar un minut vreunei roşcate focoase. În două zile, am văzut atâtea ambarcaţiuni încât ar putea încăpea pe ele jumătate din Texas.

— Şi? Ai găsit ceva care să-ţi convină?

— Vrei să spui: care să „convină” bugetului nostru? Da.

Grămezi de fiare.

Burl îşi pusese în minte să cumpere mai multe vase de pescuit care să poată fi închiriate de la motel. Muncitorii lucrau deja la construcţia unui al doilea chei acoperit care să adopăstească noile ambarcaţiuni.

— Aşadar, treaba merge cam prost... conchise Eve.

Burl îşi trecu mâna peste faţa roşcovană.

— Poate că nu! Trebuie să vină vineri cineva cu care să discut afaceri. Sper să ne punem de acord.

Chipul Evei se lumină. Ştia cât de mult ţinea tatăl ei la acest plan.

— La câte bărci te-ai gândit, tată?

— La vreo cinci-şase. De ocazie, dar în stare foarte bună. O

să vedem!

Eve puse lenjeria împăturită într-un coş pe care-l puse deoparte. Burl o prinse după umeri şi o conduse spre bucătărie.

— Acum, draga mea, să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în lipsa mea.

Eve îşi servi tatăl cu un pahar de ceai rece şi un sandviş cu friptură. Ora cinei trecuse de mult şi, sub privirea amuzată a fiicei sale, Burl cel voinic devoră pâinea şi carnea într-o clipă.

— Ca de obicei, tată. A fost mult de lucru la motel şi la restaurant. Maşina de gheaţă s-a stricat, dar Bob a reuşit s-o repare. Cred că se arsese un contact.

Bob era prietenul şi asociatul lui Burl.

— Şi lucrările?

— M-am dus să-i văd pe muncitori astă seară, cu puţin înainte să plece.

Începe să prindă formă.

Burl oftă uşurat.

— Slavă Domnului! exclamă el. În aceste două zile, nu ştiu de ce am avut mereu sentimentul bizar că aici se petrece ceva supărător. Din fericire, n-a fost nimic. Şi tu? Nu eşti prea obosită?

— De ce trebuie să-ţi faci griji întotdeauna pentru sănătatea mea? Mă simt foarte bine! protestă Eve ferindu-şi privirea.

Nu era chiar aşa. Din punct de vedere fizic, da, se simţea bine. Dar moralul ei era la pământ. O obseda imaginea lui

Elliot. Degeaba îşi repeta fără încetare că-l întâlnise din întâmplare, că el nu voia s-o mai vadă şi că deci n-avea de făcut decât un singur lucru: să-l uite. Degeaba. I se părea că sărutările texanului, mângâierile lui, trăsăturile chipului, culoarea ochilor i se gravaseră pentru totdeauna în memorie.

— E-e-ve! Draga mea! Te-am întrebat ceva! Unde sunt rezervările pentru weekendul acesta?

— Oh! Îmi pare rău, tată. Mă gândeam la altceva.

— Mi-am dat seama! zise Burl împingându-şi farfuria.

Îşi încrucişă mâinile la piept, se lăsă cu scaunul puţin pe spate şi-şi fixa fata cu o privire pătrunzătoare.

— S-a întâmplat cumva ceva despre care nu vrei să-mi vorbeşti?

Eve blestemă în gând perspicacitatea tatălui ei.

— Nu... nu. Nimic grav. Când mă întorceam de la Zwolle, m-am rătăcit pe lac, în ceaţă, dar până la urmă am reuşit să ajung acasă.

Preferă să nu-i povestească mai multe. Tatăl său n-ar fi apreciat vestea că-şi petrecuse noaptea într-un cort, în compania unui bărbat.

Burl părea să-i fi acceptat explicaţiile, dar se încruntă totuşi.

— Ţi-am spus de atâtea ori că nu-mi plac astfel de plimbări,

Eve. Nu este prudent. De acum încolo, vei lua camioneta. De acord?

Eve încuviinţă, îngândurată. Dacă în urmă cu trei zile ar fi luat maşina, nu l-ar fi întâlnit pe Elliot... şi acum ar fi fost mult mai liniştită. Dar s-a întâmplat altfel, şi de acum, Elliot făcea parte din viaţa ei.

CAPITOLUL 4

În weekendul următor, la Pine Ridge fu o mare activitate.

În perioada aceasta a anului, crapii erau din abundenţă, astfel că pescarii parcă îşi dăduseră întâlnire. Motelul nu mai avea camere libere, iar restaurantul rămase deschis din zori până la zece seara.

În timp ce lucra, Eve se surprindea adesea căutând printre clienţi chipul lui Elliot. Poate s-o fi răzgândit şi s-o fi hotărât să vină s-o vadă? Dar după o altă săptămână de aşteptare, nu mai avu răbdare. Dacă Elliot nu se arăta, n-avea de ales: se va duce la el.

Săptămâna următoare, miercuri, se anunţa o zi calmă, şi

Eve hotărî să profite. Dimineaţă devreme, făcu o tartă cu mure. Apoi, în timp ce prăjitura se răcea, îşi scoase din dulap nişte blugi, o bluză albă şi o pereche de cizme maro. O dată îmbrăcată, se machie discret cu puţin ruj de buze şi rimel şi-şi pieptănă repede părul. Cu tarta în mână, ieşi din casă fără să stea prea mult pe gânduri, de teamă să nu se răzgândească.

Părul lung şi mătăsos îi plutea în jurul umerilor; se îndreptă spre camioneta albastră parcată sub copertina pentru maşini. Cu cinci ani în urmă, tatăl său se hotărâse să i-o dea, şi de atunci, pentru Eve, bătrânul Ford devenise cu timpul un fel de animal de casă. Fratele ei o tachinase adeseori în legătură cu acest subiect, tratând-o drept o sentimentală incoruptibilă, la care Eve îi răspundea invocând nenumăratele servicii pe care i le făcuse maşina.

Ziua se anunţa frumoasă şi caldă. În pinii cei mari, păsărelele cântau, şi zgomotul fierăstraielor şi ciocanelor care se auzea dinspre cheiul pe care se lucra, o umplu pe Eve de mulţumire. Zâmbi, simţindu-şi inima uşoară.

— Pleci undeva, draga mea? se auzi vocea lui Burl.

Eve se imobiliză, cu mâna pe cheia de contact. Întoase capul şi-l văzu pe tatăl său îndreptându-se spre camionetă.

— Da! Mă duc să văd pe cineva, răspunse ea.

Bărbatul înalt şi roşcovan îşi scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Ai dreptate. Meriţi şi tu să te relaxezi un pic. La cine te duci?

Eve nu-şi minţise niciodată tatăl. I se întâmplase uneori să omită unele detalii – dar astea nu erau cu adevărat minciuni.

Aşa că, şi de data asta, se hotărî să spună adevărul, chiar dacă se temea că Burl nu va aprecia deloc relaţia ei cu un bărbat ca

Elliot.

— Nu cred că-l cunoşti. Este din Fort Worth. L-am întâlnit când mă întorceam de la Zwolle.

O licărire de interes se aprinse în ochii lui Burl.

— Ai întâlnit un bărbat?

Eve nu se putu abţine să râdă.

— Păi da, tată. Din când în când, mi se mai întâmplă şi asta.

Chiar dacă tu gândeşti că sunt deja aproape o fată bătrână.

— Oh! Nu asta mă îngrijorează. Dar n-aş vrea ca vreun bărbat să-ţi frângă inimioara!

— Cu ăsta, nu-i niciun risc. Se pare că nu-l interesez deloc.

— Atunci, este un imbecil, şi în cazul acesta, mă întreb de ce-ţi mai pierzi timpul ducându-te să-l vezi! exclamă Burl.

Era exact întrebarea pe care şi-o pusese şi Eve, fără să reuşească să găsească vreun răspuns. Ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji. Este nepotul bătrânilor Marshall. Îţi aminteşti de ei, nu-i aşa?

Burl se gândi o clipă.

— Da... Erau nişte oameni cumsecade. Dar nu ştiam să aibă vreun nepoţel.

Un nepoţel! Eve se gândi amuzată că descrierea nu se prea potrivea cu înfăţişarea lui Elliot.

— Bun, acum plec. Să nu cumva să-ţi faci griji, tată.

— Asta este. Haide, ia-o din loc. Pe mine mă aşteaptă munca, bombăni Burl.

Dar când ridică mâna ca să-şi ia la revedere, Eve observă umbra unui zâmbet afectuos în colţul buzelor.

Ca să ajungă la casa familei Marshall, trebuia să iasă de pe şosea şi să meargă pe un drum de pământ vrei şapte-opt kilometri. În timp ce privea

defilând pinii ce mărgineau drumul, Eve se întreba ce-i va spune lui Elliot când îl va revedea, peste câteva minute...

Problema se rezolvă însă mult mai simplu. Când opri maşina în faţa bătrânei case, observă că nu era nimeni. Dacă

Elliot ar fi fost aici, Rebel ar fi întâmpinat-o lătrând.

Deschise portiera şi sări jos, apoi, trecând de gardul viu, pătrunse în curte. Iarba nu mai fusese tăiată de multă vreme.

Balustrada scării era roasă de rugină. Nimic nu dovedea vreo prezenţă umană. Tufişuri întunecate înconjurau pe toate părţile casa veche. Doar o pasăre se auzea cântând undeva prin ramuri. Ajunsă în faţa uşii cu tarta în braţe, Eve bătu.

— Elliot, eşti aici?

Încercă să apese pe clanţă, dar uşa era închisă cu cheia.

Profund dezamăgită, se întoarse spre maşină, când se gândi la tarta cu mure. Ce va face cu ea? S-o ia înapoi acasă? În niciun caz. Era de asemenea exclus s-o lase pe prag, unde cu siguranţă ar fi mâncat-o vreun câine sau alt animal sălbatic.

Mânată de un impuls brusc, se întoarse şi ocoli casa prin spaţioasa verandă ce ducea la uşa din spate. Aceasta nu era încuiată, şi Eve intră în bucătărie. Încăperea era curată cu excepţia unei farfurii cu resturi de mâncare uitată pe un colţ al mesei.

Aşadar, Elliot nu minţise în privinţa priceperii sale în arta culinară! Eve şi-l imagină aşezat aici, mâncând. Chiar îi plăceau mâncărurile acestea frugale?

Întoarsă la camionetă, îşi scoase din poşetă un stilou şi o bucată de hârtie, şi scrise:

Dragă Elliot,

Am venit să te văd. Sper că o să-ţi placă această tartă cu mure, chiar dacă nu se compară cu aceea făcută de bunica ta.

Tot te mai aştept la Pine Ridge. Pe curând, sper.

Eve.

După ce puse biletul şi tarta în bucătărie, Eve porni înapoi spre casă. Se întreba când va găsi Elliot biletul ei. Cât va mai avea de aşteptat până să-l

revadă? Dar îl va revedea vreodată?

*

* *

Se întunecase de mult când Elliot ajunse la casa Marshall.

Cu două ore înainte, înghesuise claie peste grămadă, în jeep, cortul şi materialul de camping. Rebel se aşezase pe celălalt scaun, cu limba atârnând, şi părea să-şi întrebe din priviri stăpânul.

— Ştiu, Rebel, ştiu. Am oprit motorul. Este timpul să ieşim din maşină. Inutil să-mi reproşezi!

Rebel dădu voios din coadă. Elliot deschise portiera şi se lăsă să alunece jos, urmat de câine.

Căldura copleşitoare care domnea în seara aceasta nu-i îndulcea deloc dispoziţia posacă. Avea poftă de o bere rece şi o baie caldă. Şi s-o uite pe Eve Crawford.

Începu să descarce maşina, fără să dea atenţie agitaţiei lui

Rebel care făcea curse dus-întors din curte la uşa din spate, cu nasul lipit de pământ, adulmecând cu încăpăţânare o urmă invizibilă.

— Nu cumva a îndrăznit vreun iepure să traverseze curtea,

Rebel? îl întrebă Elliot, un pic agasat de lătrăturile insistente ale câinelui.

În loc de răspuns, acesta lătră şi mai tare, în timp ce Elliot îşi transporta meterialul spre casă. Poate că vreun opossum sau un raton şi-o fi săpat vizuina sub casă? Elliot se simţea prea obosit ca să elucideze această problemă, şi continuă să-şi transporte lucrurile în casă.

Abia mai târziu, aflându-se în picioare în bucătărie, înţelese în sfârşit ce încercase Rebel să-i spună: urma pe care câinele o simţise era cea a unui oaspete: Eve Crawford.

Texanul privea nedumerit tarta cu mure a cărei aromă plutea în încăpere. Pentru o clipă, îşi văzu bunica în faţa aragazului şi bunicul aşezat în capul mesei, umplându-şi pipa cu tutun. Pe vremea aceea, casa era plină de râsete şi arome plăcute de mâncare. Era singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Timpul însă îşi înfăptuise opera. Bunicul lui dispăruse, apoi, la puţină vreme după aceea, şi bunica. Şi acum, chiar când era aici

cu Rebel, casa părea goală.

Goală. Pustie. Elliot detesta aceste cuvinte. Şi totuşi, de când o cunoscuse pe Eve, îi veneau adeseori în minte, ca şi cum întâlnirea lor îi scosese la suprafaţă amintirile bune şi rele.

Luă biletul, îl reciti, şi chipul i se destinse. Îşi imagină cu uşurinţă degetele fine ale Evei formând cu grijă cuvintele.

Apoi duse bucata de hârtie la nas, dar fu un pic dezamăgit că nu regăsi parfumul de trandafiri al Evei, care-l emoţionase atât.

„Haide, Elliot, de obicei nu eşti genul sentimental. Şi n-o să te schimbi acum. Ştii bine, ochii care nu se văd, se uită“, îşi zise el punând biletul în buzunarul cămăşii.

Hotărî să amâne pe mai târziu degustarea prăjiturii, luă din frigider o sticlă de bere, bău jumătate din ea, şi se îndreptă spre baie.

În casă, nu se schimbase nimic de la construcţia ei.

Echiparea sălii de baie era în stil vechi, ca şi restul, de altfel.

Elliot se aşeză pe marginea bătrânei căzi pe picioare, puse sticla de bere jos, la îndemână, şi-şi scoase cizmele acoperite cu noroi uscat.

Apa provenea dintr-un puţ dotat cu o pompă electrică.

Presiunea era scăzută, dar după o vreme, Elliot reuşi totuşi să-şi relaxeze corpul obosit într-o baie bună, caldă. Era tot ce-şi dorea. Dintr-o înghiţitură, termină restul de bere încă rece, şi se gândi din nou la mesajul Evei.

În trecut, de mai multe ori, femeile îi făcuseră avansuri, pe care uneori le respinsese. Cu Eve, lucrurile stăteau altfel. Ea n-avea nimic dintr-o seducătoare cu experienţă.

În tot ce făcea, nu exista niciun echivoc, niciun calcul.

Venise să-l vadă pentru că probabil îl aprecia ca persoană, şi-i adusese o prăjitură ca să-i facă plăcere. Elliot căuta tot felul de explicaţii banale.

Când se gândea însă la ea, mai simţea încă pe buze dulceaţa sărutului ei. Mâinile ei tremuraseră când el îi spusese că nu trebuia să meargă mai departe. Era evident că întâlnirea lor nu-i tulburaseră numai simţurile...

Contrariat de această idee, texanul se afundă în apă până la umeri. Nu se va duce s-o vadă pe Eve Crawford. Când va voi, nu va avea decât să se

întoarcă la Fort Worth. Acolo, va găsi uşor o femeie potrivită, fără pretenţii sau prejudecăţi; a doua zi dimineaţa, va pleca din patul lui, îi va spune veselă la revedere şi-şi va continua drumul.

Îi trebuiră doar câteva minute ca să golească baia, să se usuce şi să se îmbrace cu nişte blugi vechi, un tricou alb, apoi, desculţ, se întoarse în bucătărie. Se aşeză şi-şi luă o bucată mare de tartă. Era chiar mai bună decât se aşteptase. Oare o făcuse Eve sau vreo bucătăreasă de la restaurant? se întrebă el.

Cu un oftat de plăcere, îşi lăsă scaunul pe spate şi-şi împleti degetele în spatele capului. Casa n-avea aer condiţionat. Elliot deschise toate ferestrele, dar deja transpira, şi liniştea din jur făcea să-i vuiască urechile, în aerul cald şi aproape nemişcat.

În salon, exista totuşi un televizor alb-negru, dar lui Elliot nu-i prea plăcea să se uite. Prefera radioul, dar astă seară nu era dispus să asulte nici muzică. Era prea nervos...

Se ridică şi se apropie de uşa deschisă. Rebel era întins pe podeaua din faţă, gâfâind şi el din cauza căldurii.

Câinele se aciuise pe lângă Elliot de când acesta venise aici.

De luni de zile, era singurul lui prieten. Îi fusese întotdeauna de o fidelitate exemplară, spre deosebire de mulţi oameni pe care Elliot îi cunoscuse.

Texanul se întoarse în bucătărie, umplu un castronel cu prăjitură şi-l puse în faţa câinelui.

— Poftim, bătrâne. Răsfaţă-te, îi spuse el.

Rebel savură prăjitura, apoi se linse pe bot sub privirea amuzată a stăpânului său. Elliot ştia că zahărul nu este prea recomandat câinilor, dar nu-i plăceau regulile prea stricte care, după părerea lui, făceau viaţa monotonă.

Întotdeauna îşi luase libertăţi în faţa regulamentelor. Şi chiar dacă uneori comportamentul lui îi provocase necazuri, n-avea de gând să-şi schimbe modul de a gândi. Nu prejudiciase niciodată pe nimeni, nu acţionase niciodată în vederea obţinerii unui profit. Cu atât mai rău dacă unii îi condamnau purtarea şi-l considerau ca pe un vinovat. El nu

concepea viaţa altfel.

Îl mângâie pe Rebel pe cap, apoi intră în bucătărie. Fără să şovăie, se îndreptă spre o comodă şi deschise un sertar. Aici, alături de argintărie, se afla un revolver calibru 38 Special, în tocul lui de piele uzată.

Texanul scoase arma din toc şi o cântări în palmă. Apoi, cu o mişcare a degetului, răsuci încărcătorul gol privind în lumină.

Nu, nu se va schimba niciodată. Şi asta însemna că o femeie ca Eve n-avea niciun loc în viaţa lui. Era o simplă chestiune de logică.

*

* *

— M-am hotărât să păstrez antricoatele de vită pentru petrecerea cu grătar de sâmbătă, declară Marcia, aflată în picioare în faţa enormului grătar al restaurantului.

Bucătăreasa de la Pine Ridge, o femeie voinică de vreo patruzeci de ani, avea o faţă rotundă şi o expresie amabilă.

Când lucra, îşi ţinea întotdeauna părul blond strâns într-un fileu.

Eve se opri o clipă din tăiatul verzei.

— N-ar fi nicio problemă, Marcia. Dar dacă modificăm în ultima clipă meniul de astă seară, s-ar putea să-i nemulţumim pe unii clienţi.

După-amiaza era pe sfârşite, şi primii clienţi nu vor întârzia să apară. Personalul se străduia întotdeauna să pregătească mâncarea dinainte.

Eve venise să ajute la prepararea aperitivelor. Faye, chelneriţa, muncea şi ea alături de Eve.

— Eve, ştii că Herb m-a invitat aseară la cină la restaurant?

Întrebă Marcia.

— Oh! Dar ce aţi sărbătorit?

— Douăzeci şi opt de ani de căsnicie. Nu ştiai că suntem căsătoriţi de atâta timp, nu-i aşa?

— Te-a suportat atâţia ani cu caracterul tău? Incredibil! îşi tachină Eve prietena.

Cele două femei se cunoşteau de multă vreme, pentru că

Marcia lucra pentru familia Crawford încă de când se deschisese restaurantul.

— Recunoaşte că eşti înnebunită după soţul tău, reluă Eve.

— Este adevărat. Am petrecut o seară excelentă. Herb a comandat o sticlă de vin bun, şi am trăncănit ore în şir.

— Oh! Ce romantic! exclamă Eve, bucurându-se sincer pentru prietena ei.

— Mă mir să te aud vorbind astfel, Eve! Începusem să cred că poveştile romantice nu te interesează deloc.

— Am avut şi eu câţiva prieteni, Marcia! Nu este o crimă dacă nu ieşi tot timpul la întâlniri.

— Dacă vrei părerea mea, află că este o crimă pentru o fată frumoasă ca tine să nu aibă un bărbat în viaţa ei; vreau să spun, o legătură serioasă.

Eve îşi strânse buzele şi începu să toace mai repede varza care-i mai rămăsese.

— Ştii bine că am de gând să merg la universitate. Voi avea nevoie de mult timp şi energie. Şi apoi, dacă mă voi mărita vreodată, ar fi mult mai bine decât o legătură, chiar serioasă.

Dar pentru asta, trebuie să găsesc bărbatul vieţii mele... Tu cum ai ştiut că Herb este cel pe care-l aştepţi?

Înainte să răspundă, Marcia termină repede de preparat un hamburgher; îl puse pe o farfurie albă pe care o garnisi din belşug cu cartofi prăjiţi.

— Ceva mi-a spus, în sufletul meu... Este greu de explicat.

N-aveam decât cincisprezece ani când m-am măritat, dar ştiam.

Marcia puse farfuria pe tejghea şi sună din clopoţelul pus alături pentru a anunţa că hamburgerul este gata. Între timp,

Eve închise cutia în care pusese varza tocată.

Spusele Marciei îi treziră unele nelinişti. De la vizita pe care o făcuse la casa Marshall în urmă cu trei zile, imaginea lui

Elliot o urmărea fără încetare. Găsise oare mesajul şi prăjitura?

Eve se gândise la un moment dat să se întoarcă acolo ca să se lămurească, dar nu îndrăznise s-o facă.

— Oricum, trebuie să mă gândesc mai întâi la studiile mele,

Marcia.

— Eşti sigură că asta te va face fericită?

— Un bărbat nu înseamnă totul.

— Nicio carieră, îi replică bucătăreasa.

— Vreau să-mi iau o diplomă, să fac ceva în viaţă.

— Toate astea sunt atât de frumoase, draga mea, dar poate că ar fi bine să te bucuri şi de dragoste, nu crezi?

Eve supraveghea nişte gogoşi ce se rumeneau când batantele uşii se deschiseră, împinse de o mână energică şi

Faye intră în bucătărie. Înaltă, suplă şi brunetă, afişa în permanenţă un zâmbet fermecător sub pometii înalţi. Ea şi cu

Marcia erau cele mai bune prietene ale Evei.

— Gogoşile sunt aproape gata, Faye. Ai nevoie de ele imediat?

Zâmbetul chelneriţei se întinse pe toată faţa.

— Nu. De tine am nevoie.

— Ah da? Este deja atât de multă lume? întrebă Eve. Clienţii vor trebui să mai aştepte un pic! Trebuie mai întâi să scot gogoşile din ulei.

— Dar n-am nevoie de tine pentru seriviciu, Eve. Este cineva care vrea să te vadă.

Eve luă sita metalică şi scoase gogoşile într-un coş căptuşit cu şerveţele de hârtie.

— Sunt foarte ocupată acum, Faye. Este ceva important?

Cu un aer maliţios, chelneriţa ridică ochii spre cer.

— După părerea mea, un bărbat ca ăsta nu poate fi decât important!

Eve întoarse încet capul către prietena ei.

— Un... bărbat?... Cum arată?

Cu inima bătând nebuneşte, căută cu febrilitate un loc unde să pună coşul cu gogoşi. Faye izbucni în râs şi-i făcu cu ochiul prietenei sale.

— Ştii, eu n-am timp să analiezez oamenii care intră! Mă duc să-i spun că o să vii imediat! strigă ea înainte să dispară.

Partea de restaurant rezervată servirii cinei consta într-o sală lungă. Lângă cei doi pereţi cu geamuri largi, se aflau separeuri tapisate cu scai verde închis cu ornamente bej, iar în mijlocul sălii erau aşezate mese şi scaune asortate cu decorul separeurilor.

Când ieşi din bucătărie, Eve îl reperă imediat pe Elliot, în picioare de

cealaltă parte a sălii, între uşa de la intrare şi casă, jucându-se neglijent cu braţul de metal al ochelarilor de soare.

La vederea lui, o copleşi un val de bucurie, şi-şi croi drum printre clienţi ca să ajungă la el.

Când o zări, Elliot schiţă un zâmbet. Eve îi luă mâinile şi le strânse într-ale ei.

— Elliot. Sunt atât de fericită că ai venit, zise ea.

— S-ar spune că n-am nimerit tocmai momentul potrivit. Ai mult de lucru şi...

— Nu-ţi face griji. Faye şi Marcia se ocupă de toate. Vrei să mănânci ceva?

Puse o mână pe braţul lui Elliot şi-l conduse către un separeu liber. Remarcă faptul că purta nişte blugi de firmă şi o cămaşă albă cu mâneci scurte. Îşi curăţase cizmele şi-şi pusese un ceas la mână; dar probabil că nu se bărbierise de vreo trei zile şi părul îi era şi mai lung decât atunci când se întâlniseră prima oară. Cu toate acestea, nimic n-ar fi împiedicat-o să-l găsească superb.

— De fapt, am venit să mănânc. Mă întorceam din Center şi mi-am zis că poate ar fi bine să mă opresc pe aici...

— O să-ţi dau să mănânci ceva! hotărî Eve zâmbind. Nici eu n-am cinat încă. Îţi place peştele? Este specialitatea de azi.

Elliot se strecură în separeu şi se aşeză pe banchetă.

— Tu l-ai preparat?

— Am participat şi eu la prepararea lui. Aşteaptă-mă aici. Mă duc să aduc tot ce trebuie. Vrei ceai sau cafea?

— Cafea.

Eve o găsi pe Faye în faţa mesei-bufet şi luă o farfurie goală.

— Credeam că eşti ocupată! şuşoti chelneriţa pe un ton ironic.

— Acum sunt şi mai ocupată, Faye.

— Cine este?

— O să-ţi spun mai târziu. Poţi să te descurci fără mine?

— O să facem şi noi ce putem! spuse Faye râzând.

Se îndepărtă ca să se ocupe de un client, şi Eve se întoarse la Elliot cu o

farfurie bine garnisită în mână. Texanul privea prin geamul ce dădea spre chei şi spre lac. Părea îngândurat.

— Frumoasă privelişte, nu-i aşa? întrebă Eve punând uşor farfuria pe masă. În mare parte, priveliştea aceasta este tot farmecul locului: lacul, pinii, luminile care se reflectă seara în apă. Priveşte, parcă sunt stele.

— Este foarte frumos, într-adevăr...

Elliot o privi pe Eve aşezându-se în faţa lui. Aceasta îşi desfăcu şorţul şi-l puse alături. Privirea texanului fu atrasă irezistibil de unghiul de piele albă care, prin decolteul bluzei ei albastre, lăsa să se întrevadă puţin din sâni. Apoi ochii i se îndreptară către şuviţele dezordonate, umede de sudoare, care îi încadrau faţa şi chipul ei îl înduioşă. Şi chiar mai mult decât voia să recunoască.

— Aşadar, te-ai întors din Center. Ce mai este interesant pe acolo?

— După câte ştiu eu, nu mare lucru... Îţi mulţumesc pentru tarta cu mure. A fost drăguţ din partea ta să mi-o aduci acasă.

— Drăguţ? N-aş zice. L-aş numi mai degrabă un şantaj odios.

N-am făcut asta decât ca să te scot din bârlogul tău din inima pădurii.

— Nu te cred, răspunse Elliot.

— Şi ai dreptate! spuse Eve râzând. N-a fost şantaj. M-am gândit doar că s-ar putea să-ţi facă plăcere.

— Prăjitura a fost delicioasă. Şi lui Rebel i-a plăcut mult.

— Mă bucur...

Preţ de câteva clipe, mâncară în tăcere şi cu poftă. Peştele era fraged şi gustos.

— Când te-ai întors din tabăra din pădure? întrebă Eve.

— Astă seară. Am adus tot materialul. Se pare că aligatorii nu prea mai aveau nevoie de mine.

— Şi prietenul tău din garda federală?

— Sunt sigur că se va simţi uşurat când îi voi spune că n-am dat peste niciun braconier.

În timp ce vorbea, Elliot contempla chipul Evei, bucuros s-o vadă la fel de frumoasă ca în imaginaţia lui. De câte ori n-o visase?

— Mâncarea este delicioasă. Acum înţeleg de ce este atâta lume aici,

reluă el.

— Avem o bucătăreasă excelentă, îi explică Eve cu entuziasm.

— Tu de ce te ocupi în mod special?

— Dau o mână de ajutor peste tot unde este nevoie de mine.

Eve muşcă dintr-o gogoaşă caldă încă. Simţi cum i se îmbujorează obrajii sub privirea lui Elliot. Niciodată n-o mai privise astfel un bărbat, nici îndrăzneţ nici vulgar – ci cu un ciudat amestec de tandreţe şi farmec, lucru care-i amitnea fără încetare că era o dezirabilă.

— Ce-ai mai făcut în ultimele zile? Ai mai salvat şi alte biete femei pierdute în ceaţă?

— Nu. Cred că tu eşti singura aventurieră din zonă!

— Eşti cât se poate de drăguţ, Elliot. Tata ar fi spus mai degrabă descreierată decât aventurieră.

Texanul sorbi o gură de cafea.

— Tatăl tău pornise în căutarea ta până să te întorci?

— Nu. Din fericire, încă nu se întorsese din Galvestone. Ar fi murit de îngrijorare.

— Din cauza mea?

— Oh! Nu! Sunt sigură că-i vei fi pe plac... Vrei să faci cunoştinţă cu el, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc că ar avea chef să mă cunoască.

— Pot să pariez contrariul! exclamă Eve.

Elliot râse cu poftă împreună cu ea. Şi ultimele lui îndoieli îşi luaseră zborul. Avusese dreptate să vină încoace. Alături de

Eve, se simţea bine, ca înainte...

După desert – o tartă cu lămâie – Eve se întoarse în bucătărie ca să le întrebe pe fete dacă au nevoie de ea. Cele două prietene îi răspunseră printr-o privire asasină, ca şi cum le-ar fi jignit îndrăznind să le pună o asemenea întrebare. Eve se grăbi să se întoarcă în sală, la Elliot.

— N-au nevoie de mine la bucătărie. Ce ar fi să ieşim puţin la aer? propuse ea.

— Trebuie mai întâi să plătesc, spuse Elliot scoţându-şi portofelul din buzunar.

Eve îi opri gestul cu mâna.

— Nici vorbă! Eşti invitatul meu. De altfel, tu mi-ai oferit două mese. Aşa că-ţi mai datorez una!

Elliot preferă să se supună văzând-o atât de hotărâtă.

— Acum, o să crezi că am venit să mănânc gratis...

Eve îşi strecură braţul sub al lui şi se îndreptă spre ieşire.

— Nicidecum, Elliot. Voi crede pur şi simplu că ai venit pentru că te-am rugat s-o faci.

Noaptea era frumoasă. După căldura zilei, acum era o răcoare plăcută. Eve se simţea minunat de relaxată: prezenţa lui Elliot o făcuse să uite oboseala unei zile de muncă.

— Să coborâm pe malul lacului, sugeră ea. Tata tocmai a cumpărat câteva bărci ca să le închirieze. Au sosit ieri.

O luară pe o alee ce cobora spre chei, ghidaţi de lumina discretă a felinarelor din grădină.

— Ce mai face Rebel?

— Este în maşină. I-am spus să mă aştepte cuminte.

— Sunt sigură că i-ar plăcea să ne însoţească. Te rog, Elliot, lasă-l să iasă!

Texanul fluieră, şi după câteva clipe, Rebel ţopăia în faţa lor.

Îi demonstră Evei că n-o uitase lătrând vesel şi sărind în jurul ei.

Amuzată, Eve se aplecă şi-l sărută uşor pe cap.

— Bună seara, frumosule, murmură ea.

Elliot încercă să şi-o imgineze pe Rebecca mângâindu-i câinele, dar era ceva de neconceput. Eve se ridică şi-şi continuă plimbarea.

— Ai locuit întotdeauna aici? întrebă Elliot.

— Nu. Când eram mică, am locuit la New Orleans. Tata lucra pe o barcă de pescuit creveţi. Dar sunt atât de îndepărtate acele vremuri...

Îşi petrecu braţul după talia Evei. Mergeau de-a lungul cheiului plutitor, care se legăna uşor sub picioarele lor. Când ajunseră la capăt, ea se aşeză pe botul unei bărci şi-şi ridică ochii spre Elliot.

— Te-am aşteptat. Începusem să-mi pierd speranţa.

— În urmă cu doar o oră, m-am hotărât să nu vin. Apoi m-am răzgândit.

— Sunt fericită că ai făcut-o, pentru că mi-ai lipsit, murmură Eve.

Elliot îi aruncă o privire surprinsă, apoi un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Întotdeauna eşti atât de directă, Eve?

— Da. Nu-mi plac ocolişurile.

Texanul o prinse de mâini şi o ajută să se ridice. Erau acum faţă-n faţă.

— Nici mine, spuse el.

CAPITOLUL 5

Expresia de pe chipul lui Elliot îi trăda atât de limpede dorinţa, încât Eve se simţi tulburată.

Atrasă de el în mod irezistibil, închise ochii. Elliot îşi înclină capul şi buzele lor se contopiră.

Eve nu şi-ar fi închipuit niciodată că va putea simţi mai multă plăcere sărutându-l pe Elliot decât prima oară. De două săptămâni încoace, retrăise de mii de ori sărutările lor şi visase la reeditări prea puţin probabile. Şi iată că speranţa ei nebunească se realiza. Pentru o clipă, i se păru că podeaua îi fuge de sub picioare. Îşi împletise braţele pe după gâtul lui

Elliot, şi el o strângea la piept...

— Mi-ai lipsit mult, murmură el.

— De ce n-ai venit mai devreme?

Elliot îi atinse cu buzele gâtul, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Pentru că ştiam că asta se va întâmpla, zise el cu o voce răguşită.

Din nou, buzele li se întâlniră. Sărutul lui Elliot deveni mai insistent. Mâinile îi cuprinseră talia, apoi alunecară de-a lungul spatelui înainte de a-i cuprinde sânii. Când în sfârşit se despărţiră, Eve avea impresia că inima îi va exploda. Rămaseră tăcuţi faţă-n faţă, ca şi cum fiecare dintre ei căuta să ghicească gândurile celuilalt.

— Nu voiai ca aşa ceva să se întâmple, nu-i aşa, Elliot?

— Este adevărat. În acelaşi timp însă, nu este nimic altceva care să-mi doresc mai mult.

— În cazul acesta, de ce să rezişti?

Elliot îi cuprinse faţa în mâini. Cu ochii închişi, mângâie uşor obrajii Evei.

— Nu eşti genul meu de femeie, spuse el.

— Aşadar, îţi clasifici cuceririle?

Elliot îşi deschise ochii şi zâmbi.

— Presupun că o să mă întrebi în ce categorie te plasez...

— Nu. Nu m-au pasionat niciodată clasamentele.

El izbucni în râs şi-i atrase capul pe pieptul lui.

— Ştii, Eve, că mă simt foarte bine lângă tine?

Ea se ghemui şi mai strâns la pieptul lui în timp ce el îşi rătăcea cu plăcere degetele prin părul ei.

— Eu ştiu doar un lucru: cum mă simt când sunt cu tine.

Fericită. Chiar foarte fericită, mărturisi ea.

Pieptul lui Elliot se mişca ritmic sub obrazul ei; îi auzea inima bătând. I se părea că ar fi putut să stea ore întregi astfel, pierdută de atâta fericire.

Texanul se desprinse uşor, dar păstră mâinile Evei strânse în palmele lui.

— S-ar putea să gândeşti cu totul altfel, când mă vei cunoaşte mai bine, declară el.

— Şi cu toate acestea, ai venit... De ce?

Elliot o privi o clipă pe Eve înainte de a-i răspunde, ca şi cum şi-ar fi cântărit fiecare cuvânt pe care urma să-l rostească.

— Pentru că mă gândeam neîncetat la tine. Pentru că-mi doream prea mult să te mai sărut. Şi pentru că sunt un idiot.

Eve îl privi, perplexă. De unde-i veneau aceste sentimente amestecate pe care părea să le aibă? Poate să suferise din cauza vreunei femei, sau poate, pur şi simplu, respingea ideea unei relaţii serioase pentru că detesta orice formă de angajament?

— Un idiot? Pentru că-ţi plac? Mulţumesc de compliment,

Elliot! Remarca ta este chiar demnă de un gentleman din

Texas! zise ea, prefăcându-se indignată.

— Scuză-mă... sunt atât de stângaci...

— Te vei reîntoarce curând, nu-i aşa?

— Dacă aş fi înţelept, n-aş mai reveni vreodată. Ar fi mai bine pentru tine.

Eve scutură din cap.

Am crezut întotdeauna că atunci când un bărbat este atras de o femeie încearcă s-o vadă cât mai des cu putinţă!

— Se vede că n-ai cunoscut prea mulţi bărbaţi la viaţa ta de vorbeşti astfel.

— Exact. Pentru tine, este un inconvenient?

— Nu, Eve. Îmi placi aşa cum eşti.

Declaraţia aceasta fu întâmpinată cu un zâmbet radios.

— Şi tu, Elliot, răspunse Eve. În fond, totul este foarte simplu, nu crezi?

Trăsăturile texanului se relaxară complet. Cleştele care-i strângea inima de câteva luni încoace părea să-şi fi slăbit strânsoarea. Nu, în el nu murise totul – sau mai degrabă, Eve îl readusese la viaţă. Nu-i mai rămânea acum decât să hotărască ce va face cu această viaţă regăsită.

— Nu vreau decât să te cred, Eve.

— Dă-mi o şansă să-ţi dovedesc că am dreptate.

— Nu mai înţeleg nimic, mărturisi Elliot. Nu voiam să mai am de-a face cu nicio femeie în viaţa mea. Şi acum, n-am decât o dorinţă: să te iau cu mine. Mă faci să-mi pierd capul.

— Poate că nu-i chiar aşa de rău. Uneori este nevoie de puţină nebunie, spuse Eve, sigură de acum că Elliot îi împărtăşea sentimentele.

— Ai accepta să vii la mine dacă ţi-aş cere-o? murmură texanul.

Pentru Eve, întrebarea era cu atât mai tulburătoare cu cât simţea trupul musculos al lui Elliot atingându-l pe al ei.

Înainte de a-l întâlni pe acest bărbat nu simţise niciodată dorinţa de a se dărui în totalitate. Dar era încă prea devreme ca să facă dragoste cu el. Aşa cum intuise de la prima lor întâlnire, acest act ar însemna pentru ea mult mai mult decât o relaţie fizică.

— Ce-ai face dacă aş zice... da? întrebă ea la rândul ei.

Elliot se prefăcu a glumi pentru a-şi masca intensa tulburare care-l cuprinsese.

— Spune, şi vei vedea, zise el.

Râsul cristalin al Evei răsună brusc.

— Ţi-au trebuit două săptămâni ca să te hotărăşti să vii să mă vezi. Şi acum că eşti aici – de abia o oră – vrei să mă duci direct în patul tău?

Reacţia Evei îi confirmă lui Elliot ceea ce el deja bănuise: ea nu era genul de femeie care acţionează cu uşurinţă. Din nou, se întrebă pentru ce venise. Ce să facă el cu Eve Crawford? Ea nu era o femeie pentru el!

— Dacă înţeleg bine, refuzi?

Eve respiră adânc.

— Da, Elliot.

O tensiune crescândă se instalase între ei. Elliot simţea formele calde ale Evei lipite de el. Ispita devenea prea puternică; preferă să rupă vraja.

— Dacă... am merge să-l vedem pe tatăl tău? sugeră el. S-a făcut târziu. Curând mă voi întoarce acasă.

Eve înţelese dorinţa lui Elliot de a schimba subiectul, şi în sinea ei, îi aprobă hotărârea.

Texanul o cuprinse pe după umeri şi, strânşi unul lângă altul, porniră înapoi spre clădire.

Îl găsiră pe Burl în bucătăria bungaloului. Aşezat în faţa unui teanc de hârtii şi dosare, acesta ridică o privire mirată către necunoscutul care-i însoţea fiica.

Eve făcu prezentările şi roşi.

— Elliot este nepotul familiei Marshall. Ţi-am vorbit despre el zilele trecute, îţi aminteşti cu siguranţă.

— Bineînţeles! exclamă Burl.

Se ridică şi strânse mâna pe care i-o întinse texanul.

— Mă bucur să te cunosc, Elliot. Şederea ta aici este plăcută?

— Da. S-au schimbat multe de pe vremea când bunicii mei încă mai trăiau, dar zona este la fel de agreabilă. Mai ales dacă o compari cu marile oraşe.

Burl încuviinţă.

— Aici, ducem o viaţă mai liniştită. Unii spun chiar prea liniştită. Dar mie îmi place aşa... Fă-ne câte o cafea, draga mea.

Cred că Elliot n-o să spună nu, aşa-i, băiete?

În timp ce texanul se aşeză în faţa lui, şi Eve trebăluia pe la chiuvetă, Burl împinse la o parte teancul de dosare de pe masă.

— Conduceţi o afacere frumoasă, domnule Crawford.

Probabil că aveţi mult de lucru, zise Elliot.

De multă vreme nu-i mai spusese nimeni aşa. Băiete...

Copilăria lui fusese atât de scurtă... Se simţi cucerit de tonul mucalit şi primirea caldă pe care i-o făcuse Burl.

— Este adevărat. Munca nu lipseşte, răspunse acesta cu o evidentă

mândrie. Dar, ştii, acum consider Pine Ridge cumva ca pe copilul meu. Cred că m-aş plictisi de moarte dacă n-aş avea de lucru.

— Ai putea să te ocupi de mine, tată, spuse Eve punând cafetiera pe masă.

— Sigur! exclamă Burl. De multă vreme tu nu mai ai nevoie de tatăl tău.

Se întoarse spre Elliot.

— Eve este foarte independentă. Oh! Ştiu bine că multe femei sunt aşa, astăzi. Închipuie-ţi că vrea să se facă avocat. Eu i-am dat încuviinţarea, dar cred că, în cazul acesta, ar trebui să înveţe să se folosească de o armă, pentru că îşi va face mulţi duşmani!

Eve oftă, resemnată. Nu era pentru prima oară că tatăl său aborda acest subiect. Acesta nu-i ascunsese niciodată faptul că planul ei nu-l încânta deloc. Burl avea nişte idei mai conservatoare: pentru el, locul femeii era acasă.

— Cu siguranţă că vei fi încântat, tată, să afli că şi Elliot îţi împărtăşeşte părerea. Mi-a spus deja că meseria aceasta n-o să-mi aducă prea mari satisfacţii.

Burl îl privi cu interes pe Elliot.

— Am văzut imediat că am de-a face cu un om inteligent. Ar trebui să asculţi doi bărbaţi cu experienţă, draga mea Eve.

Fata izbucni în râs.

— Dacă vreodată unul dintre voi va avea nevoie de un ajutor judiciar, sper să aveţi un bun avocat care să vă apere, pentru că acesta va avea cu cine să se lupte: Eve Crawford, avocatul acuzării!

Burl se alătură hohotului de râs al Evei, dar aceasta remarcă faptul că Elliot rămase impasibil.

— Tu cu ce te ocupi la Fort Worth, băiete? întrebă Burl.

Elliot păru să ezite.

— Înainte să vin aici, lucram pentru municipalitatea din

Fort Worth, zise el în sfârşit.

Burl ridică sprâncenele.

— Cauţi cumva de lucru pe aici?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât încă dacă voi rămâne în regiune.

Eve înţelese privirea contrariată pe care i-o aruncase tatăl ei: Burl nu aprecia deloc răspunsurile evazive ale lui Elliot.

— Elliot a venit să-şi ajute un prieten care este în poliţia federală din Louisiana, se grăbi ea să precizeze.

— Ai prins ceva braconieri, Elliot? întrebă Burl.

— Da. Cu vreo două luni în urmă. Dar recent, nu.

— Sper că le-ai rupt urechile! Eu detest astfel de oameni.

— Au primit ce au meritat, răspunse calm Elliot.

Burl zări licărirea ironică ce sclipi în ochii lui, şi cei doi bărbaţi îşi zâmbiră cu subînţeles sub privirea intrigată a Evei.

— I-am pregătit lui Elliot să guste din specialităţile noastre:

peşte-pisică şi gogoşi. Se pare că le-a apreciat, spuse Eve punându-şi pe masă ceaşca de cafea.

— Nu degeaba deviza noastră este: calitatea înainte de toate! lansă Burl.

— Nu ţi-am spus că Elliot are un câine de vânătoare superb, alb şi roşcat, care se numeşte Rebel.

— Eşti vânător, băiete?

„Se poate numi oare aşa meseria pe care am făcut-o timp de zece ani?” se întrebă Elliot. Da, într-un anume fel, asta era:

vânător de oameni...

— Din când în când, răspunse el. Dar doar din plăcerea de a vedea câinele alergând. Nu ucid niciodată vânatul.

— Îmi imaginez că nici n-ai prea mult vânat prin împrejurimile Fort Worth-ului.

— Într-adevăr, nimic care să merite.

Texanul îşi termină repede cafeaua.

— Aş face bine să plec, Eve. S-a făcut deja târziu, şi-l deranjez pe tatăl tău de la treabă.

— Nicidecum, Elliot! exclamă Burl. Prietenii Evei nu mă deranjează niciodată. Dar atenţie! Dacă o să începi să vii mai des, o să te pun la treabă!

— Nu m-ar deranja deloc, domnule Crawford. Aş fi chiar bucuros să am

ceva de făcut. Acasă la mine, este mult prea multă linişte.

— Dacă ştii să te foloseşti de un ciocan şi un fierăstrău, poţi veni să lucrezi aici. Ne-am apucat să construim un nou chei.

Te voi plăti, fireşte.

Elliot făcu un gest de refuz.

— Nu de bani am nevoie, ci de ocupaţie.

— Ei bine, atunci vino când vrei, Elliot.

Texanul îi mulţumi lui Burl şi plecă; Eve îl conduse până la maşină.

— Sper că tata nu te-a agasat prea mult cu întrebările lui.

Dar mă iubeşte atât de mult...

Elliot urcă în maşină, urmat imediat de Rebel.

— Domnul Crawford este un om cunsecade. Mi-ar plăcea să am şi eu un tată ca el.

Eve se simţi cuprinsă de emoţie.

— Te înţeleg, Elliot... Dacă vrei, poţi să-l consideri pe tata ca şi tatăl tău...

„Ce suflet bun are”, se gândi texanul. Tocmai acesta era unul din motivele pentru care ar fi trebuit să înceteze s-o mai vadă. Dar acum, era prea târziu. Nu fusese pecetluit totul între ei, încă de la prima întâlnire, din noaptea aceea ceţoasă?

— Mulţumesc, Eve. Merită să mă gândesc la asta, răspunse el.

Fata se apropie şi-şi puse mâna pe mâna lui, luptându-se cu dorinţa de a i se arunca în braţe.

— Sper că te vei mai gândi un pic la mine, murmură ea.

— Îţi promit. Mai devreme sau mai târziu, voi dori cu siguranţă să te revăd.

— Iar eu, voi dori să ştiu ce mai face bărbatul acela ursuz pe care l-am cunoscut în inima pădurii!

— Ursuz? Aşa mă vezi tu?

— Să zicem că depinde de momente. Ai şi părţi bune...

Se întrerupse brusc, apoi adăugă, cu o voce şovăitoare:

— Elliot, tata... nu ştie că am dormit lângă tine.

— Bănuiam eu, Eve. Dacă i-ai fi spus, sunt sigură că m-ar fi întâmpinat

cu puşca în mână! răspunse Elliot zâmbind.

— Probabil că ne consideri foarte demodaţi.

— Nu, dar evident, aparţinem unor lumi diferite.

— Şi... după părerea ta, care este mai bună?

— Habar n-am, spuse el.

Răsuci cheia de contact. Cu părere de rău, fata îşi retrase mâna şi se dădu un pas înapoi.

— La revedere, Elliot.

Texanul îi răspunse printr-un semn discret cu mâna şi maşina se îndepărtă înspre autostradă.

Îngândurată, Eve se întoarse spre bungalou, totuşi cu o mică speranţă în suflet. Când intră în bucătărie, Burl ridică spre ea o privire afectuoasă, dar o cută de îngrijorare îi brăzda fruntea.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da, mult, spuse Eve roşind.

Luă de pe masă ceştile goale şi le puse în chiuvetă. Burl, care nu-şi terminase cafeaua, îşi puse farfurioara în echilibru pe genunchi şi se lăsă pe speteaza fotoliului, oftând adânc. Era un bărbat puternic, şi fizic şi moral. Eve îl adorase şi-l respectase întotdeauna, şi ţinuse cont întotdeauna de părerea lui – chiar dacă se întâmpla să nu fie de acord cu el.

— Nu seamănă cu ceilalţi bărbaţi pe care i-ai cunoscut.

— Nu-ţi place?

— Ba da. Dimpotrivă. Mi-a făcut o impresie excelentă. Dar mi se pare un pic cam prea... puternic pentru tine.

— Vrei să spui, prea viril, tată?

Burl îşi drese vocea înainte să-i răspundă:

— Ei bine, nu chiar aşa. Am vrut să spun că tu ai dus întotdeauna o viaţă liniştită, la ţară. N-ai obiceiul să frecventezi bărbaţi ca Elliot.

— Este adevărat, el este altfel. Dar nu în sensul rău al cuvântului.

— Cu siguranţă că ai dreptate, Eve. Totuşi, am impresia că nu sunteţi pe aceeaşi lungime de undă. Elliot este un bărbat dur. Am remarcat cicatricea pe care o are la buză. Nu te răneşti astfel cântând la pian.

Eve se apucă să spele vasele.

— Crezi că s-a bătut cu cineva?

— Sunt gata să pariez asta.

— Şi crezi că sunt îndrăgostită de el?

— Nu te-am văzut niciodată privind astfel un bărbat – şi te cunosc bine.

— Te-ar deranja dacă ar fi aşa?

— Nu ştiu. Sub înfăţişarea lui aspră, cu siguranţă că

Elliot este un băiat de treabă. Dar n-aş vrea să te facă nefericită. Asta s-ar putea întâmpla dacă îi vei împărtăşi problemele.

— Nu va accepta să se intereseze cineva prea mult de viaţa lui personală – cel puţin aşa cred.

— Tu nu ştii nimic despre el şi el nu vrea să-ţi povestească nimic! Îţi mărturisesc că lucrul acesta mă îngrijorează, Eve.

Fără să bănuiască, Burl tocmai exprimase ceea ce o preocupa pe Eve în cea mai mare măsură. Ar fi vrut să ştie totul despre Elliot, să-i cunoască amintirile, povestea vieţii trecute şi prezente. Dar nu voia să forţeze nota în faţa acestui bărbat atât de reticent şi care se deschidea atât de puţin. Poate că, într-o bună zi, i se va confesa de bunăvoie...

Eve se întoarse spre tatăl său şi-şi trecu o mână prin părul lung.

— Elliot este un om cinstit, tată. Nu pot să-ţi dovedesc asta, dar o simt.

Burl se ridică. Puse pe masă ceaşca goală.

— Sper din tot sufletul să nu te înşeli, draga mea.

*

* *

Spre marea ei surpriză, Eve îl revăzu pe Elliot chiar a doua zi. Se afla pe acoperişul noului chei, ocupat să bată cuie în plăcile de tablă ondulată. Purta nişte blugi şi un tricou gros alb care i se lipise deja de corp din cauza căldurii. Alături de el, mai lucrau doi oameni: Bob, şi încă un muncitor venit din

Hemphil pe care Burl îl angajase special.

— Elliot! Tu eşti? strigă Eve,

Texanul, călare pe coama acoperişului, se întoarse cu grijă şi o zări pe Ee în picioare pe taluzul în pantă lină ce mărginea lacul. Cu capul înălţat

spre el, îşi făcuse palma streaşină la ochi.

— Bună dimineaţa, Eve! strigă el.

— Văd că ai vorbit serios când ai spus că ţi-ar plăcea să lucrezi la noi, strigă ea.

Elliot îi zâmbi. Eve era ca un tablou încântător în rochia ei cu bretele din pânză uşoară imprimată cu trandafiri roz. Părul legat în coadă de cal era împodobit cu o eşarfă asortată rochiei.

— Văzându-mă cum mânuiesc ciocanul, probabil că tovarăşii mei de muncă se gândesc că aş face mai bine să mă abţin! De multă vreme n-am mai practicat acest gen de activitate.

Bob, un bărbat voinic cu părul cărunt, ţinu neapărat să-şi dea cu părerea, deranjat puţin în pronunţie de ciuiul pe care-l ţinea între dinţi.

— Se descurcă foarte bine... este un dulgher excelent!

Zâmbetul lui Elliot se întinse pe toată faţa. Se simţea fericit că nu mai este singur. Oamenii care lucrau alături de el erau nişte oameni normali care-şi petreceau zilele muncind cinstit, apoi întorcându-se seara acasă, obosiţi dar mulţumiţi. În cele câteva ore petrecute alături de ei, se surprinsese adeseori imaginându-şi că era asemeni lor.

În ceea ce o priveşte, Eve era bucuroasă să-l revadă pe

Elliot, şi în plus, alături de prietenii ei.

— Perfect! exclamă ea. În schimb, mie ar fi inutil să-mi dai un ciocan, nu ştiu să-l folosesc. Mai bine mă întorc în bucătărie. Pe curând!

Când, după vreo trei ore, acoperişul cheiului fu aproape gata, Elliot se duse s-o întâlnească pe Eve în restaurant. Se strecură discret în bucătărie, unde ea tocmai tăia nişte căpşuni într-un castron mare, împreună cu Marcia.

— Ştii, zicea aceasta, că Bradley, nepotul meu, visează să împartă apartamentul cu tine când te vei duce la facultate?

Întotdeauna i-ai plăcut.

— Tocmai de aceea n-aş accepta o asemenea propunere.

N-am chef să mă trezesc înghesuită într-un colţ de cameră chiar din prima zi a coabitării noastre!

Marcia izbucni în râs.

— Poate că te înşeli! Bradley este totuşi un băiat drăguţ...

— Este chiar frumos şi el ştie asta! răspunse Eve cu însufleţire. Şi apoi...

Elliot îşi drese glasul şi cele două femei întoarseră capul spre el.

— Îmi pare rău că v-am speriat, doamnelor.

Eve se ridică brusc, cât pe ce să răstoarne castronul pe carel ţinea pe genunchi.

— Elliot! Aţi terminat de pus acoperişul?

— Cam în momentul când erai încolţită în cameră de

Bradley, presupun, zise el pe un ton ironic.

Stânjenită, Eve îi aruncă o privire furioasă Marciei.

— Mă duc să-ţi aduc ceva rece de băut, Elliot. Poate vrei să şi mănânci ceva?

Eve umplu un pahar de ceai cu gheaţă şi i-l întinse texanului.

— Mă întrebam dacă ai accepta să cinezi cu mine diseară, Eve.

— Cu plăcere!

Eve se întoarse spre Marcia, care-şi făcea de lucru în spatele ei şi se prefăcea că nu ascultă.

— Ai putea să te lipseşti de mine diseară, Mar...

Bucătăreasa nici n-o lăsă să termine fraza şi-şi aţinti o privire maliţioasă spre Elliot.

— Ia-o! Şi păstreaz-o! Păstreaz-o cât de multă vreme poţi.

— Marcia!

Eve nu avu timp s-o mai muştruluiască, pentru că deja

Elliot, prinzând-o de mână, o conducea spre uşa de serviciu.

— Trebuie s-o scuzi pe Marcia, Elliot. Are tendinţa să se poarte mereu ca o peţitoare, sub pretextul că eu mă „ofilesc”

nemăritată, îi explică ea.

Obrajii ei încă îmbujoraţi de stânjeneală îl emoţionară.

Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse o femeie roşind!

— Mmm... Pare să creadă că aş fi un logodnic foarte potrivit pentru tine...

Eve nu se putu abţine să nu chicotească.

— Pentru Marcia, orice bărbat mi s-ar potrivi!

— Nu prea îmi place părerea asta.

Elliot, gelos...? Eve zâmbi la acest gând.

— Când Marcia era de vârsta mea, era deja măritată de zece ani, aşa că, în privinţa mea, este disperată.

Elliot aruncă în iarbă bucăţica de gheaţă care rămăsese pe fundul paharului şi-şi trecu mâna prin păr, sub privirea admirativă a fetei.

— Dar tu? Eşti disperată să-ţi găseşti un soţ?

În ciuda tonului lejer pe care vorbise Elliot, Eve simţi că întrebarea era mai puţin nevinovată decât părea.

— Asta pretinde Marcia, nu eu! răspunse ea.

În sinea ei însă, Eve trebui să recunoască faptul că nu era chiar aşa. Ţinea la Elliot, şi acest sentiment, nou pentru ea, o neliniştea mult. Se temea de reacţia texanului, dacă acesta îi ghicea sentimentele. Dar poate că bănuia ceva, după cum lăsa să se înţeleagă întrebarea lui...

— Dar tu, Elliot? Eşti nerăbdător să te însori?

— Dacă voi continua să te văd prea des, nu este imposibil să mă apuce cheful ăsta! zise el râzând.

În aerul cald, plutea o uşoară ceaţă. Elliot îşi trecu o mână peste frunte şi-şi dădu seama dintr-o dată că nu era înţelept să stea aici, sub soarele arzător.

— Mai eşti de acord să cinezi cu mine, Eve?

— Ţi-am spus, cu plăcere. Unde mergem?

— Tu hotărăşti. Dar aş vrea mai întâi să trec pe acasă, să mă schimb.

— Şi eu!

Eve şi Elliot se îndreptară spre bungalou. În timp ce el o aştepta în parcare, ea se îmbrăcă într-o rochie din mătase albastru-închis ale cărei bretele se încrucişau frumos pe spatele gol. Apoi scrise la repezeală câteva cuvinte pentru ca

Burl să ştie unde este, şi alergă înapoi la Elliot.

*

* *

O clipă mai târziu, rulau pe drumul ce ducea la casa

Marshall. Din când în când, Elliot o privea pe furiş pe Eve.

Rochia pe care o purta îi punea în valoare formele armonioase. Părul lung plutea liber pe umeri, şi vântul făcea să-i zburde şuviţele mai scurte care-i încadrau faţa. Era mai frumoasă ca un vis, se gândi texanul, uluit...

— Ai fost într-adevăr foarte drăguţ că ai venit să ne ajuţi să terminăm acoperişul. Tata îţi va fi foarte recunoscător.

— N-am făcut-o ca să câştig bunăvoinţa domnului Crawford, sau a ta!

— Dar... n-am vrut deloc să spun asta!

Maşina pătrunse pe alee. Elliot scutură din cap.

— Scuză-mă, Eve. De atâta vreme n-am mai... Înţelegi, acolo de unde vin eu, vecinii nu se prea ajută între ei. Dacă îşi oferă cineva serviciile, te întrebi imediat ce gând ascuns o avea. Nu sunt obişnuit să primesc mulţumiri.

— Eu nu suspectez niciodată pe nimeni că ar avea gânduri ascunse, spuse ea încetişor.

— Poate că greşeşti. S-ar putea să ai necazuri, într-o bună zi.

Ajunseră. Elliot opri motorul şi se întoarse spre Eve. Ea îşi aminti că o mai avertizase deja în privinţa excesului ei de încredere, chiar în noaptea în care se întâlniseră.

— Nu-mi place să mă feresc de toată lumea. În orice caz, nu de prieteni. Nici de tine. Detest ideea asta.

Texanul simţi cum inima îi bate mai repede. Eve avea încredere în el... Sări uşor din maşină.

— Pentru tine, sunt acelaşi om cinstit alături de care ai dormit, în noaptea aceea cu ceaţă?

Eve ocoli maşina şi se duse lângă Elliot.

— Fără nicio îndoială, zise ea pe un ton ferm, ridicând spre el o privire în care se citea un uşor reproş.

Pe Elliot îl cuprinse un ciudat sentiment de culpabilitate, la concurenţă cu o violentă dorinţă de a o săruta pe Eve. O clipă, rămase nehotărât. Niciodată până acum nu mai fusese într-o asemenea situaţie alături de o femeie.

— Bun, va trebui să mă grăbesc! mormăi el.

În timp ce traversa curtea în urma lui, Eve remarcă faptul că tunsese

peluza şi tăiase mărăcinii, ceea ce făcea ca locul să fie mai primitor.

— Se vede că vii de la oraş! exclamă ea când trecu pragul.

Încui uşa cu cheia când pleci de acasă.

— Presupun că în locul meu, tu ai lăsa-o deschisă, pentru că ai mereu încredere în aproapele tău!

Eve se aşeză pe canapeaua veche.

— Numai oamenii care au ceva de ascuns îşi încuie uşa cu cheia. Ştiai asta?

Preţ de o clipă, Elliot se întunecă, dar atât de fugar încât

Evei i se păru că visase.

— Am putea merge la Longview, dacă vrei, propuse el.

— Mi se pare o idee excelentă. De ani de zile n-am mai mers acolo.

— N-o să întârzii prea mult. Aşteaptă-mă în cerdacul din spatele casei. Este mai răcoare decât aici.

Elliot prinse marginea tricoului şi şi-l scoase cu un gest scurt. Se pregătea să întoarcă spatele când expresia de pe chipul Evei îl opri.

Ea îi privea bustul bronzat şi musculos, acoperit cu un puf fin negru. Fascinată, uită de orice reţinere.

Se ridică încet şi merse spre Elliot. De la prima lor întâlnire, părea că între ei se ţesuse un acord subtil. Astfel că, fără nicio jenă, îşi puse mâinile pe umerii goi ai texanului.

— Sărută-mă, Elliot. Te rog.

CAPITOLUL 6

De îndată ce Elliot simţi mâinile Evei atingându-i pielea, nu mai avu decât un gând: s-o ia în braţe şi s-o ducă în camera lui, uitând de toate hotărârile pe care le luase de când o întâlnise.

— Te joci cu focul, murmură el.

Dar deja buzele lui le atingeau pe cele ale Evei, cu o blândeţe tulburătoare. Ea îşi plimbă încet mâinile pe pieptul lui musculos. Pielea lui era uimitor de fină. Eve se surprinse sperând la clipa când, la un singur cuvânt de-al lui, îşi va lăsa rochia să alunece pe parchet. Şi apoi...

Îşi încolăci mâinile după gâtul lui şi se lipi strâns de el.

Texanul simţea că începe să-şi piardă controlul. Avea nevoie de ea, de trupul ei cu forme ameţitoare, dar şi de dragostea ei.

Când în sfârşit înţelese asta, fu ca o străfulgerare. Cu răsuflarea tăiată, se desprinse brusc şi privi fermecătorul chip al Evei, cu o expresie de suferinţă.

„Fir-ar să fie, Elliot, eşti pe cale să te îndrăgosteşti! Ai cam încurcat-o...”

— Trebuie să urc să mă schimb.

— Dar Elliot... bâigui Eve.

Texanul îi mângâie uşor obrazul.

— Durează doar câteva minute.

Cu părere de rău, Eve îl văzu îndepărtându-se spre baie. Îi veniră în minte cuvintele Marciei. Acum, ştia că

Elliot era bărbatul vieţii sale. Pentru a fi sigură, îi era de-ajuns să-l atingă, să-l privească, sau pur şi simplu să se gândească la el.

Zgomotul duşului îi întrerupse visarea. Luă tricoul lui

Elliot şi ieşi din bucătărie ca să caute locul unde îşi punea rufele murdare.

Această vizită inopinată îi permise să constate că interiorul casei era într-o stare foarte bună. Se întrebă care erau planurile lui Elliot. Avea oare de gând să rămână în casa asta veche şi să-şi întemeieze o familie? Pentru o clipă, Eve îşi lăsă imaginaţia să rătăcească. Se vedea trăind alături de

Elliot, fără ca totuşi să-şi abandoneze studiile de drept. Îşi alungă însă

repede aceste gânduri, pentru că nu păreau deloc realizabile.

Maşina de spălat se afla în spălătorie, lângă bucătărie.

Deasupra ei era pus un coş în care Eve aruncă neglijent tricoul.

— Eve? se auzi vocea lui Elliot.

Ea se întoarse în hol, de unde se putea zări uşa băii. Elliot îşi scoase capul prin deschizătura uşii.

— Ai putea, te rog, să scoţi o bere din frigider? Mor de sete.

Ia şi ceva pentru tine, dacă vrei.

Eve încuviinţă şi se întoarse în bucătărie.

Văzând conţinutul frigiderului, făcu o mutră dezaprobatoare. Ideea că Elliot se hrăneşte adesea cu mâncare reîncălzită, nu era de natură s-o bucure pe fata unui patron de restaurant. Dar poate că Elliot păstra aceste resturi de pui şi de piure pentru Rebel...

Luă o cutie cu bere şi una cu sifon. Apoi încercă s-o deschidă pe prima, dar în zadar. Capacul opunea o rezistenţă neaşteptată. Trebuia să găsească un desfăcător de conserve.

În ultimul sertar, lângă perete, zări revolverul. Îi remarcă prezenţa cu o privire distrată. Nu era nimic surprinzător în faptul că Elliot poseda o armă. În zonă, mulţi oameni aveau una acasă. Era un fel de tradiţie legată de viaţa la ţară şi de practica vânătorii. Totuşi, după o clipă, simţi că păleşte.

Cuprinsă de o presimţire stranie, puse cutia cu bere pe marginea chiuvetei, apoi respiră adânc şi atinse cu o mână şovăitoare tocul de piele uzată.

Nu era un toc pe care-l porţi la brâu, ci un holster, asemănător acelora pe care agenţii federali sau poliţiştii în civil şi-l agaţă de umăr.

Cu inima bătându-i cu putere, Eve se pregătea să-l ia când zări, în fundul sertarului, o cutie plată acoperită cu aceeaşi piele uzată.

Tentaţia era prea puternică; poate că în sfârşit va afla cine era bărbatul pe care-l iubea.

Cutia se deschise singură în palma Evei, şi aceasta făcu ochii mari, impresionată un pic de prestigiul pe care-l impunea obiectul oval şi strălucitor, o insignă, însoţită de un permis. Da, era chiar fotografia lui Elliot pe acesta. Uluită, îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce citea:

„Locotenent Joe Elliot. Poliţia din Fort Worth. Înălţime: 1,82 m. Greutate:

80 kg.” Celelalte semnalmente abia le mai văzu; cuvintele îi jucau în faţa ochilor...

Aşadar, Elliot era poliţist! Dar atunci, de ce se afla atât de departe de oraşul său, în alt stat? Mai făcea oare parte din poliţia din Fort Worth, sau plecase de acolo?

Încerca să-şi pună ordine în gânduri când auzi paşi pe linoleum, apoi vocea lui Elliot.

— Ai găsit berea?

Cu insigna în mână, Eve se întoarse încet şi privirea ei stupefiată o întâlni pe cea a texanului.

— Te numeşti Elliot, zise ea cu o voce plată.

Elliot termină să-şi aşeze cămaşa în dungi bleu şi albe în blugi înainte să răspundă.

— Da. Chiar aşa îmi spui şi tu, pare-mi-se.

Eve ridică din umeri, uşor iritată.

— Evident! Dar eu credeam că numele tău de familie este

Marshall, ca acela al bunicilor tăi!

Elliot făcu un semn de negare, se duse până la chiuvetă, luă cutia cu bere de care Eve uitase complet, şi o deschise fără niciun efort.

— Marshall era numele de fată al mamei, îi explică el.

Îşi dădu capul pe spate şi bău cu sete.

— Îţi spune cineva şi Joe?

— Puţini oameni ştiu că am şi un prenume, răspunse Elliot cu un zâmbet uşor ironic.

Ce înţelegea oare prin asta? Eve nu-l mai întrebă, grăbită să-i pună altă întrebare:

— Mi-ai spus că te afli prin zonă de vreo şapte luni. Ai demisionat din postul tău?

— Mi-am luat un concediu nelimitat. N-am demisionat, nu încă.

Elliot mai bău două guri de bere.

— Mmm... Aşadar, ce-ar fi să mergem să cinăm?

Revoltată de atitudinea lui, Eve nu-i răspunse. Elliot tocmai o pusese la

punct, dându-i de înţeles că deciziile lui n-o priveau.

Cu o strângere de inimă, puse la loc insigna în sertar şi-l închise.

— Sunt gata. Putem pleca imediat, spuse ea.

Fără să-l privească, trecu repede prin faţa lui. Îşi luă poşeta de pe canapeaua din salon când el o ajunse din urmă. Ea îl auzi intrând în încăpere.

— Eve?

Fără voia ei, se crispă, străduindu-se, nu fără greutate, să-şi reţină lacrimile.

— Da, Elliot...

— N-am vrut să...

Texanul se întrerupse. Se simţea teribil de dezamăgit de propria lui stângăcie. Cum de putuse, în ciuda atâtor eforturi, să fie atât de dezagreabil? Se simţea prins în capcana amintirilor lui, acelea ale unui trecut pe care încerca să-l uite de şapte luni încoace.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit astfel.

Eve avu dintr-o dată impresia că-i fuge pământul de sub picioare, şi se întoarse încetişor spre Elliot.

— Nu-i nimic grav, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. N-ar fi trebuit să fiu atât de indiscretă. Nu mă priveşte pe mine dacă eşti poliţist sau altceva.

— De fapt, nu pentru că aş... Înţelegi... Pur şi simplu, nu-mi place să vorbesc despre asta, zise el cu o voce gâtuită.

Eve se întrebă ce luptă teribilă se dădea în sufletul lui

Elliot, ce evenimente ar fi putut să-l marcheze astfel – şi poate că vor continua să-l afecteze. Dar, în ciuda dorinţei de a afla, nu va încerca să-l forţeze să i se confeseze. Va aştepta ca Elliot să-i dezvăluie el însuşi durerosul secret, într-o bună zi, când în sfârşit va avea deplină încredere în ea.

Un brusc elan de dragoste o împinse spre el.

— Să uităm toate astea, Elliot. N-au importanţă.

Chipul texanului se destinse. Îi luă mâinile Evei şi o trase spre el.

— Nici nu ştiu cum să mă exprim, m-am purtat cu tine întradevă r ca un idiot.

— Nu spune asta, Elliot, protestă Eve. Cu mine, poţi să vorbeşti orice.

Elliot oftă adânc. Îi ridică uşor bărbia cu un deget.

— Da. Tu eşti singura persoană cu care mă simt bine. Şi totuşi, în adâncul sufletului, nu voiam să ştii că sunt poliţist.

— Dar... de ce?

Elliot ridică din umeri şi-i mângâie cu tandreţe părul.

— Este o meserie foarte periculoasă, ştii. Mulţi oameni ne

„iubesc” mai degrabă morţi decât vii.

Afirmaţia aceasta neliniştitoare o făcu pe Eve să se înfioare.

— După cum o spui, s-ar zice că este vorba despre un război.

— Într-un anume sens, aşa este. Nu numai împotriva criminalilor, dar şi împotriva oboselii. Poliţiştilor li se cer multe: ore lungi de muncă, un devotament necondiţionat, loialitate. Toate astea nu-ţi lasă deloc timp pentru viaţa personală.

— Din cauza asta vrei să-ţi dai demisia?

Urmă o tăcere prelungă. Chipul lui Elliot se întunecase.

— Nu, motivul este cu totul altul, recunoscu el în sfârşit.

— Nu-ţi cer să-mi explici, să ştii, zise cu blândeţe Eve.

— Într-o zi, fără să înţeleg cu adevărat de ce, am avut mari necazuri. Şi când totul s-a terminat, mi-am pus multe întrebări în legătură cu modul de funcţionare al sistemului nostru judiciar. Lucrasem timp de zece ani cu impresia că pot schimba lucrurile. Cât de mult mă înşelam... Acum, îmi spun că ar fi absurd să-mi reiau locul. Dacă nu crezi în ceea ce faci, este mai bine să abandonezi partida.

— Şi totuşi, sunt sigură că eşti un bun poliţist, Elliot.

Texanul îşi netezi părul cu un gest nervos.

— N-ai spune asta dacă ai cunoaşte toate amănuntele afacerii. Şi sincer să fiu, prefer să nu ştii nimic. În orice caz, nu acum. Chiar dacă te vei supăra pe mine pentru asta...

— Cum aş putea să mă supăr, Elliot? Eu ştiu că eşti un om cinstit. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar sunt sigură că n-ai nimic să-ţi reproşezi.

Texanul îşi reţinu un oftat de uşurare şi realiză dintr-o dată că-i fusese foarte teamă că Eve îi va întoarce spatele. Dar nu, ea avea deplină

încredere în el. Un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Eşti adorabilă, Eve.

Complimentul o făcu să roşească.

— Am o idee, Elliot. Ce-ar fi dacă aş prepara cina? Am putea rămâne aici, în loc să mergem la un restaurant.

— Dar... Eu aveam de gând să te invit undeva...

Râzând, Eve îl luă de mână şi-l conduse spre bucătărie.

— Va fi o plăcere pentru mine să te răsfăţ. Spune-mi doar ce vrei să mănânci. Dorinţele tale vor fi ordine pentru mine.

— Nu prea am provizii în casă, obiectă el.

— Nu face nimic. O să găsim noi ceva. Îţi plac biscuiţii?

Dacă se gândea bine, ideea de a cina acasă împreună cu

Eve era mai degrabă seducătoare.

— Îi ador! exclamă texanul.

Ea găsise deja o pungă cu făină într-unul din dulapuri.

— Am să fac aluatul. Alege ce mai vrei altceva.

Elliot se îndreptă spre frigider, dar brusc pocni din degete.

— Am găsit! Vino!

Vechea afumătoare se afla în spatele casei. În loc să deschidă uşa, Elliot se ghemui şi trase pe dedesubt un vas dreptunghiular plin cu apă, sub privirea stupefiată a Evei.

— Prietenul meu Caleb, poliţist federal, mi i-a adus ieri, ca să-i folosesc pe post de momeală, îi explică el.

— Raci! exclamă Eve îngenunghind lângă el.

Veni şi Rebel, care adulmeca bănuitor apa.

— Ştii să-i prepari? întrebă Elliot.

— Cum poţi să-ţi imaginezi că o fată de prin partea locului ca mine să nu cunoască reţeta de preparare a racilor? replică

Eve, prefăcându-se indignată.

O clipă mai târziu, supraveghea deja fierberea crustaceelor, cufundate în apă clocotită împreună cu mirodenii şi piper din belşug.

— Apreciez foarte mult faptul că găteşti pentru mine, Eve.

Este pentru prima oară că se întâmplă asta... Mama era prea ocupată cu

munca ei, care-i lăsa prea puţin timp să gătească mâncăruri mai sofisticate. Cât priveşte celelalte femei... Dar nu cred că te interesează asta.

Eve zâmbi crispat. Înţelesese foarte bine ce vrusese Elliot să spună. Aşa seducător cum era, probabil că avusese mult succes la femei.

— Prietenele tale nu erau pasionate de bucătărie, vrei să spui, conchise ea pe un ton cât se putea de neutru.

Totuşi, nu-i plăcea deloc gândul că Elliot avusese relaţii cu alte femei. Tocmai ea, care nu fusese niciodată geloasă sau posesivă, chiar şi cu prietenii ei! Da, dar nu-l iubise niciodată cu adevărat pe vreunul dintre ei...

— Sper că am reuşit să te învăţ câte ceva, în materie de bucătărie, fireşte. Nu în materie de femei! spuse ea.

— Am înţeles! răspunse Elliot, vizibil amuzat. Da, datorită ţie, am învăţat cum se fierb racii.

— În ceea ce priveşte femeile, nu cred că ai încercat vreodată cu adevărat să le cunoşti. Oricum, cred că ai făcut întotdeauna în aşa fel încât niciuna să nu rămână mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Aşa este, dar vezi tu, n-aveam niciodată douăzeci şi patru de ore libere deodată, când eram în activitate.

Eve deduse din spusele lui că Elliot se dăruise mult muncii, şi deci n-avusese probabil nicio relaţie serioasă şi durabilă cu vreo femeie.

Trăise astfel, fără să aibă nevoie de nimeni, sau, în orice caz, încercând să-şi fie de-ajuns lui însuşi. Eve nu se vedea în stare să ducă o astfel de viaţă solitară.

— Şi acum? întrebă ea. Ai destul timp liber.

Elliot îi mângâie braţul.

— Mmm... am destul timp liber pentru tine, şopti el.

— Racii sunt gata! anunţă Eve, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea.

— Oh!.. Deja? Ei bine, să trecem la masă.

Cum se făcuse prea cald, Elliot puse un ventilator portativ pe o mobilă şi-i dădu drumul.

Mâncarea era delicioasă. Elliot se servi de mai multe ori, şi-i făcu atâtea complimente Evei încât aceasta, stânjenită, îl rugă râzând să tacă.

După ce terminară de mâncat, se duseră să se aşeze pe treptele verandei din spate ca să savureze câte o ceaşcă de cafea. Se înserase şi discul galben al lunii se înălţase deja pe cerul limpede, deasupra vârfurilor copacilor.

Eve se bucura de frumuseţea serii, respirând cu plăcere aerul răcoros de afară.

— Când ai de gând să te duci la facultate? întrebă Elliot.

— Toamna viitoare. De fapt, mă simt un pic vinovată că plec din Pine Ridge. Întotdeauna l-am ajutat pe tata, şi faptul că după plecarea mea va avea mai mult de muncit, mă necăjeşte.

În timp ce îşi bea pe îndelete cafeaua, Elliot încerca să-şi imagineze cum va fi viaţa lui fără Eve, doar peste câteva luni.

Cât de mult îi va lipsi...

— După părerea mea, nu trebuie să vezi lucrurile astfel.

Gândeşte-te că vei învăţa să zbori cu propriile-ţi aripi. Sunt sigur că tatăl tău gândeşte astfel.

Eve îşi puse ceaşca goală pe una din trepte.

— Oh! Bienânţeles, el nu-şi doreşte să mă vadă rămânând la nesfârşit la Pine Ridge. Dar, după cum ştii, gândul că voi deveni avocat nu-i place deloc...

— Fără îndoială, vrea să te protejeze. El ştie bine că meseria aceasta te va obliga să înfrunţi realităţi sordide. Nu este genul de profesie pe care mi-aş dori-o pentru fiica mea!

Dar pentru soţia lui? se întrebă Eve.

Îşi reproşă imediat faptul că-i trecuse prin minte un gând atât de absurd. Elliot era un solitar. Probabil că ideea căsătoriei nu-l prea tenta; prefera fără îndoială relaţiile efemere, judecând după spusele lui şi felul de a se purta.

— M-am gândit deja la asta, Elliot. Ştiu foarte bine de ce gen de afaceri mă voi ocupa. Dar sunt pregătită să accept provocarea. Şi apoi, şi tu şi tata aveţi în vedere un viitor încă îndepărtat. Îţi trebuie ani de studii ca să obţii o diplomă de avocat, şi încă nu-i suficientă nici asta. Ca să devii asistent de procuror îţi trebuie o solidă experienţă profesională. Vezi

aşadar că nu sunt încă gata de a începe munca!

„Slavă Domnului”, se gândi Elliot.

— Când în sfârşit voi reuşi, voi fi de-acum bătrână, continuă ea râzând. Bătrână şi ursuză. Chiar insuportabilă. Voi avea o inimă de piatră, dar o eficacitate de temut!

Chipul lui Elliot rămase grav. Nu, Eve nu va deveni niciodată ursuză. Va rămâne vioaie şi inteligentă, dar la fel de sensibilă. În schimb, iluziile şi entuziasmul ei se vor risipi încetul cu încetul. El avusese parte de asta, şi gândul că Eve ar fi putut suferi la rândul ei îi era insuportabil.

— Nu visa, Eve. Ca să încerci să faci să fie respectată legea, este o treabă afurisită, orice s-ar zice.

Eve se revoltă, şocată de atâta cinism.

— Tu de ce ai intrat în poliţie?

— Pentru că eram ca tine, hotărât să termin cu delincvenţii.

Credeam că asta va da un sens vieţii mele, permiţându-mi să fiu folositor...

O clipă, Eve avu impresia că Elliot va continua. Oare ce demoni îl bântuiau? Deodată, el o luă de mână şi o ajută să se ridice.

— Vino, spuse el. Să ne plimbăm un pic.

Eve se luă după el. Traversară curtea din spate şi trecură printr-o portiţă dărăpănată. Dincolo de ea începea o potecă bine trasată care se înfunda în pădure. Cântecul greierilor şi al broaştelor umplea aerul. Eve îl luă de braţ pe Elliot şi porniră amândoi pe sub pinii bătrâni.

— Ce frumos şi linişte este aici! Te-ai obişnuit repede cu o viaţă mai calmă, când te-ai întors aici?

— Nu m-am gândit la asta. La început, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului rumegându-mi problemele, aşezat în bucătărie.

— Ceea ce în general, nu foloseşte la mare lucru, spuse Eve pe un ton ironic.

— Ce poţi să faci altceva când eşti înnebunit de furie?

— Poate... să te aperi? Să reacţionezi?

— Asta am făcut fără încetare timp de zece ani. M-am săturat să duc o luptă inutilă.

Urmă un moment de tăcere. Printre ramuri, luna lumina slab poteca acoperită cu un covor gros din ace de pin.

— După cum spui, te ca săturaseşi să-ţi faci meseria, Elliot.

Dacă o detestai în asemenea măsură, poate că era timpul s-o abandonezi...

— Nu-i aşa! protestă Elliot, iritat.

Apoi se mai îmblânzi.

— Am muncit mult – prea mult, fără îndoială – dar nu-mi detestam meseria!

— Atunci, îţi place?

Texanul oftă. Întrebarea Evei îl stânjenea, trezindu-i amintiri încă prea dureroase.

— Da, spuse el. Îmi adoram profesia.

— Şi acum, o deteşti?

Elliot nu-şi putu stăpâni un gest de iritare.

— Să-ţi placă, s-o deteşti... Lucrurile nu sunt atât de simple!

Eve zâmbi. Începea să întrevadă motivul care explica poate atitudinea deziluzionată a lui Elliot. Era un fel de pasiune înşelată pentru o meserie teribil de exigentă care-i inspira multă amărăciune, dar nu-l lăsa indiferent.

— Ba, dimpotrivă, sunt foarte simple. Mie, de exemplu, îmi plac hamburgerii, şi detest cârnaţii.

— Eşti exasperantă! exclamă Elliot.

Poteca urca în pantă lină. Tot vorbind, Eve şi Elliot ajunseseră în vârf, şi dintr-o dată, ea scoase un mic strigăt de surpriză. La câţiva metri de ei, apa liniştită a unui heleşteu scânteia sub lumina lunii. Pe malul apropiat, se zărea un debarcader lung din lemn.

— Tu l-ai construit? întrebă Eve.

— Nu. Bunicul meu, cu ani în urmă. Dar eu l-am reparat recent.

Eve nu rezistă de a alerga până la capătul debarcaderului...

Aproape de malul opus, pâlcuri de nuferi formau ici-colo pete mari întunecate pe suprafaţa scânteietoare a apei.

— Se poate scălda aici? întrebă ea, fermecată de frumuseţea locului.

— Da. Este mai bine decât într-o piscină; aici nu sunt produse chimice,

fundul este curat, acoperit cu un pietriş fin, şi poţi să stai în picioare peste tot, în afară de capătul acela unde sunt nuferii. O să te invit o dată, dacă te tentează.

— Accept dinainte! lansă Eve aşezându-se pe capătul platformei.

Când o ajunse, Elliot făcu la fel.

— Este unul din locurile mele favorite, spuse el, sprijinindu-se nonşalant într-un cot. Veneam aici cu bunicul. Aruncam firimituri de pâine peştilor.

— Ca să-i momeşti?

— Nu. Bunicul nu pescuia decât rareori. Dar îi plăcea în schimb vânătoarea. Cred că pe el îl moştenesc. Un poliţist de la brigada de moravuri este un fel de vânător: caută, hăituieşte, pune capcane...

— Bunicul tău te-a îndemnat să intri în poliţie?

Elliot scutură din cap.

— Tot ceea ce-şi dorea era să fac meseria pe care o visez.

Dumnezeule! Dacă m-ar vedea acum, el care era atât de mândru de mine!...

Se întrerupse, copleşit de emoţie. Ca să-l mai reconforteze,

Eve îşi puse mâna pe braţul lui.

— Ar fi la fel de mândru de tine, sunt sigură. Orice om trece prin momente dificile. Vei ieşi din această încercare mai puternic ca înainte, vei vedea.

Elliot îi mângâie uşor obrazul.

— Aş vrea să cred asta, Eve. Şi când te privesc, aproape că reuşesc.

Eve îşi simţi inima bătând mai tare. Elliot era atât de aproape încât îi simţea parfumul plutind în jurul ei. Atrasă irezistibil, îşi puse palmele pe pieptul lui.

— Trebuie să-ţi recapeţi speranţa, Elliot. Trebuie, murmură ea.

Fără un cuvânt, Elliot îşi cufundă degetele în părul ei şi-i acoperi faţa cu sărutări uşoare şi delicios de excitante, până când, nemaiputând să se abţină, cuprinse buzele Evei cu lăcomie. Ea îşi încolăci braţele după gâtul lui, înfiorată de mângâieri.

— Îmi place atât de mult să fiu cu tine, şopti ea.

— Şi mie, Eve. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult, răspunse texanul,

tulburat.

Eve îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi fierbinţi. Îl iubea atât de mult pe Elliot încât privirile şi mângâierile ei îi trădaseră probabil sentimentele. Cu vârful unui deget, îi atinse misterioasa cicatrice.

Elliot fu străbătut de un lung fior. Niciodată vreo femeie nu-l atinsese cu o asemenea blândeţe. Eve îl iubea... Se citea asta în privirea ei plină de adoraţie.

— Ştiu că nu vrei o relaţie serioasă... zise ea.

— Am mai avut pe cineva în viaţa mea, deja. Dar când lucrurile au început să meargă prost, m-a părăsit imediat.

— O iubeai? întrebă Eve cu o strângere de inimă.

— Credeam că o iubesc. Dar nu ştiam ce înseamnă dragostea, şi nici ea, fără îndoială. Pentru că dacă m-ar fi iubit, n-ar fi plecat.

— Eu n-aş putea să fac niciodată aşa ceva, Elliot. Niciodată.

— Eve... murmură Elliot, abia auzit.

Credea că după lunile de suferinţă prin care trecuse, nimic nu l-ar mai putea atinge, şi mai ales sentimentele unei femei.

Şi iată că Eve îi dovedea contrariul. Nu-şi dorea să piardă tandreţea şi dragostea ei. Nu voia s-o piardă.

— Am supravieţuit tuturor celor ce mi s-au întâmplat. Dar dacă... tu m-ai părăsi, nu ştiu ce s-ar întâmpla cu mine.

Stupefiată, Eve se pregătea să-i răspundă, dar Elliot nu-i lăsă timp.

— Crezi că nu vreau să mă gândesc la o relaţie serioasă cu tine. La început, într-adevăr am refuzat această idee. Dar acum, n-am ce să mai fac. Tu eşti lucrul cel mai important din viaţa mea, şi vreau să ştii asta.

Eve crezu că o să i se oprească inima.

— Te iubesc, Elliot, zise ea cu o voce tremurată. Dacă-ţi displace asta, n-am ce să-ţi fac, dar...

— Oh, Eve! Mai spune-mi-o, draga mea.

— Te iubesc, Joe Elliot. Te iubesc, repetă Eve, plutind de fericire...

CAPITOLUL 7

— Tată, Elliot este poliţist, spuse Eve punând în faţa tatălui său o farfurie de ouă cu şuncă.

Burl tocmai citea ziarul. Ridică privirea.

— Ce ai spus, Eve?

— Am spus: Elliot este poliţist.

Burl dădu din cap, neîncrezător.

— Să-mi spui aşa ceva dis-de-dimineaţă!

Eve ridică din umeri. Se aşteptase la o astfel de reacţie din partea tatălui său.

— M-am gândit că poate te-ar interesa.

Burl se încruntă.

— De ce crezi asta? Încerci cumva să-mi spui că ai de gând să te căsătoreşti cu bărbatul ăsta?

— Poate. Dar nu ştiu dacă Elliot se gândeşte la căsătorie, cel puţin deocamdată.

Tatăl ei oftă prelung. Îşi puse palmele pe masă. În lumina crudă a dimineţii, Eve îl văzu pălind, ceea ce la el însemna o profundă tulburare.

— Dacă zici că este poliţist, mă întreb ce caută aici, în pădure!

— Şi-a luat concediu, tată. A avut nişte probleme la Fort

Worth, şi... are de gând să-şi dea demisia.

— Ţi-a spus cumva ce s-a întâmplat?

— Nu. Nu chiar. Dar o va face, sunt sigură.

Burl bombăni ceva şi presără ouăle cu sare şi piper.

— Rişti să ai necazuri, Eve. Ce naiba, nu ştii nimic despre omul acesta. De cât timp îl cunoşti? Abia de câteva săptămâni...

— Mi-a fost de-ajuns.

— Habar n-ai în ce încurcături o fi amestecat. În oraşele mari se petrec lucruri teribile. Lucruri pe care noi cei de aici, de la ţară, nici nu le bănuim. Unii poliţişti se lasă corupţi. Iar tu, tot ce ştii despre Elliot este că a fost suspendat...

— Nu-i adevărat! protestă Eve. De ce îţi imaginezi aşa ceva, tată?

— De unde ştii că n-a fost dat afară? Ţi se pare normal să trăiască aici, în mijlocul pădurii, în casa aceea veche?

Furioasă şi dezamăgită, Eve îi întoarse spatele lui Burl şi se îndreptă spre chiuveta plină cu vase.

— Înţeleg foarte bine tot ce spui. Dar Elliot are în continuare insigna şi arma. Este locotenent în brigada de moravuri, îi explică ea.

Tatăl ei oftă, resemnat. N-avea încotro, trebuia să se dea bătut.

— Scuză-mă, Eve, zise el în sfârşit. Ştii bine draga mea că eşti copila mea scumpă, şi eu îţi vreau doar fericirea. Mă înţelegi, nu-i aşa?

— Da. Îţi înţeleg motivele. Dar mi se pare că-l judeci pe

Elliot prea pripit. Şi mai ales, credeam că ai mai multă încredere în mine.

— N-am nimic împotriva lui Elliot, draga mea! Vezi tu, nu m-am gândit că te-ar interesa un bărbat ca el. Dar dacă-mi spui că este un om cinstit, nu vreau decât să te cred. Sper doar că te-ai gândit bine ce faci.

Eve zâmbi. Cum ar fi putut să bănuiască tatăl său că se gândea tot timpul la Elliot şi la viitorul lor?

— Mă iubeşte, ştiu asta, tată.

— Ce se va întâmpla dacă îşi va relua funcţia?

— Sper că îmi va cere să-l urmez, mărturisi Eve.

— Vei fi pregătită să înfrunţi consecinţele unei asemenea decizii? Neliniştile, îngrijorarea, orele de aşteptare...

— Pentru Elliot, da. Am s-o fac.

— Mărturisesc că n-aş fi nemulţumit dacă măritându-te cu el, ai abandona ideea de a deveni avocat.

Eve se întoarse repede.

— Dar n-am deloc intenţia să renunţ! Elliot a avut timp de zece ani o profesiune oarecum asemănătoare, şi mă înţelege perfect.

— Da, dar acum nu-şi mai iubeşte meseria, replică Burl.

Eve deveni stacojie.

— Gândeşte un pic cam înfierbântat acum, dar este o chestiune trecătoare...

— Când mă gândesc că în trei ani ai primit două cereri în căsătorie şi ai

refuzat! Şi totuşi, amândoi aveau o bună situaţie.

Iar acum te-ai îndrăgostit de bărbatul acesta! N-am să le înţeleg niciodată pe femei, mormăi el.

Prin privirea Evei trecu o licărire ironică.

— Mi-ai spus întotdeauna că semăn cu mama, nu-i aşa? Şi că după două zile când v-aţi cunoscut, eraţi deja îndrăgostiţi unul de altul, şi că n-aveai decât zece dolari în buzunar?

Învins, Burl izbucni în râs.

— Dacă ai şti cât de mult îi semeni! exclamă el.

Apoi, pe un ton mai serios, adăugă:

— Dacă Elliot este într-adevăr cel pe care-l vrei, Eve, nu mă voi împotrivi să te măriţi cu el. Dar gândeşte-te bine înainte, draga mea. Promite-mi că te vei gândi.

*

* *

Spre sfârşitul după-amiezii, când îşi termină treaba, Eve îşi îndesă repede într-o sacoşă costumul de baie şi haine de schimb, apoi se urcă în camionetă.

Atmosfera era apăsătoare, câţiva nori plumburii pluteau pe cer.

Mergea încet pe drumul desfundat ce ducea spre casa lui

Elliot. Copleşită de căldură, Eve îşi trecu de mai multe ori mâna peste fruntea transpirată.

Aseară, când Elliot o condusese acasă, o invitase să vină a doua zi să se scalde în iaz. Eve înţelesese că texanul nu-i făcuse doar o invitaţie de complezenţă. Îi era limpede că dorea să mai petreacă un timp cu ea, şi gândul acesta o umplea de bucurie. Totuşi, parcă începea să aibă unele îndoieli în privinţa viitorului relaţiei lor.

Elliot îi spunea că o iubeşte şi că nu voia s-o piardă. Dar cum putea să clădească planuri pentru amândoi când încă nu ştia ce va face cu propria lui viaţă?

Bineînţeles, părea sincer, dar Eve ştia că asta nu va fi de-ajuns. Cum va putea dragostea să-i împlinească viaţa lui

Elliot, dacă nu-şi găsea propriul echilibru? Şi, în privinţa asta, îi rămânea

de străbătut un drum lung înainte să reuşească...

În faţa casei Marshall era oprită o maşină. Eve remarcă inscripţia de pe portieră: „Statul Louisiana”. În timp ce se îndrepta spre poartă, auzi zgomotul intermitent al staţiei de radio din maşină.

Îl găsi pe Elliot în prag, în compania unui bărbat blond cu o înfăţişare plăcută care se aşezase pe ultima treaptă de sus a scării. Necunoscutul trebuie să fi avut cam aceeaşi vârstă cu

Elliot. Avea pe cap o pălărie gri de cowboy, purta o cămaşă kaki reglementară şi blugi. Zâmbi, vizibil interesat, când o văzu pe Eve intrând în curte.

Elliot era aşezat chiar pe podea, sprijinit cu spatele de unul din stâlpii de lemn. Văzându-l, Eve simţi un plăcut fior străbătându-i corpul, ca de fiecare dată când îl revedea.

— Bună seara, Elliot. Cred că am venit într-un moment nepotrivit. Eşti ocupat...

— Nu, dimpotrivă! spuse necunoscutul. Ai venit chiar la fix.

Eu mă numesc Caleb Jones.

Îi întinse grăbit mâna. Când i-o strânse, Eve remarcă faptul că omul purta în piept o insignă.

— Mă bucur, eu sunt Eve Crawford.

— Sunt încântat să te cunosc, domnişoară, spuse acesta, reţinându-i prietenos mâna într-a lui.

— Eve, trebuie să ştii că prietenul meu, Caleb, are o proastă reputaţie în privinţa femeilor. Aşa că, dacă vrei să-ţi dea drumul la mână, nu văd decât o soluţie: trage-i o palmă zdravănă peste obraz, zise Elliot.

Caleb râse cu poftă şi-i dădu drumul mâinii. Eve trecu apoi prin faţa lui şi se duse să se aşeze lângă Elliot, care-i cuprinse umerii cu braţul. Ea îi zâmbi.

— Oh! Aşadar, asta era! zise Caleb, cu un aer complice.

— Fetele din Texas sunt prea deştepte ca să se intereseze de un prăpădit din Louisiana.

— Baliverne, Elliot! Se întorc repede spre noi când bagă de seamă că dragii lor texani nu sunt decât nişte bieţi fanfaroni.

Eve nu se putu abţine să zâmbească, amuzată de această contrazicere evident amicală.

— Locuieşti în Louisiana, domnule Jones? întrebă ea.

— Da, domnişoară, aproape de Natchitoches.

— Oh! Adevărat? Acolo mă voi duce la facultate, toamna viitoare.

— Ei bine, aceasta este cea mai bună veste pe care o aud de multă vreme încoace. Până atunci, bătrânul Elliot va pleca la

Fort Worth, şi...

— Şi „bătrânul Elliot” o să-i ardă vreo două domnului Jones, bombăni texanul.

Caleb izbucni în râs.

— Bun! În cazul acesta, aş face mai bine să-mi iau tălpăşiţa.

Elliot, nu cred că mai vrei să ai grijă de „copilaşii” mei...

— Ai copii, domnule Jones? întrebă Eve fără să se gândească.

— Da. „Copilaşi” aligatori, domnişoară, răspunse Caleb. Sunt foarte... preţioşi. Există oameni care ar dori mult să-i transforme în poşete sau în pantofi. Şi în calitatea mea de paznic de vânătoare, nu mi-ar plăcea deloc să li se întâmple asta.

Eve dădu din cap. Caleb trebuie să fi fost prietenul despre care-i vorbise Elliot în ziua în care se întâlniseră.

— Au mai fost probleme în ultimul timp, Caleb? întrebă

Elliot, redevenind brusc serios.

— Nu cu braconierii. Dar am surprins nişte fabricanţi de alcool clandestini în mlaştini. Este genul de infracţiune care ţi s-ar fi potrivit mai bine ca nouă. Asta însă nu ne-a împiedicat să le facem praf alambicul, aşa cum ar fi făcut orice brigadă de moravuri. Chiar le-am spus acelor oameni că am un prieten în

Texas căruia i-ar face plăcere să vină să se ocupe de ei, dacă-i mai prind vreodată.

— Ar fi cea mai bună soluţie. Altfel, mai devreme sau mai târziu, vor veni alţii să fabrice alcool pe ascuns.

— Ai dreptate, Elliot. Aici se petrec adeseori asemenea lucruri. Dar, datorită insignelor pe care noi doi le purtăm, putem să acţionăm astfel

încât să împiedicăm asta.

— ... Datorită insignei pe care tu o porţi, Caleb. A mea este în sertar, unde se simte pe zi ce trece mai bine. Nimeni n-o loveşte, nimeni n-o ameninţă, şi nimeni nu trage cu arma în ea; nimeni n-o înjură şi nimeni n-o acuză. Nu i se cere niciodată să se justifice...

Caleb ridică din umeri şi-şi trase pălăria mai pe ochi.

— Eşti plictisitor ca o zi ploioasă, bietul meu Elliot!

— Cred că trebuie să te duci să răspunzi la staţia din maşină,

Caleb. Se pare că eşti chemat.

Elliot vorbise rar. Eve îi remarcă privirea, ciudat de dură acum.

Caleb preferă să nu insiste, şi Eve avu dintr-o dată intuiţia că el ştia ce i se întâmplase lui Elliot, la Fort Worth. Acesta se ridică şi se îndreptă fără grabă spre poartă.

— Cred că ai dreptate, Elliot. Sunt chemat. Am un succes nebun prin zonă.

Caleb se întoarse şi-şi duse degetul la borul pălăriei

Stetson.

— La revedere, domnişoară Eve. Încearcă să-l convingi pe

Elliot că ar trebui să-şi pună insigna în piept. Acolo, în sertar, rugineşte.

Zâmbind, Eve îl privi urcând în maşină şi îndepărtându-se într-un nor de praf.

— Uneori îmi este greu să-l suport, bombăni Elliot.

— Haide, nu spune asta! Se vede bine că ţii la el. Şi cred chiar pot afirma că-ţi este cel mai bun prieten.

— Caleb este poliţist în Louisiana de atât de mult timp încât i s-au urcat la cap autoritatea şi puterea.

— Ar fi trebuit să-i spui asta, zise Eve, ironic.

— În niciun caz. Nu-mi place să intru în conflict cu el. Când eram copii, ne băteam ca pisica şi câinele, fără a şti, după aceea, care dintre noi era învingător. Aşa că asta nu se va schimba acum.

Îngândurată, Eve mângâie capul lui Rebel.

— A spus că ai face bine să-ţi reiei slujba...

— Mi-a repetat asta neîncetat de când am venit aici. Dar în privinţa asta,

nu ne înţelegem. Pentru că el îşi iubeşte meseria, în mintea lui ar trebui ca şi eu să gândesc la fel!

Brusc, Elliot o luă de mână ca s-o ajute să se ridice. Ea îşi dădu seama, agasată, că voia să schimbe subiectul. Cât timp credea că o va ţine departe de ce-l preocupa atât de mult?

— Eşti pregătită pentru o baie în iaz? o întrebă el, înainte s-o sărute uşor pe buze.

— Să-mi iau sacoşa cu lucrurile din maşină.

După ce se schimbă, Eve ieşi din baie îmbrăcată într-un costum de baie roz cu negru peste care-şi pusese un tricou lung roz. Văzându-i picioarele frumoase, Elliot fluieră admirativ. Dar Eve nu-i dădu atenţie, ea însăşi fascinată de imaginea lui.

Elliot se îmbrăcase într-un şort tăiat din nişte blugi mai vechi, care-i punea perfect în valoare picioarele bronzate şi musculoase. Zâmbind, o cuprinse pe Eve de talie şi o conduse afară, spre poteca ce ducea către lac.

Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea cu norii. Rebel ţopăia în faţa lor, adulmecând urme invizibile.

Când ajunseră aproape de lac, Eve se desprinse de Elliot şi alergă până la debarcader. Ajunsă aici, îşi scoase repede tricoul, îi aruncă un zâmbet maliţios lui Elliot, şi apoi plonjă în apă.

Când reveni la suprafaţă, îl zări imediat, aşezat pe marginea platformei.

— S-ar zice că îţi place apa, spuse el.

Eve îi cuprinse picioarele texanului cu braţele şi ridică privirea spre el.

— Ador apa! Aminteşte-ţi că eram pe lac când ne-am întâlnit.

— Îmi amintesc foarte bine, zise Elliot cu o voce emoţionată. Erai într-un teribil pericol, pierdută în ceaţă.

— Tu şi cu Rebel mi-aţi salvat viaţa.

— Asta înseamnă că, acum, îmi aparţii?

— Se poate spune şi aşa, într-adevăr, zise Eve pe un ton candid, înainte să-l tragă cu putere de picioare pe Elliot.

Dezechilibrat, acesta se prăbuşi în apă, trăgând-o după el şi pe vicleana lui prietenă. Se ridicară apoi împreună la suprafaţă, Elliot tuşind şi Eve

râzând în hohote.

Texanul îşi dădu pe spate părul ud.

— Eşti o scorpie mică, Eve Crawford. O să mi-o plăteşti...

Îi cuprinse talia cu palmele.

— Elliot! Nu! Nu mă scufunda! Nu suport!

Privirea strălucitoare a lui Elliot se aţinti pe chipul ei şiroind de apă, apoi alunecă spre decolteul adânc al sutienului.

— Haide, draga mea. Nu-ţi fac nimic, promit.

— Adevărat? întrebă Eve, încă bănuitoare.

— Da. Renunţ la ideea mea, din moment ce-ţi displace.

Apropie-te. Am găsit alt mijloc de a mă răzbuna.

Liniştită astfel, Eve îşi încolăci braţele după gâtul lui şi se sărutară pătimaş.

— Mmm... Iată ce numesc eu o răsplată.

— Mă bucur că ai apreciat. Pot să mă consider iertată?

Murmură Eve.

Alte sărutări, tandre şi jucăuşe în acelaşi timp, îi dădură un răspuns convingător. Cu ochii închişi, se abandonă, fără să-şi dea seama că mâinile lui Elliot îi strângeau talia şi o ridicau încet-încet.

Când buzele li se dezlipiră, Elliot schiţă un zâmbet maliţios, şi deodată, Eve înţelese ce o aştepta – dar era prea târziu.

— Nu, nu eşti iertată! strigă el înainte de a o arunca în apă.

Se scăldară mai bine de o oră. Eve era o înotătoare excelentă, dar când urcară pe platforma debarcaderului, era epuizată. Îşi întinse prosopul la umbra unei sălcii, contând pe căldura încă apăsătoare ca să-i usuce costumul de baie şi părul. Elliot, în schimb, îşi frecă viguros părul des cu un prosop înainte să se aşeze lângă ea. Răspunse privirii plină de dragoste a Evei punându-i o mână pe coapsă.

Gândul că nu făcuse niciodată încă dragoste cu un bărbat, şi că-i rezerva lui această onoare, îl emoţiona şi-l impresiona totodată. Eve era pură şi plină de bunătate, două calităţi pe care nu le mai întâlnise prin preajmă de multă vreme. Cum putuse trăi până acum într-un mediu atât de nemilos?

— Te iubesc, Eve...

Ea simţi lacrimi fierbinţi arzându-i pleoapele.

— Oh, Elliot...

Nu reuşi să spună mai mult, gâtuită de emoţie.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Elliot se gândi încă o dată la hazardul miraculos care-i scosese în cale această fiinţă minunată.

— Probabil că nu te aşteptai la o astfel de declaraţie?

Murmură el.

— Speram doar...

Elliot îi mângâie uşor obrazul, apoi conturul buzelor.

— Înainte să te întâlnesc eram ca mort. Credeam că pentru mine totul se sfârşise. Tu m-ai readus la viaţă.

— Îmi acorzi un merit prea mare, Elliot.

Încet, texanul îşi strecură degetele în părul Evei şi-şi cufundă privirea într-a ei.

— Îţi acord ceea ce ţi se cuvine, şi-ţi dăruiesc toată dragostea mea, răspunse el pecetluindu-şi mărturisirea cu un sărut.

*

* *

Când Eve şi Elliot se întoarseră acasă, cerul se întunecase.

În aer plutea o umiditate sufocantă. În depărtare, spre sud şi vest, fulgerele brăzdau orizontul încărcat de nori.

Elliot puse la încălzit nişte fasole şi cinară pe verandă, pe o măsuţă împodobită cu o lumânare. Eve afirmă că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun.

Se îmbrăcase într-un şort alb şi o bluză roşie, şi-şi împletise părul încă ud într-o coadă lungă. Elliot era fascinat de chipul ei proaspăt şi tineresc, mângâiat de lumina caldă a lumânării.

Desigur, cunoscuse femei mai frumoase, cu trăsături mai perfecte decât ale Evei. Dar niciuna dintre ele n-avea farmecul ei. Un farmec intens şi profund care venea din interior, care iradia din ochii ei, din voce, din zâmbet.

— Cum ţi-a venit ideea să te faci avocat? întrebă el.

— Întotdeauna m-a atras lumea judiciară. De îndată ce vârsta mi-a permis să înţeleg câte ceva din derularea proceselor, m-am apucat să citesc informaţiile din ziare, sau să le urmăresc la televizor. Cred că accidentul mamei mele a contribuit la trezirea acestei pasiuni. Cineva a ucis-o şi apoi a fugit, un bărbat pe care nu l-am mai găsit niciodată şi care n-a plătit niciodată pentru fapta sa. Pentru mine, acest lucru a fost inacceptabil.

— Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Dar mă întreb dacă dorinţa de răzbunare este motivul cel mai bun pentru a-ţi alege o meserie.

— Oh! Nu caut nicio răzbunare, ci doar să se facă dreptate

— Atât pentru cel vinovat cât şi pentru cel nevinovat.

Cuvintele Evei treziră în mintea lui Elliot un ecou. Şi el crezuse o dată în valorile pe care ea le evocase.

— Sunt foarte frumoase toate astea. Cel puţin atâta vreme cât sistemul funcţionează după aceste principii, zise el.

— Pentru asta, este nevoie de oameni devotaţi. Cu cât va fi mai puternic sistemul nostru judiciar, cu atât ţara noastră va fi mai puternică. În felul acesta văd eu lucurile, şi mi-ar plăcea să particip la acest mare proiect.

— O faci deja, plătind impozitele.

— Asta nu-i de-ajuns – şi cred că nici ţie nu-ţi este de-ajuns, sunt sigură.

— Eve...

Ea n-avea niciun chef să pară încăpăţânată sau moralizatoare. Se ridică, întrerupând astfel discuţia.

— Mă duc să fac o cafea, spuse ea zâmbind.

— Lasă, mă ocup eu de asta.

Elliot îşi lăsă jos prosopul şi o urmă pe Eve în bucătărie.

După ce cafeaua fu gata, se duseră să se aşeze afară, pe balansoar, cu ceaşca în mână. Furtuna devenea din ce în ce mai apropiată şi mai ameninţătoare.

— Crezi că se pregăteşte o tornadă? întrebă Eve.

— Nu. Dar dacă se întâmplă, vom coborî şi ne vom adăposti în pivniţă... Ţi-e teamă de furtuni?

— Da. Dar numai când sunt foarte violente! mărturisi Eve ghemuindu-se

lângă umărul lui.

— Nu-ţi fie teamă, draga mea. Te voi proteja.

Eve nu se îndoi nicio clipă de acest adevăr. Instinctul îi spunea că Elliot nu este omul care să fugă din faţa primejdiei.

— Eve, aş vrea să mă căsătoresc cu tine, spuse el dintr-o dată.

Ea îşi ridică spre el privirea uluită.

— Nici mai mult nici mai puţin!

— Da. Vrei să fii soţia mea?

Eve îşi dădu seama că, în ciuda tonului său lejer, Elliot nu glumea.

— Să... fiu soţia ta? Dar... Elliot, credeam că nu te tentează căsătoria...

— Aşa era, până când te-am întâlnit pe tine.

— Oh, Elliot!... Cum poţi să fii sigur că-ţi doreşti asta cu adevărat?

Tulburată teribil, Eve nu ştia ce să creadă. Toată fiinţa ei o îndemna să accepte, dar misterul care învăluia trecutul lui

Elliot îi umbrea bucuria.

— Trebuie să înţeleg că răspunsul este nu?

— Nu-i vorba despre asta, Elliot. Aş fi atât de fericită să-ţi fiu soţie, dacă...

— Dacă?

— Ce se va alege de planurile mele de a studia?

— Dacă ţii neapărat la ele, n-am să mă opun. Nu vreau să renunţi la visele tale, vreau doar să te am alături mereu.

— Oh, Elliot! Sunt atât de fericită că mă înţelegi...

Texanul o strânse pe Eve la piept şi o sărută cu o tandreţe tulburătoare.

— Însemni atât de mult pentru mine, draga mea, şopti el.

— Nu cumva, din întâmplare, te-ai... răzgândit şi tu?

Eşti pregătit să te întorci la Fort Worth şi să-ţi reiei slujba?

Elliot tresări şi se retrase uşor. Brusc, zâmbetul i se şterse de pe faţă, şi chipul lui exprima o intensă preocupare.

— Nu, zise el cu tristeţe. Aseară, după ce te-am condus acasă, am hotărât să-mi dau demisia. Săptămâna viitoare mă voi duce la Fort Worth şi-mi voi preda superiorilor arma şi insigna.

— Elliot! Nu poţi să faci asta!

— De ce? Asta n-are nimic de-a face cu faptul că ne vom căsători!

Consternată, Eve se ridică şi făcu vreo câţiva paşi pe verandă. Furtuna era gata să înceapă. Fulgerele se succedau cu repeziciune pe cerul din ce în ce mai plumburiu.

— N-o să mă faci să cred că gândeşti ceea ce mi-ai spus,

Elliot.

În clipa următoare, picăturile mari de ploaie începură să cadă cu zgomot pe acoperiş, astfel că Eve, întoarsă cu faţa spre grădină, nu-l auzi pe Elliot apropiindu-se de ea.

— Ascultă, zise el încetişor. Am fost poliţist, dar asta ţine de-acum de trecut. Aş vrea să întorc pagina şi să încep o viaţă nouă – alături de tine.

Eve se întoarse brusc.

— N-aş vedea niciun inconvenient în asta dacă aş crede că ţi-ai încheiat cariera de poliţist. Dar... nu cred că acesta este cazul.

Elliot îşi înăbuşi o înjurătură şi-şi trecu nervos degetele prin părul des.

— De ce trebuie ca femeile să creadă întotdeauna că ştiu mai bine decât bărbaţii ceea ce este bun pentru ei? Nu ştii nimic din ce mi s-a întâmplat, Eve. Şi atunci, cum poţi să-mi dai sfaturi în privinţa a ceea ce trebuie să fac?

— Tocmai asta-i problema. Îmi ceri să mă mărit cu tine, dar dacă refuzi să împărtăşeşti cu mine totul, începând chiar de acum, ce se va alege de căsătoria noastră?

Trăsăturile lui Elliot se aspriseră. Îi întoarse spatele şi-şi încleştă mâinile la ceafă, într-un gest care-i trăda profunda descumpănire. Trebui să facă un efort ca să se stăpânească.

— Eve, eu nu ţi-am cerut să-mi povesteşti trecutul tău. De ce ţii neapărat să ştii totul? Mi-ai spus că ai încredere în mine, dar observ că nu-i adevărat.

Buimăcită de acuzaţiile lui Elliot şi de tunetele furioase ale furtunii, Eve îşi puse pentru câteva clipe palmele peste urechi, apoi, revenindu-şi, se îndreptă spre texan.

— Cred în continuare în tine, Elliot – din tot sufletul. Dar am ajuns să te cunosc mai bine decât îţi închipui, şi mă tem ca trecutul tău, oricare ar fi

el, să nu ne otrăvească viitorul.

— Nu vezi că lupt din răsputeri să-l uit? De luni de zile, îmi tot rumeg gândurile negre, ceea ce nu mai am de gând să fac când voi fi cu tine.

Eve simţi cum o cuprinde furia; Elliot se încăpăţâna să-şi păstreze secretul...

— Ce vei face, după ce-ţi vei părăsi slujba?

Texanul ridică din umeri.

— Voi găsi altceva de lucru. Aş putea să conduc un camion, sau să lucrez la uzina din Zwolle.

— Adică: să te omori cu munca pentru un salariu de mizerie. Şi crezi că asta te va face fericit!

— Ah! Deci asta era. Nu viitorul meu te îngrijorează, ci banii pe care i-aş câştiga ca să te ajut... făcu Elliot pe un ton sarcastic.

Era mai mult decât putea suporta Eve. Îi aruncă lui Elliot o privire glacială trecând prin faţa lui, şi se îndreptă cu un pas rapid spre coridor.

— Unde pleci? întrebă Elliot.

— Acasă!

Texanul veni repede după ea. Îi puse mâna pe umăr şi o obligă să se întoarcă.

— Voi lua jeepul tău, continuă ea. N-ai nevoie de el acum.

Preferi să-ţi petreci zilele în acest colţ pierdut plângându-ţi de milă!

Eve regretă imediat aceste cuvinte crude. Dar la urma urmei, nu mai avea importanţă. Orice reconciliere era de acum imposibilă, judecând după aerul şocat şi furios totodată al lui Elliot.

— Când mă gândesc că te-am crezut altfel decât celelalte! zise el.

— Aşa şi sunt, Elliot, replică Eve, provocator. Eu chiar te iubesc.

Furia lui Elliot se risipi într-o clipă, dar Eve îi simţi îngrijorarea când o cuprinse în braţe, şi trebui să-şi reţină lacrimile când îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Nu-mi vine să cred că ne certăm pentru că te-am cerut în căsătorie, Eve.

— Nu vreau să te las să-ţi abandonezi cariera, după toate eforturile pe care le-ai depus ca să devii un bun poliţist. Toţi anii aceia de muncă, de

formaţie profesională, de devotament...

— Şi totuşi, asta voi face.

— Nu... Este imposibil. Ochii îţi străluceau când Caleb vorbea despre infractorii pe care-i prinsese.

— Câţiva nenorociţi de fabricanţi de alcool... Ce să spun, mare lucru! Nu-mi pasă de astfel de oameni!

— Dar ei încalcă legea, Elliot. Şi este meseria ta să-i urmăreşti şi să-i prinzi.

Texanul închise ochii, încercând să lupte cu emoţia prea puternică pe care Eve o trezea în el. De ce trebuia ca ea să-l forţeze să privească o realitate pe care nu mai voia s-o vadă?

— N-ai mai spune asta dacă ai şti prin ce am trecut, protestă el.

Eve ridică privirea spre el.

— Tocmai asta-ţi cer, Elliot. Dacă îmi vei povesti ce ţi s-a întâmplat, poate că-ţi voi spune să renunţi la cariera ta şi să rămâi aici...

Elliot şovăi. Tentaţia de a-i mărturisi totul era mare, atât de mare încât uşurarea pe care o va simţi după aceea, fără îndoială că...

— Este o poveste urâtă, să ştii.

— Nu mă sperie. Sunt mai puternică decât crezi.

Tocmai aici era problema. Eve ştia ce voia... şi ce nu voia.

Şi dacă va refuza să-şi complice viaţa cu un om ca el? Această eventualitate îl făcu pe Elliot să tresară. Aşa că va suporta în continuare povara secretului său. Orice, decât s-o piardă pe cea pe care o iubea atât.

— Eu... Dar este încă prea devreme să-ţi vorbesc despre asta, zise el în sfârşit.

Eve scutură cu tristeţe din cap.

— În cazul acesta, cred că ar fi de preferat să amânăm pe mai târziu o eventuală căsătorie.

Elliot renunţă să mai discute, şi amândoi se îndreptară spre jeep.

Tot drumul pe care-l făcură până la Pine Ridge, nu schimbară o vorbă. Dar când Elliot opri maşina în parcarea motelului, o cuprinse în braţe pe Eve.

— Te iubesc. Mă crezi, nu-i aşa? murmură el.

Ea încuviinţă, cu privirea mângâindu-i obrazul.

— Şi totuşi, nu vei deveni soţia mea, reluă el.

— Nu... nu acum. Nu aşa, răspunse Eve, cu strângere de inimă.

Sări repede din maşină.

— Noapte bună, Elliot, îi spuse ea.

Şi, în ciuda suferinţei pe care o simţea, se îndepărtă spre bungalou fără să privească înapoi.

CAPITOLUL 8

Câteva ore mai târziu, Eve îşi dădea la o parte cearşaful şifonat şi se aşeza pe marginea patului.

Nu închisese un ochi toată noaptea. Imaginea lui Elliot o urmărise neîncetat, împiedicând-o să-şi găsească somnul.

Se petrecuse totul atât de repede... Eve crezuse întotdeauna că dragostea era un sentiment care apărea încetul cu încetul, dar modul fulgerător în care se îndrăgostise de

Elliot îi demonstrase în ce măsură se înşelase până atunci.

Îşi dădu pe spate părul lung, se ridică şi-şi puse un capot uşor. Elliot o ceruse în căsătorie, şi acum ceea ce conta era să hotărască rapid ce va face.

Eve oftă adânc şi ieşi din încăpere. Casa era cufundată în întuneric. În bucătărie, îşi turnă suc de portocale într-un pahar pe care-l bău pe îndelete, în piciodare în faţa ferestrei.

Afară, continua să plouă, dar mai potolit ca în ajun.

Se întrebă dacă Elliot reuşise să adoarmă după ce se întorsese acasă. Poate că rătăcea şi el din încăpere în încăpere în acea casă veche, rumegându-şi furia şi încercând să-şi depăşească dezamăgirea?

O cuprinse o profundă tristeţe, şi închise ochii. „Oh! Elliot, se gândi ea, cât de mult te iubesc. Nu vreau să te fac să suferi.

Tot ceea ce-ţi doresc, este să fii fericit. Cu mine, dar şi cu tine însuţi...”

*

* *

Chiar dacă funcţionau la viteză maximă, ştegătoarele abia reuşeau să redea cât de cât transparenţa parbrizului.

După ce plecase din Pine Ridge, Elliot se gândise mai întâi să se întoarcă acasă. Dar după câţiva kilometri, se întorsese şi o luase spre podul Pendleton.

După vreo oră şi jumătate, texanul intră pe un drum mărginit de pini şi magnolii stufoase care formau o boltă vegetală deasupra jeepului.

Casa lui Caleb se afla la capătul acestui drum. Înăuntru nu se zărea nicio lumină, dar maşina paznicului de vânătoare parcată în luminiş dovedea că era aici.

Elliot urcă cele două trepte de piatră care duceau la intrarea pe verandă, şi bătu energic în uşa protejată de un grilaj. Nu obţinu niciun răspuns, şi atunci trase de mânerul clanţei şi uşa de deschise fără efort. Uşa interioară era şi ea deschisă, ceea ce-l făcu să aibă o expresie dezaprobatoare.

O clipă, îi trecu prin minte să-l sperie pe Caleb, asta i-ar servi drept lecţie! Dar renunţă foarte repede. Caleb avea probabil întotdeauna o armă la îndemână şi Elliot n-avea niciun chef să încaseze un glonţ. Îi fusese de-ajuns o dată...

Când ajunse în pragul dormitorului, se opri.

— Trezeşte-te! Haide, în picioare, bătrâne! lansă el.

Caleb se mişcă încet sub cearşaf, apoi dintr-un salt, fu în picioare.

— Elliot! Dar ce naiba cauţi aici? întrebă el cu o voce somnoroasă.

— Trezeşte-te. Mergem să bem un pahar.

Caleb aprinse veioza.

— Eşti nebun! Este trecut de miezul nopţii şi plouă cu găleata!

— Ce contează? Ai dormit destul. Iar eu am o poftă nebună să beau o bere bună.

— Presupun că, pentru tine, ar fi prea simplu s-o bem aici?

— Exact! făcu Elliot.

Tonul lui acid îl alertă pe Caleb, şi o privire mai atentă îi confirmă prima impresie: Elliot avea necazuri. Îşi trase repede blugii, îşi puse cămaşa şi cizmele.

— Te urmez, bătrâne! zise el, dându-i o palmă amicală pe umăr.

După un sfert de oră, stăteau amândoi în faţa unei sticle cu bere într-un mic bar pustiu la ora aceea, din Natchitoches.

— Ei bine, Elliot, ce-ar fi să ajungem la fapte? Ce ţi s-a întâmplat? Ai veşti proaste de la Fort Worth, sau altceva?

— Cu totul altceva, răspunse Elliot cu un zâmbet amar. Am cerut-o pe Eve în căsătorie.

Caleb fu cât pe ce să se înece cu bere.

— În... căsătorie? Cunoşti deci acest cuvânt?

Lui Elliot nu-i venea deloc să râdă. Dădu din cap.

— Văd că nu-ţi mai vii în fire... Şi ai dreptate... Care femeie, înainte de Eve Crawford, ar fi putut să spere să mă ducă legat la altar?... Însă te rog să remarci faptul că n-a fost deloc o idee bună: ea m-a refuzat.

— Probabil că ţi-a spus şi de ce!... Când am văzut-o ieri, la tine, te privea de parcă restul lumii n-ar fi existat.

Elliot luă câteva înghiţituri de bere înainte să răspundă.

— A refuzat din cauza situaţiei de la Fort Worth. Afacerea aia blestemată...

— I-ai vorbit despre ea?

— Nu. În sfârşit, da... oarecum... I-am spus doar că am avut probleme şi că mi-am luat un concediu.

— Dar, bătrâne, ai fi făcut mai bine să-i povesteşti totul. Este imposibil să te căsătoreşti cu ea fără să ştie despre ce-i vorba.

Este totuşi o problemă serioasă, şi...

— Nu vreau să afle. Vreau să fie mândră de mine, să mă stimeze. Şi dacă-i spun despre povestea aceea murdară, nu va mai avea nimic pentru mine.

— Pe cuvântul meu că eşti îndrăgostit, Elliot, şi încă al naibii de îndrăgostit, zise Caleb, ironic.

— Ascultă, n-am deloc chef de glume, bombăni Elliot.

Caleb ridică mâna.

— Bine, bine...

Texanul oftă adânc, cu ochii aţintiţi pe paharul cu bere.

— Nu cred că ne-am putea înţelege, Eve şi cu mine, zise el cu glas trist.

— De ce?

— Ea crede că ar trebui să mă întorc la Fort Worth. Este convinsă că în adâncul sufletului, îmi doresc să rămân poliţist.

Dar cum... de unde să ştie ea ce-mi doresc sau ce simt?

— Este o atitudine tipic feminină, zise şi Caleb. Şi... ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Nu m-am simţit niciodată atât de dezorientat.

— Un lucru e sigur: Eve are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. Dar ochii nu spun totul. Bun, are şi un păr frumos, este adevărat. Chiar superb. Dar lumea este plină de femei frumoase, blonde sau brunete. Aşa că, încetează să te mai macini, Elliot. O să-ţi găseşti o altă logodnică!

— Nu aşa ca Eve, murmură texanul.

— Ce naiba, ia gândeşte-te: femeia asta este un adevărat tiran. Vrea să ştie totul despre tine. Vrea să-ţi reiei slujba de poliţist când ai putea foartre bine să te descurci conducând camioanele bătrânului Simms. Ai avea cel puţin treizeci de dolari pe zi! Ce-ar putea să-şi dorească mai mult o femeie?

N-are dreptul să-ţi impună să-ţi reiei munca la Fort Worth! Nu ştie că, dacă ai face-o, ţi-ai risca viaţa?

— Şi tu, ţi-o rişti, replică Elliot, neluând în seamă cu bună ştiinţă rechizitoriul ironic al prietenului său.

Pe chipul lui Caleb înflori un zâmbet larg.

— Da, dar mie îmi place pericolul. Asta pune în mişcare circulaţia sanguină.

— Aşadar, crezi că mie îmi este frică.

— Nu. Îţi este frică doar de faptul că o poţi pierde pe femeia pe care o iubeşti, răspunse Caleb, dintr-o dată serios.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac?

Vizibil stânjenit, Caleb ridică din umeri.

— Ce întrebare! Eu n-am fost niciodată îndrăgostit ca să ştiu ce-ar trebui să faci.

Elliot se încruntă.

— Ce să spun, îmi eşti de mare ajutor! Mulţumesc, Caleb!

Am făcut mai mult de o sută de kilometri ca să ajung la tine, şi acum mă întreb dacă a meritat.

După câteva clipe de gândire, Caleb lovi violent tejgheaua cu palma, făcându-l pe barmanul aţipit pe taburetul lui să tresară.

— Ştiu! exclamă el. Trebuie să te duci la Eve şi să-i povesteşti totul.

După ce te va asculta, va înţelege că-ţi cere prea mult impunându-ţi să te întorci la Fort Worth. Îţi va cere iertare pentru atitudinea ei intransigentă, apoi vă veţi căsători, şi... totul e bine când se sfârşeşte cu bine! Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce chiar mâine să-i cer bătrânului Simms un post de şofer...

— Încetează să-mi tot vorbeşti de bătrânul Simms, bombăni

Elliot, îndreptând un deget ameninţător spre faţa lui

Caleb.

— Oh! Voiam doar să te ajut cumva, protestă acesta, pe cel mai nevinovat ton din lume.

Îşi întorsese însă capul, pentru ca Elliot să nu-i vadă zâmbetul satisfăcut.

— Nu-i nevoie să te ascunzi! Ţi-am priceput şmecheria. Faci totul ca să mă scoţi din sărite, nu-i aşa? Ei bine, poţi să fii mulţumit: ai reuşit! exclamă texanul.

Caleb izbucni în râs.

— Termină-ţi berea, locotenente! Este aproape ora pentru micul dejun, şi detest să beau bere caldă în timp ce-mi mănânc tartinele cu unt!

*

* *

Era încă devreme, în dimineaţa aceea când Eve auzi o maşină oprindu-se în faţa motelului. Aşezată la biroul ei, ridică puţin jaluzelele şi inima îi tresări de bucurie când îl văzu pe

Elliot coborând din jeep. Îşi abandonă dosarele la care lucra şi alergă la uşă.

— Elliot, sunt aici!

Texanul se întoarse şi o văzu pe Eve în prag, îmbrăcată în blugi şi o bluză roşie.

Se grăbi să vină spre ea. Eve remarcă faptul că era îmbrăcat în aceleaşi haine ca ieri. Nici nu se bărbierise. Ochii îi erau roşii şi strălucitori, ca şi cum nu dormise toată noaptea.

— Ai ieşit cam de dimineaţă! exclamă ea.

Poate că şi Elliot îşi petrecuse noaptea gândindu-se?

— Vin de la Caleb, şi el s-a trezit devreme azi dimineaţă, îi explică el.

Eve deduse din spusele lui că refuzul ei de a se căsători cu el nu-l afectase chiar atât de mult pe cât îşi imaginase.

Închise uşa în urma lor, şi se aşeză din nou la birou.

— Puneam în ordine câteva hârtii. Vrei o cafea?

El scutură din cap.

— Nu. Am venit să te caut în mod special. Ai putea să lipseşti de aici o zi?... Sunt gata să-ţi povestesc totul, Eve. Dacă vrei să mă asculţi, fireşte.

Vocea lui Elliot era răguşită de emoţie, ceea ce o tulbură pe

Eve. Luă mâna texanului şi o strânse puternic într-a ei.

— Doar o clipă s-o sun pe Marcia la bucătărie ca s-o previn, şi putem pleca.

— Unde ai vrea să mergem? o întrebă Elliot câteva minute mai târziu, când se aflară alături în maşină.

— Nu contează. Unde vrei tu, răspunse Eve.

Elliot porni maşina şi o luă pe autostradă spre sud.

Curând, trecură de podul Pendleton care, lung de cinci kilometri, lega Texasul de Louisiana. Îngândurată, Eve contempla tăcută apele lacului. Ici-colo, trunchiuri putrede de copaci pluteau la suprafaţa apei, făcând ca peisajul să pară dezolant.

Norii nu se risipiseră încă. Era cald şi umed. Prin gropile din şosea, bălţile nu avuseseră timp să se usuce.

După ce trecură podul, Elliot o luă pe un drum ce ducea la

Merritt Mountain. Merseră câţiva kilometri prin mijlocul unei păduri dese fără să întâlnească vreo altă maşină. Împrejurimile locului unde se afla vaporul Tom Sawyer erau la fel de pustii ca şoseaua când Elliot opri maşina în parcare, câteva minute mai târziu.

Evei îi plăcuse întotdeauna acest loc. Vaporul, o copie fidelă a unui vapor cu aburi, făcea oficiul de biserică ecumenică şi de sală de adunare. Chiparoşi bătrâni şi tot felul de bolţi înfrunzite umbreau puntea inferioară. Dar în ziua aceea, Eve era mult prea îngrijorată şi preocupată ca să aprecieze farmecul locului. Mărturisirile lui Elliot le va schimba inevitabil cursul vieţii. Dar în ce fel?...

Urcară pe punte şi se sprijiniră de balustradă. După câteva minute de

tăcere stânjenitoare, Elliot se hotărî.

— Am greşit că nu ţi-am povestit totul chiar de la prima noastră întâlnire.

— Încă nu mă apreciai îndeajuns ca să faci asta! Aminteşte-ţi:

prezenţa mea te agasa atât de mult încât ţi se făcuse poftă de o ţigară, îi reaminti Eve.

— Dimpotrivă. Te-am plăcut imediat.

Eve zâmbi şi-şi plecă privirea. Totul îi reveni dintr-o dată în minte: delicateţea cu care se purtase Elliot în noaptea aceea, dorinţa nebună pe care i-o inspirase... Şi nimic nu se schimbase de atunci. Acum nu mai avea decât un vis: să se căsătorească cu Elliot şi să-l iubească toată viaţa.

— Dacă nu te simţi pregătit s-o faci, nu trebuie să te simţi obligat să-mi vorbeşti, Elliot, spuse ea cu convingere.

Texanul îi puse un deget pe buze.

— Nu mă opri acum, te rog.

Respiră adânc, îşi şterse palmele umede de coapse şi apoi se sprijini cu coatele de balustradă.

— La mai multe ferme din împrejurimile Fort Worth-ului au avut loc o serie de furturi de vite. Furturi foarte importante.

Vitele erau furate noaptea, cu camioanele.

— Asta înseamnă probabil mulţi bani pierduţi.

— Da. Sume enorme. Atacurile de acest fel durau de mai multe luni. Ancheta bătea pasul pe loc. Fermierii deveniseră furioşi văzând că nu se rezolva nimic. Şeful poliţiei îl hărţuia pe căpitan, superiorul meu ierarhic. Într-o zi, şeful meu m-a anunţat că-mi retrage ancheta privind traficul de arme de care mă ocupam la vremea aceea. Voia să încerc să mă infiltrez în banda hoţilor de vite.

— Ai acceptat?

— I-am spus că mă pricep mai bine la treburile de oraş şi străduţele asfaltate decât la păşunile înverzite şi drumurile de ţară... Dar n-aveam de ales!

— Erai obişnuit să acţionezi astfel, sub o falsă identitate?

— Nu. Noi o făceam doar în afaceri mai spinoase, ca aceasta.

Dar de data asta, sarcina se anunţa deosebit de delicată.

— Şi... ai reuşit?

Elliot avu o expresie dezamăgită.

— Nu. Nu în întregime. Am fost suspendat şi s-a deschis o anchetă în privinţa mea.

Eve primi mărturia texanului ca pe o lovitură puternică în inimă.

— Anchetă asupra ta? Dar este imposibil! De ce?

— Este exact întrebarea pe care mi-am pus-o şi eu. Cel puţin, la început.

Descumpănită, Eve încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Bineînţeles, avusese în vedere mai multe ipoteze, dar gândul că Elliot ar fi putut să fie personal implicat nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Mărturisesc că nu înţeleg nimic, spuse ea. Sunt sigură că n-ai făcut nimic rău. Atunci, de ce...

Elliot o întrerupse.

— Este o poveste lungă, să ştii.

— Avem tot timpul. Vreau atât de mult să înţeleg!

Încrederea pe care i-o arăta Eve îl convinse până la urmă pe

Elliot să-şi continue povestea.

— N-am să intru în amănunte, altfel stăm aici toată ziua.

Iată: a trecut o lună fără să descopăr nici cel mai mic indiciu.

Încetul cu încetul însă, piesele jocului de puzzle îşi găseau locul. Era o bandă de hoţi foarte bine organizată care fura vite.

Şeful locuia în împrejurimile orăşelului Brownsville.

Animalele erau transportate în camion până în New Mexico, şi vândute acolo diferitelor ferme.

Eve se încruntă, nedumerită.

— Dar putea să li se dea de urmă foarte uşor, datorită marcajelor!

— Unii fermieri nu-şi mai marchează vitele cu fierul roşu.

Mulţi se mulţumesc cu un marcaj la ureche; metoda este mult mai rapidă şi mai simplă pentru crescător.

— Vânzările trebuie să fi fost totuşi consemnate undeva?

— Bună remarcă. Da, erau. În registrele unei ferme fictive.

Unul dintre traficanţi depunea cecul rezultat din intermediere într-o

bancă din Dallas, într-un cont pe numele acestei ferme fictive. Şefului bandei nu-i rămânea decât să încaseze cecul, câteva zile mai târziu.

— Bandiţii aceştia nu sunt lipsiţi de îndrăzneală! Ar fi riscat mult mai puţin dacă ar fi vândut animalele direct în Mexic, unde poliţiei i-ar fi fost mult mai greu să le dea de urmă!

Elliot încuviinţă din cap.

— Ai dreptate într-o privinţă, Eve: aveau tupeu! Şi până la urmă am descoperit de ce. Doi ofiţeri de poliţie le facilitau traficul în toate felurile.

— Incredibil! murmură Eve.

Texanul continuă, cu maxilarele încleştate:

— Am manevrat atât de bine încât bandiţii m-au acceptat în micul lor grup. M-am dat drept şofer de camion, şi m-au angajat să le transport vitele furate. Va fi o lovitură pe cinste, mi-au zis ei. Eu aveam însă o presimţire rea, dar mi-am zis că nu trebuie să-mi fac griji din moment ce le inspir încredere.

Cu puţină răbdare, voi reuşi să încolţesc toată banda, inclusiv pe şeful ei.

— Ţi-a trebuit probabil mult timp ca să ajungi aici, zise Eve, îngândurată.

— Da... Prea mult timp, din păcate. Mă obosise toată afacerea asta. Voiam să termin cu ea. Trecuseră vreo opt săptămâni de când nu mai dormisem în patul meu.

Întrerupsesem provizoriu toate legăturile cu anturajul meu, cu colegii de serviciu, cu prietenii... Nu trăiam decât pentru această afacere, şi devenea de acum insuportabil.

— Presupun că cineva sau ceva ţi-a trădat adevărata identitate.

— M-am trădat chiar eu, fără să ştiu. Am făcut apel la un ofiţer din brigada mea în care aveam încredere. Acesta m-a asigurat că-i va explica totul superiorului nostru, şi că, în ziua când se va produce furtul, le va întinde o capcană hoţilor.

Eve îşi ţinea răsuflarea.

— Dar... Nimeni n-a venit să împiedice încărcarea animalelor, reluă Elliot. Mi-am dat seama că ceva nu mersese, dar ce puteam să fac? Am livrat vitele şi am luat cecul, aşa cum era convenit. Tocmai intrasem pe

teritoriul Texasului când doi poliţişti mi-au făcut semn să opresc. Cei doi bandiţi care mă însoţeau au scos armele şi au început să tragă. Începând de aici, totul mi s-a încâlcit în minte... Am fost împuşcat în picior.

Eve păli.

— Şi cei doi care erau cu tine?

— Au reuşit să fugă, fără prea mare greutate, se pare. Eu, am rămas! Eram vinovatul ideal, cu acel blestemat de cec în buzunar. În timp ce eram internat în spital, am aflat că făceam obiectul unei anchete. Când mi-a percheziţionat casa, poliţia a descoperit o mare sumă de bani, şi mai multe chitanţe referitoare la vânzarea de vite.

— Este evident că ţi s-a întins o capcană! exclamă Eve, indignată.

Elliot ridică din umeri, resemnat.

— Ancheta a ajuns la această concluzie. Am fost în mod oficial spălat de toate acuzele acestea murdare. Dar răul fusese făcut. Mulţi dintre prietenii mei m-au lăsat baltă.

— Şi capitanul?

— El mi-a refuzat demisia. Lucram de şase ani sub ordinele lui. Mă considera un poliţist bun, şi mă considera şi prieten.

Numai din cauza lui am acceptat să-mi păstrez arma şi insigna.

— Poţi să-i fii recunoscător, Elliot. Dacă ai fi demisionat la nervi, ai fi regretat cu siguranţă după aceea, spuse Eve.

Elliot se întoarse spre ea.

— Trebuie să înţeleg că... povestea mea nu te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Eve se încruntă.

— Să zicem că m-a ajutat să văd mai limpede situaţia.

Înaintea acestei afaceri nenorocite, erai un poliţist fericit, şi acum laşi acest incident să-ţi distrugă viaţa.

— Ar fi trebuit să n-am nici inimă nici conştiinţă, ca să nu sufăr!

— Nu neg asta. Dar este timpul să mergi mai departe, Elliot.

— Ce înţelegi prin asta?

Eve luă mâinile texanului într-ale sale.

— Va trebui să te întorci la Fort Worth, Elliot. Iată ce cred eu.

— La Fort Worth? Ca să fiu tratat ca un lepros?

Privirea Evei arunca fulgere.

— Dacă am înţeles bine, acolo există doi oameni care n-au fost niciodată anchetaţi?

— Da. Poliţiştii Yates şi Delvecchio. După câte ştiu, fac în continuare parte din brigadă. Eu ştiu că erau vinovaţi, dar n-aveam niciun mijloc de a o dovedi, din lipsă de probe destul de solide.

Eve făcu ochii mari.

— Dar glonţul din piciorul tău? Nu l-a examinat niciun expert în balitstică?

— Provenea din pistolul de calibru 38 al lui Delvecchio. Dar acesta a adus un argument plauzibil, şi anume că eu făceam parte, aparent, dintr-o bandă organizată, şi am fost prins la mijloc, între cei ce trăgeau.

— Este abject! exclamă Eve, revoltată. Trebuie să te întorci acolo. Nu vezi ce se întâmplă? Există doi poliţişti – corupţi –

care continuă să-şi facă meseria nepedepsiţi!

Simţi degetele lui Elliot strângându-i mâinile.

— Ascultă-mă bine, Eve. Am fost un poliţist cinstit, însărcinat să mă infiltrez în reţeaua de hoţi. Lucrurile au luat o asemenea întorsătură încât am fost tratat ca un criminal vulgar. Dacă poliţia din Fort Worth înţelege să acţioneze astfel, n-are decât. Să se ducă naibii, cu legile şi regulamentele ei cu tot! Şi mai ales, să şi-i păstreze pe Yates şi Delvecchio. Atâta merită!

— Elliot, fii rezonabil. Ai fost victima unei teribile nedreptăţi. Dar poţi face mai mult decât să te refugiezi aici şi să te ascunzi ca un animal căruia îi este frică.

— Mie nu-mi este frică! Abandonez, pur şi simplu. Este cu totul altceva.

Eve se desprinse şi, întorcându-i spatele lui Elliot, făcu vreo câţiva paşi spre prora vasului. Simţea că fierbe de furie.

Încercarea nedreaptă prin care trecuse Elliot, putea să le distrugă dragostea. Şi cel pe care îl iubea refuza să reacţioneze, să se lupte!

— Dacă poţi să te resemnezi cu o asemenea situaţie, atunci află că mă dezamăgeşti cumplit, lansă ea.

Elliot se apropie şi-i puse o mână pe umăr. Când ridică privirea spre el,

chipul ei exprima o asemenea determinare încât Elliot avu brusc impulsul de a o scutura fără menajamente. Nu mai cunoscuse o femeie atât de încăpăţânată... şi atât de seducătoare. Făcu un efort ca să se controleze.

— Este adevărat că m-am schimbat de la prima noastră întâlnire, Eve. Motivul este simplu. M-am îndrăgostit de tine, şi vreau să ne căsătorim.

Chipul Evei se destinse un pic. Se întoarse şi-şi puse palmele pe pieptul lui Elliot.

— Oh! Elliot. Te iubesc şi eu, murmură ea cu înflăcărare.

Dar aş vrea ca dragostea noastră să dureze... De când ai părăsit poliţia din Fort Worth, în viaţa ta este un gol, şi mă tem că eu nu exist pentru tine decât pentru a umple acest gol.

— Nu este adevărat. Te iubesc, Eve.

— Da. Acum. Dar dragostea noastră nu este de-ajuns ca să ai o viaţă împlinită.

— Îmi voi lua altceva de lucru...

— Eşti sigur că vei fi mândru şi fericit de ceea ce vei face?

Mă îndoiesc.

Eve nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Se întoarse şi-şi şterse ochii.

— Nu poţi spera să fii fericit alături de cineva dacă mai întâi nu trăieşti în armonie cu tine însuţi. Nu vreau decât un lucru, Elliot: fericirea noastră, reluă ea, cu vocea frântă de emoţie.

Texanul îşi puse mâinile pe umerii Evei.

— Îmi ceri mult prea mult.

— N-aş face-o dacă n-ai merita. Eşti un om tenace, curajos, integru. Ai simţul onoarei. Mai devreme sau mai târziu, toate acestea te vor măcina, şi vei dori să-ţi regăseşti locul cuvenit, încheie ea pe un ton ferm.

Elliot era pradă unei teribile lupte interioare. Eve îl descrisese ca un om puternic şi hotărât, şi această imagine corespundea cu aceea pe care şi el o avea despre el însuşi. Dar imediat, orgoliul rănit se revoltă. De ce ar trebui să suporte această întoarcere dureroasă, din moment ce era nevinovat?

— Dacă am înţeles bine, nu vei fi soţia mea, conchise el cu tristeţe.

Eve scutură din cap, fără să-i răspundă clar.

— Ţi-am spus, într-o zi, că răzbunarea nu este niciodată cea mai bună soluţie, reluă el. Atunci, de ce aş încerca să mă răzbun pe Yates şi Delvecchio? N-ar avea niciun sens!

— Nu m-ai înţeles, Elliot. Mai devreme sau mai târziu, cu sau fără intervenţia ta, aceştia doi vor căpăta ceea ce merită.

Pentru tine, nu este vorba să obţii vreo reparaţie, sau să te dezvinovăţeşti în ochii cuiva, ci doar să te gândeşti la tine! Îţi plăcea această meserie. Şi acest lucru nu-l va schimba nimeni, niciodată!

— Aş putea fi fericit aici, Eve. Cu tine, dacă ai vrea.

— Dacă aş putea să te cred...

— N-am mai cunoscut niciodată o femeie atât de încăpăţânată! exclamă Elliot.

Ea, încăpăţânată! Sufocată de indignare, Eve coborî alergând pasarela. Se urca deja în maşină când Elliot o ajunse din urmă.

— Ştii cum numesc poliţiştii ceea ce eşti pe cale să faci?

Şantaj, lansă el trântind violent portiera maşinii.

— Tu nu mai lucrezi în poliţie. Ai uitat? replică Eve, incapabilă să-şi stăpânească furia.

— Exact. Şi nu voi reveni asupra hotărârii mele.

— Nici eu. Nu voi deveni niciodată doamna Elliot, replică

Eve întorcându-şi ostentativ capul.

Texanul porni motorul şi dădu în marşarier cu gesturi violente.

— Am mai trăit singur. Voi supravieţui şi acum!

— Oh! Nu mă îndoiesc. Doar asta eşti în stare să faci. Să supravieţuieşti, în loc să te lupţi.

Jeepul demară atât de brusc că Eve trebui să se cramponeze de scaun.

— Dacă vrei un bărbat care să ştie să se lupte, mărită-te cu un boxer profesionist!

Deodată, Eve se simţi teribil de obosită.

— Aş vrea să merg acasă, Elliot. Te rog.

Pe tot parcursul drumului, între ei domni o tăcere încordată. Eve privea distrată peisajul, uluită încă de violenţa disputei dintre ei. Cum de ajunseseră aici?

Când în sfârşit jeepul se opri în faţa bungaloului, la Pine

Ridge, Eve aruncă o privire fugară spre Elliot.

— Când te voi mai vedea? întrebă ea.

Elliot întoarse spre ea o faţă cu o expresie întunecată, aproape ostilă.

— Este inutil să continuăm să ne mai vedem, Eve. Eu nu voi fi niciodată bărbatul pe care-l visezi.

Foarte repede, Eve deschise portiera şi sări jos. Apoi se întoarse.

— Vei fi, Elliot, dacă nu ţi-e teamă să priveşti adevărul în faţă, spuse ea.

Preţ de o clipă, i se păru că Elliot se pregăteşte să-i răspundă, dar până la urmă n-o făcu.

Eve îi întoarse spatele şi se îndreptă spre casă. Deja maşina se îndepărta într-un nor de praf, făcând să scrâşnească pietrişul sub roţi.

Când Eve închise în urma ei uşa bungaloului, avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Cu siguranţă, tocmai îşi pierduse fericirea...

CAPITOLUL 9

Se înserase. Aşezată pe marginea unuia dintre cheiuri, la

Pine Ridge, Eve contempla apa liniştită a lacului care scânteia sub cerul presărat cu stele. Totuşi, nimic – nici chiar frumuseţea peisajului – nu-i uşura tristeţea care-i strângea inima. Elliot îi lipsea teribil.

Nu se va mai întoarce – era inutil, spusese el în timp ce se certaseră, cu o săptămână în urmă. De fiecare dată când aceste cuvinte îi răsunau în minte, Eve avea impresia că se cufundă din ce în ce mai mult în depresie. Cel pe care-l iubise atât de mult ieşise din viaţa ei. Ce va face acum? Fără el, totul părea gol şi trist. Nu va reuşi să-l uite niciodată.

Deodată, în liniştea serii, se auziră voci. Întorcând capul,

Eve îl zări pe tatăl său mergând de-a lungul cheiului. El salută cu mâna un cuplu care tocmai îşi amarase barca, şi se opri lângă cei doi ca să examineze dacă o legaseră bine. Judecând după zâmbetele şi discuţia lor veselă, se pare că pescuitul fusese bun. Când cei doi se îndreptară spre motel, Burl veni lângă fiica sa.

— Dar ce faci aici, singură, draga mea? Nu te ispiteşte deloc friptura făcută de Marcia?

— Nu mi-e foame, răspunse Eve.

Burl părea îngrijorat.

— De vreo săptămână, tot aşa spui când este vorba de mâncare. Dacă vei continua să slăbeşti astfel, într-o bună zi o să te sufle vântul!

Eve schiţă un zâmbet forţat.

— N-am fost niciodată prea grasă...

Burl îşi scoase cascheta şi şi-o lovi, cu un gest reflex, în palmă.

— Tot te mai gândeşti la Elliot, nu-i aşa?

Chipul Evei se întunecă şi mai mult.

— Da, tată, zise ea cu o voce tremurată. Îmi repet neîncetat că aş face mai bine să-l uit, dar nu reuşesc. Dacă te-aş fi ascultat de la început, acum n-aş mai fi atât de nefericită.

Eve îi povestise totul tatălui său: păţania lui Elliot şi consecinţele sale, planurile lor de căsătorie, cearta şi, în final, ruptura. Burl o ascultase cu

atenţie şi bunăvoinţă, dar fără să-şi exprime vreo părere. Acum, în faţa decepţiei sfâşietoare a fiicei sale, simţi că era timpul s-o facă.

— La început, am reacţionat ca orice tată. Credeam că Elliot voia doar o legătură trecătoare, fără să vă căsătoriţi. Greşeam.

Este evident că ţine mult la tine. Cererea lui în căsătorie o dovedeşte.

Eve îşi fixase cu obstinaţie privirea pe mâinile înlănţuie pe genunchi.

— Şi eu am refuzat... murmură ea.

— Regreţi că ai făcut-o?

Eve ridică din umeri.

— Nu ştiu prea bine. Dacă regret ceva, este că l-am pierdut pe Elliot. Nu contează cum s-a întâmplat. Îl iubesc. Aş fi vrut să mă căsătoresc cu el şi să-i fiu alături toată viaţa.

— ... Dar impunându-ţi condiţiile. Ştii, draga mea, bărbaţilor nu le place deloc să le dictezi cum să se poarte sau ce să facă.

Iritată, Eve ridică privirea.

— Nu-i deloc aşa, tată. Sunt sigură că lui Elliot îi place în continuare meseria lui, chiar o iubeşte în adâncul sufletului.

Dacă aş fi crezut că va fi fericit cărând lemne cu camionul sau culegând bumbac, n-aş fi protestat. Dar nu ese cazul. Iar căsătoria este un lucru prea serios încât să-ţi asumi cel mai mic risc.

— Nevrând să-ţi asumi niciun risc, eşti pe cale să pierzi totul.

— Aşadar, crezi că am greşit insistând, şi că ar fi trebuit să-l las pe Elliot să hotărască singur?

— Nu... nu chiar. Dar mi se pare că ai fost lipsită de diplomaţie. Te-ai gândit vreodată la toate prin câte a trecut băiatul ăsta? Cât a suferit? Tu, în schimb, îi dai un ultimatum:

întoarce-te la meseria ta, altfel nu ne căsătorim.

Inima Evei bătea cu putere. Poate că, la urma urmei, tatăl ei avea dreptate. Încercă să se justifice, dar glasul ei nu mai era decât o şoaptă.

— I-am spus doar că n-aş putea trăi alături de un om disperat. Voiam să plece la Fort Worth ca să ia o hotărâre acolo, pe terenul lui, în cunoştinţă de cauză. Aş fi aşteptat cât ar fi fost nevoie.

Burl se ridică.

— Poate că ar trebui să te duci să-i spui asta, draga mea. Toţi bărbaţii au mândria lor, şi presupun că mândria lui Elliot a fost pusă la grea încercare, de câteva luni încoace. Aşa că presupun că ar fi fericit să ştie că îl mai iubeşti.

Eve se ridică la rândul ei, şi Burl îi cuprinse umerii cu braţul.

— Mă tem că este prea târziu. Cu siguranţă, Elliot n-are niciun chef să mă vadă.

— Dar merită să încerci, nu crezi?

Eve zâmbi printre lacrimi şi se ghemui la pieptul tatălui său.

— Ai dreptate, tată. Mă voi duce mâine să-l văd. Şi...

Mulţumesc. Mi-a făcut bine să vorbesc cu tine.

Burl o bătu uşor pe obraz.

— Pentru asta există taţii... Acum, haide să gustăm din fripturile Marciei. Altfel, o să se înfurie.

*

* *

La câţiva kilometri de acolo, Elliot stătea întins pe platforma debarcaderului, mângâind distrat capul lui Rebel pus pe pieptul lui. Îi veneau în minte fără încetare diversele evenimente ale săptămânii trecute.

Eve... cum ar fi putut s-o uite? Se gândea la ea în fiecare clipă, şi asta începea să-l neliniştească în mod serios. Nu mai mânca, nu mai dormea, şi se simţea foarte nefericit. Cum putea ea, chiar în absenţă, să aibă o asemenea putere asupra vieţii lui? Auzise adeseori spunându-se că dragostea este mai puternică decât orice. Poate că era adevărat...

— Este convinsă că nu-mi doresc să-mi schimb meseria,

Rebel, murmură el.

Auzindu-şi numele, câinele săltă capul şi gemu prelung.

Elliot îi ciufuli amical blana.

— Ştiu, bătrâne. Şocul a fost dur şi pentru mine, zise el cu tristeţe în glas.

Parcă auzea şi acum vocea blândă a Evei. După ea, când un bărbat devenea poliţist, nimeni nu mai putea schimba nimic; acest lucru îi intra în

sânge...

Avea dreptate. În adâncul sufletului, el ştia asta. Dar când

Eve i-o spusese, refuzase să recunoască şi se supărase, spunându-i că este prea exigentă.

Ea adăugase că nu era un luptător. De fapt, el nu încetase să se lupte cu el însuşi de când plecase din Fort Worth.

Datorită ei, înţelesese că este sfâşiat de un conflict interior, şi că nu va mai putea continua să trăiască astfel, renegându-şi vocaţia.

Dar, era oare pregătit să înfrunte riscurile pe care le presupunea o întoarcere la Fort Worth? Asta nu mai conta. O

iubea pe Eve. Ar fi putut să fie atât de fericiţi împreună. Acum, totul depindea de el.

Lipsindu-l brusc pe Rebel de perna lui improvizată, Elliot sări în picioare şi se îndreptă cu un pas hotărât spre casă.

Ajuns în cameră, deschise şifonierul şi scoase două valize în care-şi aruncă hainele. Gesturile lui nu trădau nicio ezitare.

Pentru prima oară de multă vreme, ştia ce are de făcut.

*

* *

Soneria stridentă a telefonului o trezi pe Eve, în dimineaţa următoare. Ridică receptorul şi recunoscu imediat vocea

Marciei. Bucătăreasa părea în culmea agitaţiei.

— Eve? Am nevoie de Burl. Imediat! Congelatorul în care ţin carnea s-a stricat. Este un dezastru!

Încă somnoroasă, Eve îşi trecu o mână peste faţă.

— Îl anunţ imediat, Marcia.

După ce tatăl său plecă de acasă, îşi scoase capotul, îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă.

„Îl voi revedea pe Elliot”, se gândi ea în timp ce îşi peria părul. Nu se aştepta la o primire prea călduroasă, după cearta care-i îndepărtase. Dar gândul acesta nu fu de-ajuns ca s-o descurajeze. Îl iubea pe Elliot; erau făcuţi unul pentru altul, şi trebuia să-i spună asta.

Zorile abia se iviseră când ieşi din casă. Se va duce mai întâi la

restaurant s-o ajute pe Marcia, apoi va pregăti micul dejun, pentru ea şi pentru Burl. După aceea se va duce la casa

Marshall.

În bucătărie domnea o dezordine de nedescris. Marcia, în genunchi pe gresie, arunca pachete de carne într-o cutie mare de carton, în timp ce Burl şi Bob se chinuiau să aşeze congelatorul pe un cărucior.

— Ce ce pot să vă ajut? întrebă Eve.

— Du-te şi adu camioneta ta în faţa uşii de serviciu, îi răspunse tatăl ei.

Eve se execută, şi cei doi bărbaţi urcară voluminosul congelator în maşină.

— Aş vrea să duci maşinăria asta blestemată la reparat, în

San Augustine, Eve, spuse Burl.

Ea nu-şi putu reţine o reacţie de ciudă.

— Eu? Dar, tată... bâigui ea.

Burl oftă, obosit după efortul depus.

— Ştiu că voiai să te duci să-l vezi pe Elliot. Dar eu am întradevă r treabă până peste cap. Nu aştepţi până ce Leo repară congelatorul. Spune-i că-i voi plăti atât cât trebuie pentru ca să mi-l aducă chiar el.

— N-ar putea să se ducă Bob în locul meu? întrebă Eve, plină de speranţă.

Tatăl ei scutură din cap.

— Imposibil. Pune faianţa în baia de la camera 8, şi trebuie să termine treaba până mâine seară.

Eve dădu din cap. Înţelegea argumentul, pentru că ea însăşi înregistrase rezervarea acestei camere.

— Am înţeles, tată. Voi pleca imediat după micul dejun.

*

* *

La o oră după plecarea Evei, Elliot îşi oprea maşina în faţa restaurantului din Pine Ridge. N-o găsise pe Eve nici acasă, nici la motel. Poate că dădea o mână de ajutor la prepararea micului dejun?

Faye muncea de zor. În picioare, la capătul tejghelei, Elliot aştepta un moment potrivit să-i facă semn. Fata mai umplu o ceaşcă de cafea şi veni

zâmbind spre el.

— Bună dimineaţa, Elliot. O cauţi pe Eve, presupun.

Texanul încuviinţă.

— Este în bucătărie?

— Nu. A plecat la San Augustine.

— Când se întoarce? întrebă el, îngrijorat.

— Habar n-am. Ar fi putut să-ţi spună mai multe domnul

Crawford, dar a plecat pe lac.

Elliot se gândi câteva minute. Nu voia să plece fără s-o vadă pe Eve, dar în acelaşi timp trebuia să-l ducă şi pe Rebel la adevăratul lui proprietar, la Caleb. Şi avea întâlnire cu acesta la o anumită oră, iar dacă ajungea prea târziu, va trebui să se ducă până la Natchitoches să-l lase pe Rebel acasă.

— De ce nu iei loc să mănânci ceva? îi propuse Faye. Cu siguranţă, Eve nu va întârzia prea mult, doar dacă nu s-o fi hotărât să facă nişte cumpărături.

— Din păcate, nu pot să rămân. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Te rog să-i spui că am trecut pe aici şi...

Elliot se întrerupse. Ce-ar fi putut să-i spună mai mult? Nu putea să-i destăinuie lui Faye ce avea în adâncul sufletului...

— Spune-i că mă voi întoarce. Curând...

*

* *

La întoarcerea de la San Augustine, Eve se hotărî să se ducă direct la casa Marshall.

Cei opt kilometri de drum neasfaltat i se părură interminabili. Ce-i va spune lui Elliot? Înainte de toate, că-l iubeşte. Poate că, după aceea, el îi va da o şansă să se explice.

Ajungând în faţa casei, remarcă imediat că uşa şi toate ferestrele erau ermetic închise.

— Elliot? strigă ea urcând treptele.

Niciun răspuns. Alergă în spatele casei. Veranda era goală.

Măsuţa de lemn şi scaunele de grădină dispăruseră. Şi scara pusă de-a latul geamului îi confirmă ceea ce bănuia deja. Elliot plecase.

Plecase... Eve îşi reproşă cu amărăciune că nu venise mai devreme. Consternată, se aşeză pe o treaptă şi dădu frâu liber suferinţei. Gândul că-l pierduse pe Elliot părea să-i fi alungat obişnuita determinare, şi parcă puterile o părăsiseră.

După vreo oră, se hotărî să se întoarcă la Pine Ridge. Pe tot parcursul drumului, aceleaşi întrebări îi veneau fără încetare în minte. Cum putuse Elliot să plece fără să-i spună nimic?

Aşadar, ea nu însemna nimic pentru el? O uitase deja?

Întoarsă acasă, se refugie în baie unde, departe de privirile curioase, îşi stropi faţa cu apă rece încercând să şteargă astfel urmele suferinţei. Se duse apoi în bucătărie şi bău un pahar mare cu ceai rece.

Deodată, sună telefonul. Eve îşi drese glasul înainte să răspundă.

— Eve? Eşti ocupată? se auzi vocea lui Faye de la celălalt capăt al firului.

— Nu, nu chiar. Tocmai beam un ceai.

— Ei bine, poate că te vei bucura să afli că prietenul tău a trecut azi dimineaţă pe aici.

Eve fu cât pe ce să scape paharul din mână.

— Vorbeşti de... Elliot? De ce a venit? Ce ţi-a spus?

— Voia să te vadă. Dar mi-a zis că nu poate să te aştepte pentru că avea întâlnire cu cineva.

— Cu cine?

— Ce naiba, Eve, mă ştii că mă amestec în treburile altora?

— Da, tocmai!

Faye chicoti.

— Ei bine, nu şi de data asta, draga mea! Ah! Era să uit: a mai spus că se va întoarce. Asta-i tot ce ştiu.

Eve îi mulţumi lui Faye înainte să închidă telefonul. Pradă unei agitaţii cumplite, începu să se plimbe în lung şi-n lat prin bucătărie, gândindu-se. Unde se dusese Elliot după ce plecase din Pine Ridge? Cu cine o fi avut întâlnire?

Cu Caleb! Alergă în salon şi răsfoi cu înfrigurare cartea de telefon, apoi sună la serviciul la care lucra prietenul lui Elliot.

Îi răspunse o secretară. Caleb ieşise, dar îi va transmite mesajul.

Resemnată, Eve trebui să aştepte mai bine de două ore şi era la capătul puterilor când sună telefonul.

— Domnişoara Eve? Sunt Caleb Jones.

— Oh! Mulţumesc că m-ai sunat, domnule Jones. Ştiu că eşti foarte ocupat.

— Asta nu mă împiedică să fac un serviciu unei femei frumoase.

— Eu... mă întrebam dacă l-ai văzut cumva pe Elliot astăzi?

Spuse Eve, prea neliniştită ca să răspundă la complimentul lui

Caleb.

— Da. Azi dimineaţă. De ce? răspunse bărbatul după o oarecare ezitare.

— Ei bine, mi s-a spus că a trecut pe la Pine Ridge, dar nu eram acasă. Am trecut pe la el şi totul era încuiat.

— Bineînţeles... Credeam că eşti la curent, domnişoară Eve.

Elliot s-a întors la Fort Worth.

Pentru o clipă, Eve avu impresia că visează. Era tocmai ceea ce Elliot refuzase să facă de câteva luni!

— La Fort Worth? Are de gând să-şi reia slujba?

— Păi... nu ştiu, domnişoară. Îl cunoşti doar pe Elliot. Nu este prea vorbăreţ când este vorba despre el. Dar aş fi gata să pariez că vei avea în curând veşti de la el.

Curând. Aşa îi spusese Elliot şi lui Faye. Dar indiciul acesta, prea vag, nu era în niciun caz o certitudine.

După ce-i mulţumi din nou lui Caleb, Eve puse încet receptorul în furcă. Elliot trebuie să fi venit s-o anunţe că-şi va depune demisia – doar dacă nu cumva singurul scop al vizitei sale fusese acela de a-şi lua adio... Oricum ar fi, plecase, şi gândul acesta îi sfâşia inima.

Săptămâna ce urmă fu foarte grea pentru Eve. În ciuda suferinţei pe care o resimţea, făcu tot posibilul să nu se vadă nimic, muncind ca de obicei şi zâmbindu-le tuturor. Dar se simţea atât de deprimată încât nu mai avea chef de nimic.

Chiar şi gândul să-şi continue studiile la care ţinuse atât de mult înainte să-l fi întâlnit pe Elliot, o lăsa acum indiferentă.

Oscilând între disperare şi resemnare, se cufunda încetul cu încetul în

tristeţe...

*

* *

Într-o seară, la trei săptămâni după plecarea lui Elliot, Eve era în grădină în genunchi, smulgând buruienile când umbra lui Burl se profilă pe pietrişul aleii. Eve ridică privirea.

Cum ştia că tatăl său tocmai completa declaraţia de impozit, se gândi că poate are nevoie de vreo factură.

— Bună seara, tată. Ai cumva nevoie de ceva?

— Nu. Veneam să-ţi propun o plimbare pe lac, răspunse

Burl.

Eve îi zâmbi. Atenţia şi grija constantă pe care i-o arăta tatăl său de câteva zile o mişca profund. Era evident că-i ghicise suferinţa.

— Este o idee excelentă, zise ea.

Câteva minute mai târziu, urca împreună cu tatăl său în barca roşie de pescuit la bordul căreia înfruntase ceaţa, cu câteva săptămâni în urmă.

Eve regăsi plăcerea pe care o resimţise întotdeauna când pleca pe lac. O dată cu apusul soarelui, atmosfera înăbuşitoare de peste zi se mai răcorise, şi Eve îşi oferi fără reţineri faţa mângâierii vântului.

După vreo zece minute, Burl lăsă motorul la ralanti. Barca pluti lent în derivă până în locul unde suprafaţa apei era acoperită cu un covor de nuferi. Aici, Burl opri motorul şi-şi luă undiţa.

— Credeam că trebuia să facem o plimbare cu barca, remarcă Eve pe un ton ironic.

— Şi nu te-ai înşelat, draga mea. Dar presimt că, acolo jos, mă aşteaptă o captură frumoasă.

— Cred că n-ai mai pescuit de vreo lună. Nu-ţi laşi prea mult timp liber, tată.

— Am atâta de lucru la Pine Ridge...

Eve dădu din cap, cu o expresie de tristeţe.

— Ce este? întrebă tatăl său.

— Nimic... Mă întrebam doar cum ajung oamenii uneori să nu mai ştie ce este mai important în viaţa lor.

Burl aruncă pluta în apă şi acţionă mulineta.

— Ce înţelegi prin asta, Eve?

— De fapt, vorbeam despre mine. De vreo trei săptămâni, mă întreb adeseori ce este mai important pentru mine în viaţă.

— Şi... ce răspuns ţi-ai dat?

— Elliot.

Burl se întoarse către fiica sa.

— Ştiu că plecarea lui a fost un şoc teribil pentru tine. Îmi pare rău că totul s-a terminat astfel!

— Eu am stricat totul, tată, spuse Eve cu o voce gâtuită.

L-am hărţuit repetându-i că nu trebuie să-şi abandoneze meseria, ci dimpotrivă, să se lupte pentru morală şi onoare!

Trebuia să-l accept aşa cum era...

Burl o lovi afectuos pe umăr.

— Eşti prea severă cu tine. Eu cred doar că voi doi v-aţi întâlnit într-un moment nepotrivit, atâta tot.

Eve oftă adânc.

— Oricum, nu mai are nicio importanţă acum. El a plecat, şi nu-l voi mai revedea niciodată...

Furiile lacului Toledo Bend erau imprevizibile. Burl se pregătea să-şi strângă undiţa când vântul de sud îşi făcu simţită prezenţa. Înteţindu-se din ce în ce, aduse curând cu el nori grei şi bubuituri încă îndepărtate de tunete. Eve şi Burl erau la jumătatea drumului spre Pine Ridge. Mica barcă se legăna puternic, dar Burl o conducea cu îndemânare.

Eve ştia că se vor întoare fără probleme. Tatăl său era un navigator experimentat. Doar că întoarcerea va fi ceva mai lungă.

Primele picături de ploaie se abătură asupra lacului exact când intrau în adăpostul pentru bărci. Puţin după aceea, Burl opri motorul şi sări pe chei. Eve îl urmă şi-l privi amarând barca.

Deodată, tersări. În spatele ei se auzi o voce gravă.

— Iată-vă în sfârşit. Eram îngrijorat.

Eve se întoarse, şi crezu că o să i se oprească inima: la capătul cheiului, silueta înaltă a texanului se profila pe cerul plumburiu.

— Elliot! murmură Eve, fără să-şi dea seama.

Era atât de stupefiată încât nici nu se gândi să alerge spre el. Burl fu primul care se îndreptă spre Elliot.

— Mă bucur să te revăd, băiete! exclamă el când fu aproape.

S-ar zice că ai sosit tocmai la timp să vezi furtuna.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile. Elliot zâmbi, vizibil liniştit de primirea caldă pe care i-o făcuse tatăl Evei.

— O să-mi prindă bine furtuna asta, domnule Crawford. La

Fort Worth este o căldură insuportabilă. Când am plecat de acolo, te-ai fi crezut într-un cuptor încins.

Burl îşi puse mâna pe braţul lui Elliot, în timp ce, cu o mişcare discretă a capului, arătă spre fiica lui, ca pentru a-i cere texanului s-o menajeze.

— Ne vedem imediat acasă, spuse el întorcându-i spatele şi plecând.

Când Elliot veni spre ea, Eve se simţi străbătută de un fior, tulburată să-l revadă pe cel pe care-l iubea. Nu se schimbase, se gândi ea, poate doar părul lui era ceva mai scurt.

— Elliot, repetă ea.

Texanul veni spre ea, apoi se opri brusc, ca prins de o îndoială.

— Te... bucuri că mă vezi?

În loc de orice răspuns, Eve alergă spre el şi se ghemui la pieptul lui, înăbuşindu-şi un hohot de plâns. Elliot închise ochii.

— Credeam că n-am să te mai văd niciodată, murmură Eve.

De ce ai plecat fără să-mi spui nimic? Şi de ce nu mi-ai telefonat?

— După ce ne-am certat, am fost atât de nefericit încât m-am hotărât să reacţionez. Oh, Eve, dacă ai şti ce mult mi-ai lipsit... Aceste trei săptămâni departe de tine au fost un coşmar. Dar tu voiai să înfrunt realitatea – şi am ţinut s-o fac înainte să mă întorc la tine.

Eve ridică privirea, şi-l aţinti pe Elliot cu o expresie emoţionată şi intrigată totodată.

— Şi... ce ai să-mi spui, Elliot? întrebă ea fără ocolişuri.

Texanul nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Doar câteva cuvinte. Te iubesc, şi-mi doresc la fel de mult să mă căsătoresc cu tine.

— Oh! Elliot... eu... am fost agresivă, încăpăţânată, şi...

Elliot o întrerupse.

— Iar eu ar fi trebuit să te ascult de la început. Aveai dreptate. Ce viaţă ţi-aş fi putut oferi, dacă aş fi rămas prizonierul nefericitelor mele amintiri?

Eve cuprinse faţa lui Elliot în palmele ei.

— Ce s-a întâmplat la Fort Worth? Ţi-ai relut vechea ta...

Văzând-o că ezită, Elliot termină fraza în locul ei.

— ... meserie? Da. Şi asta nu mi-a displăcut deloc. Ba dimpotrivă!

Copleşită de un val de fericire şi uşurare, Eve începu să plângă uşor pe umărul lui.

Elliot îi mângâie cu emoţie părul, spatele, apoi conturul obrazului.

— Am înţeles că nimic nu va mai fi ca înainte de afacerea cu furtul de vite. Şi este mult mai bine aşa. Pe vremea aceea, eram atât de absorbit de munca mea încât aproape îmi pierdusem minţile. De exemplu, ar fi trebuit să-i suspectez de multă vreme pe Yates şi Delvecchio.

— I-ai revăzut?

Elliot zâmbi, cu o expresie de mândrie pe faţă.

— Da. Îndată ce am intrat în birourile brigăzii. Dacă le-ai fi văzut feţele...

— Sunt gata să pun pariu că vor încerca iar să-ţi joace vreo festă.

— Abia aştept, Eve. Dar de data asta, voi fi mult mai vigilent, şi cei doi vor căpăta ceea ce merită. Până atunci însă, eşti pregătită să te măriţi cu locotenentul Elliot?

— Aş vrea să fiu sigură că ţi-ai reluat – şi că îţi vei continua

— Munca dintr-un singur motiv: pentru că ţi-o doreşti cu adevărat.

Elliot îşi cufundă privirea în a ei şi o strânse la piept. Preţ de câteva minute delicioase, dădu răspunsul cel mai mulţumitor îndoielilor ei: sărutări pătimaşe, cărora ea le răspundea cu înflăcărare, cu toată dorinţa prea mult timp stăpânită. În sfârşit, cu regret, buzele lor se dezlipiră.

— Ştii, Eve, întotdeauna mi-am iubit meseria. Dar după ceea ce mi s-a întâmplat, am lăsat ura să-mi distrugă viaţa. Şi apoi te-am întâlnit pe tine. Datorită ţie, am înţeles că dragostea este mai puternică decât ura sau decât dorinţa de răzbunare.

Trebuie să mă lupt pentru ca binele să învingă. Oh!

Bineînţeles, se vor face întotdeauna greşeli în încercarea de a face ca legea să fie respectată; dar asta face parte din riscurile meseriei. Sper doar că, făcându-mi meseria, voi fi de folos, şi poate că într-o zi voi avea ocazia să joc un rol decisiv în viaţa cuiva.

— Te iubesc, Elliot. Şi oricare vor fi nedreptăţile pe care le vom avea de înfruntat, vom fi doi. Întotdeauna, zise Eve cu blândeţe.

După încă un sărut pătimaş, Eve scrută cu duioşie faţa lui

Elliot. Cu vârful degetului, îi urmări uşor cicatricea de pe buză.

— Ştii, Joe Elliot, că nu mi-ai spus niciodată de unde ai această cicatrice?

Texanul izbucni în râs, un râs vesel, fără nicio reţinere. Eve înţelese că fantomele trecutului dispăruseră definitiv.

— Tu ce ţi-ai imaginat, curioaso? zise el pe un ton ironic.

Vreo lovitură cu un ciob de sticlă într-un bar rău famat? Sau vreo încăierare pe o străduţă întunecoasă?

— Ei bine... da. Ceva de genul ăsta, mărturisi Eve zâmbind.

Elliot îşi atinse încetişor cicatricea.

— Este de fapt vorba despre o minge de base-ball aruncată aiurea de un puşti de treisprezece ani care mi-a tăiat buza. Era fiul unui prieten. În ziua aceea, eu şi cu tatăl său încercam să-i îmbunătăţim tehnica aruncării, dar se vede treaba că eram încă departe de ţelul fixat!

— Ce poveste! Sper că n-o păţeşti prea des; asta ar dăuna imaginii tale de bărbat dur, zise Eve chicotind.

Elliot o conduse pe alee.

— Nu-ţi fie teamă! Păstrez pentru mine acest secret ruşinos... Şi acum, dacă am merge să ne întâlnim cu tatăl tău?

Se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu noi.

Urcară încet aleea ce ducea spre bungalou, sub ploaie, cu braţul lui Elliot trecut peste talia Evei.

— Ştii, tata mi-a criticat verde-n faţă atitudinea faţă de tine.

Te-am hărţuit, am fost de o agresivitate intolerabilă...

Texanul dădu frâu liber veseliei.

— Ce socru minunat voi avea! exclamă el.

Eve întoarse capul spre el, încruntată dar, neputând să se abţină, pufni

în râs.

— Sunt nerăbdător să te duc la Fort Worth. Vom forma o pereche extraordinară, tu avocat, eu poliţist! Gândeşte-te numai la toate informaţiile confidenţiale pe care ţi le voi procura, spuse texanul făcându-i cu ochiul.

— Am o singură întrebare: un poliţist şi o avocată au dreptul să împartă acelaşi pat? întrebă Eve cu un zâmbet fermecător.

Elliot se prefăcu foarte serios.

— Doar dacă au o autorizaţie oficială... Ah! Şi încă ceva: am găsit pentru tine o şcoală excelentă, aproape de cartierul unde vom locui.

— Este minunat, Elliot.

— Şi... mai este ceva despre care încă n-am vorbit. Crezi că am putea să ne gândim să... facem un copil?

Eve fu cât pe ce să ţipe de bucurie, dar arboră o expresie severă.

— Doar cu o autorizaţie specială, zise ea, înainte de a izbucni în râs împreună cu Elliot.

— Căpitanul meu este nerăbdător să te cunoască, spuse texanul.

— I-ai vorbit despre mine? întrebă Eve, bucuroasă şi mirată în acelaşi timp.

— Bineînţeles!

În picioare în faţa ferestrei bungaloului, Burl îi privea pe cei doi tineri traversând peluza, tandru înlănţuiţi, şi un zâmbet îi lumină faţa văzându-le privirile îndrăgostite.

Cu treizeci de ani în urmă, cunoscuse aceeaşi fericire alături de mama Evei.

Nu există nicio îndoială, se gândi el. Cei doi erau făcuţi unul pentru altul. Şi se îndrepă spre uşă ca să-şi întâmpine copiii.

CAPITOLUL 10

Într-o seară blândă de primăvară, o limuzină albastră plecă din centurul Fort Worth-ului.

Înăuntrul maşinii, Eve îşi lăsă capul să se sprijine pe speteaza banchetei.

— Mă dor picioarele, şi sunt istovită... dar n-am fost niciodată atât de fericită, murmură ea cu un zâmbet satisfăcut.

— Ce păcat că Burl n-a putut să stea mai mult! Este adevărat că are mult de lucru la Pine Ridge, în acest moment. În orice caz, a fost foarte drăguţ că a făcut tot acest drum ca să vină să participe la petrecere, zise soţul ei.

Eve încuviinţă.

— Şi pe mine m-a impresionat prezenţa lui Caleb... Ştii că, atunci când erai pe scenă, mi-ai părut un bărbat deosebit de frumos?

La ora asta târzie, circulaţia în Fort Worth era mai uşoară.

Elliot, vizibil măgulit, întoarse capul spre Eve.

— Dacă înţeleg bine, îţi place să-ţi vezi soţul sub lumina reflectoarelor.

— Oh! Nu-i nevoie de reflectoare! Tu eşti oricând vedeta mea favorită. Dar dacă toată lumea îţi recunoaşte meritele, este şi mai bine.

Eve şi Elliot se întorceau de la un banchet organizat de poliţia din Fort Worth. În cursul serii, se oferiseră anumite distincţii. Eve, cu ochii strălucind de emoţie şi de mândrie, îl privise pe Elliot urcând pe scenă. Aici, i se decernase o medalie specială. „În semn de mulţumire pentru serviciile excepţionale pe care le adusese în exerciţiul funcţiunii”, declarase superiorul lui ierarhic întinzându-i placheta gravată.

— Vedeta ta favorită, ai zis? Poate că eşti puţin lipsită de obiectivitate, draga mea, zise Elliot.

Eve îşi puse cu plăcere obrazul în palma lui mare.

— Fireşte că sunt subiectivă, când este vorba despre tine.

Nu eşti tu soţul meu, tatăl fetiţei mele şi cel mai bun poliţist pe care l-a avut vreodată acest oraş?

*

* *

Câteva minute mai târziu, închideau în urma lor uşa casei în care locuiau, o căsuţă simplă, cu un farmec rustic, cu o verandă largă şi, în faţă, cu o peluză verde. Aflată la adăpost de agitaţia oraşului, era totuşi destul de aproape de acesta pentru a le permite Evei şi lui Elliot să ajungă uşor la locurile lor de muncă.

Eve preferă să mai întârzie în living, ştiind cât de mult îi plăcea lui Elliot să-şi petreacă singur câteva clipe cu fiica lor.

Adora copilul, şi-i consacra cât mai mult cu putinţă din timpul lui liber.

În ciuda zilelor lor încărcate, Eve şi Elliot se simţeau şi mai uniţi de la naşterea lui Megan. Faptul de a nu fi avut o familie adevărată îl făcea pe Elliot să fie deosebit de atent cu soţia şi cu fiica lor.

Eve îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi începu să-şi scoată una câte una agrafele care-i ţineau cocul. După ce termină, luă medalia gravată de pe divan, unde Elliot, când intrase, o aruncase neglijent, şi căută cu privirea locul cel mai potrivit pentru a o pune în valoare.

Deodată, Elliot, care se strecurase în încăpere fără să-l audă, veni şi-i cuprinse talia cu braţul.

— Megan este bine? întrebă Eve, sprijinindu-şi cu plăcere spatele de pieptul musculos al soţului ei.

Elliot îi mângâie cu obrazul părul mătăsos.

— Doarme ca un îngeraş.

— Voi trece şi eu s-o văd. Mă întrebam unde aş putea pune medalia. Doar dacă nu preferi s-o pui în biroul tău de la poliţie?

Elliot o răsuci pe Eve în braţele sale, şi ea îi zâmbi remarcând că îşi scosese deja haina şi cravata. Îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul braţelor lui puternice pe care le simţea calde prin ţesătura cămăşii albe. Apoi şi le încolăci pe ale ei după gâtul lui.

— Nu, nu o voi duce la birou, răspunse Elliot. Ţi-o dăruiesc.

Este meritul tău, spuse el.

— Doar nu vorbeşti serios, Elliot.

— Sunt cât se poate de serios, dimpotrivă, draga mea.

Dacă nu te-aş fi ascultat, acum n-aş mai fi fost poliţist şi, fireşte, n-aş fi

obişnut această distincţie excepţională.

— Dar tu ai fost cel care a depus această muncă remarcabilă.

Eu m-am mulţumit doar să te încurajez.

— Tu ai dat un sens vieţii mele – şi muncii mele, Eve. Dacă ai şti ce înseamnă această medalie pentru mine, obţinută doar datorită ajutorului tău şi încrederii pe care mi-ai acordat-o, zise Elliot prinzându-i faţa în mâini.

— Când ne-am cunoscut, acum cinci ani, în pădure, nu mi-am dat seama imediat cât eşti de nefericit. Dar am ghicit repede că dorinţa ta cea mai arzătoare era să rămâi poliţist.

Elliot o privi cu tandreţe pe cea care-i dăduse o a doua şansă în viaţă şi-i redase încrederea în sine.

— Am străbătut deja un drum lung împreună. Tu îţi continui strălucit studiile de drept, şi între timp ai reuşit să-mi dăruieşti şi o fetiţă! zise Elliot cu vocea vibrându-i de mândrie.

— Nu uita numărul impresionant de arestări pe care le-ai făcut, inclusiv pe Yates şi pe Delvecchio, care a întors tot oraşul pe dos!

Elliot dădu din cap. I-a trebuit mai bine de un an să adune probe suficiente şi de necontestat pentru a dovedi vinovăţia celor doi poliţişti corupţi. Dar nu făcuse din asta o răzbunare, ci doar îşi făcuse treaba de poliţist.

— Ai avut dreptate, Eve, când spuneai că, mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieşi la iveală. Acum, sunt atât de fericit.

Ce aş putea cere mai mult?

Eve îi aruncă un zâmbet provocator şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

— Chiar n-ai nicio idee? Aş avea să-ţi fac eu o sugestie, şopti ea.

Elliot stinse veioza, apoi Eve îi simţi degetele desfăcându-i fermoarul rochiei albastre de seară, care alunecă la picioarele ei cu un foşnet mătăsos. Inima îi bătea nebuneşte, şi simţi cum o cuprinde o dorinţă arzătoare.

— Vom sărbători evenimentul, murmură Elliot.

— Mmm... Ce idee grozavă! Dar... care eveniment?

Distincţia pe care ai primit-o?

Elliot o ridică pe Eve şi, purtând-o pe braţe, o duse până în dormitor.

— Nu sunt nemulţumit că am fost recunoscut ca un bun poliţist. Dar sunt şi mai fericit să te am lângă mine, draga mea.

Şi-ţi voi dovedi asta fără întârziere...

Sfârşit